

Boštjan Ciperle

Damjan Perme

labodji spev

PREZRTI: DESETLETJE V ŽIVLJENJU GLASBENIKA

Vsebina

O čem govorimo, ko govorimo o Prezrtih?	3
Skozi moje oči	5
PRVA PLOVBA.....	7
SEBI TA DAN.....	19
RAZOR.....	35
MALE LJUBEZNI	45
LEGENDE S PRELOMA TISOČLETJA	61
AIN'T NO BUSINESS LIKE SHOWBUSINESS.....	77
DESET.....	95
KOMU TA DAN?	113
BOG JE DAL ROCK N' ROLL VSEM	127
TO JE KONEC, KAKRŠNEGA POZNAME	137
PREDZADVNJI SPEV	145

O čem govorimo, ko govorimo o Prezrtih?

Bil je deževen in precej ušiv dan, ko je Matej N., eden od prvih fenov Prezrtih, pristopil k meni in mi v roke potisnil dva lista na gosto tipkanega papirja.

"Prezrti," je rekel preprosto. "Če bi hotel napisati knjigo o njih," je dodal in me gledal kot da gre za najpreprostejšo stvar na tem svetu.

Segel sem po listih in si jih površno ogledal. Na njih je bilo nametanih na kupe kronoloških podatkov o skupini, na prvi pogled precej nezanimivih za potencialnega bralca knjige. Mimogrede sem ugotovil tudi, da se mi je zalomil noht na levem palcu.

"Ne razumem. Prezrti hočejo izdati knjigo? O skupini?" sem vprašal nejeverno, čeprav smo o tej možnosti *enkrat* in *nekje* že debatirali. Vendar to je bilo enkrat in nekje, nihče ni omenil tega v *zaresnem* smislu.

"Da," je brezbrizno odgovoril Matej in zanihal z rameni. "To je vzorec, toliko da vidiš kako si je Boštjan vse skupaj zamislil. Preglej, pa boš videl kaj lahko narediš."

Že ob prvem preletu sem ugotovil, da so zapiski nepregledni in da kaj takega niti ob pristanku malih zelenih ne sme ugledati luč sveta. Med hitrim branjem sem poiskal tudi obliž za nalomljen noht na roki in ga oblepil.

"Ampak tole ni ravno podobno kakšni kronologiji," sem rekel previdno, da ne bi užalil ponosa klenega cerkljanskega lokalpatriota. A Matej ni rekel ničesar, le prizanesljivo se je nasmihal. Seveda je vedel, da se bom pisanja lotil in po akademski minuti za razmislek se je lotil branja dnevnega časopisa.

"No, *pol smo zmenen', ne?*" je končno izustil v pristni gorenjščini. "Preberi in pokliči Boštjana. Če se boš seveda *res* odločil urediti te zapiske."

Čez kakšen teden dni sem iz tistih dveh strani naredil ličen osnutek; toliko da bi Boštjan videl, kakšna je razlika med idejo in izvedbo. Najhuje pri vsem skupaj je bilo, da sem s tem zadostil

predvsem svojemu egu, da sem torej pokazal, kaj zmorem. Ker tak pač sem. Ampak kako napisati knjigo o bendu, ki niso Rolling Stones? Pa kaj Rolling Stones, Prezrti še Pankrti niso! Ali pa vsaj Saša Lendero, da bi lahko zapisal kaj sočnega! Še več; z izjemo Cerkelj in okolice so popularni ravno toliko, kolikor je lahko izven svojega mesta popularen primestni nogometni klub.

Nič. Treba je bilo odkriti tisto, kar bi pritegnilo k branju. Poleg tega mi je bil entuziazem, s katerim so ustvarjali lastne pesmi, simpatičen že od vsega začetka. Za komad *Ptica* še zdaj dajem roko v ogenj vsepovsod, kjer beseda nanese o glasbi. Konec koncev so suhoparni podatki na Boštjanovem informacijskem DVD-ju sramežljivo razkrivali realistično zgodbo o vzponu in padcu neke glasbene skupine, surovo in resnično pripoved o uresničitvi nekih sanj.

V glasbeni predvajanik sem zato vstavil njihov zadnji studijski album, poiskal komad številka 12, zaprl oči ter prisluhnil glasbi.

Naslednji dan sem poklical Boštjana.

Damjan Perme,
maj 2007

Skozi moje oči

Po vseh letih skupnega nastopanja s skupino Prezrti je nastalo na ure posnetkov, na stotine slik in na "kile" drugega materiala, ki je tako ali drugače povezan s skupino. In prav zaradi tega sem se odločil, da spesnim zgodovino skupine Prezrti kakor sem jo doživiljal sam, skozi moje oči. Nikoli si ne bi odpustil da bi vso to pestro zgodovino zanikal, ali ves arhiv vrgel v smeti. Zatajiti preteklost je zbrisati svoj obstoj, zato sem vse skupaj iztrgal smetišču zgodovine ter se povezal s piscem, ki je knjigo uredil in ji dal končno obliko. Ker so mi Prezrti veliko pomenili tako čustveno kot finančno, sem tudi material za knjigo izbral v isti maniri - včasih kot neposredno prizadeta oseba, včasih kot vzvišeni član nekega benda. Čustvena vpletenost se kaže predvsem skozi prizmo odnosa do ostalih članov skupine, vendar se zaradi teh in ostalih pritiskov ne nameravam opravičevati (pa čeprav sem komu stopil na žulj). Tako sem čutil, tako čutim, skratka – to sem jaz. Glasba za mene ni samo igranje inštrumenta, ampak predstavlja v mojem življenju mnogo več. Predstavlja *My way of life*, pot po kateri ni povratka, saj te glasbena industrija zastrupi, zmelje, ožame in na koncu izpljune v morje drugih izpljunkov. Na tej poti seveda vedno zaideš, a se tudi vedno znova vrneš na zanesljivo pot proti koncu.

Osebnostno sem glasbo skupine Prezrti jemal skrajno resno - v njej sem užival in jo zato tudi nenehno negoval; vedel sem da imamo kot skupina karizmo; da imamo v naših melodijah nekaj *dobrega* in da lahko na živih nastopih pokažemo marsikaj. Manjkala nam je le pika na i, ki se je ob vseh kolobocijah z glasbenimi tajkuni izgubila nekje v morju slabih odločitev. Če ne drugega, smo preživeli nora mladostna leta, katera nam lahko marsikdo zavida, pa čeprav ob koncu vendarle ostajajo le zgoščenke in ta knjiga. Ni finančnega zaledja, ni poglavja v enciklopediji glasbe in ni občutka da smo *resnično uspeli*. Uspeli v procesu, da se razumemo, kajti glasbeno smo svoje sanje izživel.

Boštjan Ciperle, Prezrti

POGLAVJE 1

PRVA PLOVBA

Prezrti, 1993

Uvod

Zgodovina Prezrtih sega v leto 1990, ko je Klemen Teran prvič poprijel za kitaro in kar takoj začel snemati avtorske skladbe. Seveda to ni bilo snemanje ali pisanje pesmi v pravem pomenu besede, se mu pa je celotna zadeva zdela dovolj zabavna, da je okrog sebe zbral nekaj mladostnih prijateljev in jih nagovoril, da mu po svojih močeh pomagajo skladbe dokončati. Klemen se je poleg igranja kitare (kitaro je pri ansamblu Oglarji igral že njegov oče), lotil tudi petja, ko pa se mu je pridružil še Damir Kern, na bobnih, so bili pogoji za ustanovitev prave skupine v osnovi že izpolnjeni. Nekaj dni zatem je sicer bobnarsko mesto prevzel Gregor Koritnik (njegov oče je pri Oglarjih igral klarinet), Damir pa je poprijel za bas, in fešta se je lahko začela. Iz prvotnih Rock Life so se preimenovali v Prezrte in nastal je bend, ki nikoli ni dosegel vsesplošne prepoznavnosti; ni bilo naslovnice na pomembnejših tednikih, ni bilo rednega vrtenja na radijskih postajah, ni bilo dobičkonosnih prodaj v trgovinah z zgoščenkami. Vseeno pa je nastala *zgodba*; zgodba o rokerjih iz Cerkelj na Gorenjskem, pisana z besedami enega njenih najvidnejših članov, ki ni nikoli obžaloval, da je bil del funkcionalne glasbene skupine. Izkusil je vse ravni profesionalnega ukvarjanja z glasbo in to je izklesalo celovitega človeka, ki je na koncu obžaloval le tisto, kar obžaluješ vedno, kadar se oziraš nazaj na delo, katerega si ustvaril in ugotoviš, da je manjkal le delček mozaika, pa bi bila lahko slika tvojega ustvarjalnega življenja brezhibna. Izklesalo je glasbenika, ki je sedaj, ko gleda na svojo polico z zgoščenkami in svoj izdelek primerja z drugimi v vrsti, ponosen sam nase in na opravljeno delo; izklesalo je osebnost, ki ji nihče ne more soliti pameti glede ustroja glasbene industrije.

Dobrodošli torej med Prezrtimi, Nevidnimi, Izgubljenimi in Sanjajočimi. Dobrodošli v Boštjanovem svetu - svetu umetnosti, nihilizma in minljive lepote.

Kratek vodnik po Prezrtih pred Prezrtimi

Boštjan Ciperle

Prvo pravo obdobje skupine Prezrti označuje prihod dveh članov, Mitje Berguša kot glavnega vokalista in Tomaža Jenka kot ritem kitarista. V skupini se je v nekaj naslednjih tednih sicer zvrstilo še nekaj začasnih glasbenikov, ki pa na njeno delovanje niso imeli bistvenega vpliva. Skupina je v tej prvotni zasedbi delovala dobro leto, v katerem je doživela tudi svoj krstni nastop v hotelu Creina v Kranju. Kljub razmeroma dobrim odzivom sta Tomaž in Mitja skupino po nastopu zapustila, ostali trije člani pa so junija leta 1992 odigrali še en koncert, to pot na Klemnovi valeti.

Nekako v istem času so v Cerkljah na Gorenjskem lokalni heroji, bratrance Bolka, ustanovili skupino Hektolitar v zasedbi Martin Bolka (vokal in kitara), Marko Bolka (klaviature in banjo) ter Boris Bolka (bobni). Ker so bili bratrance seveda prepričani, da bodo glasbeno na mah pokorili celotno cerkljansko ravnico, so si kar takoj omislili tudi lastnega managerja in za to vlogo zadolžili Petra A. Pirca. Poleg priredb so preigravali tudi lastne skladbe in jih v juniju 1992 prvič posneli na ceneno kaseto. *Ovce k vodi, Komad, Dost te mam* in *Ne pojte mi žalostnih pesmi*, predstavljajo prve in hkrati zadnje uradne posnetke skupine Hektolitar. Avgusta istega leta je namreč Klemen – potem ko je slišal, da bratrance Bolka *žgejo ko furije* –, Martina povabil na vajo, kjer so se ob »gajbi pira« dogovorili za prijateljsko združitev obeh zasedb. Boris Bolka je namreč ravno takrat prenehal z igranjem bobnov, tako da so prvotno za novega bobnarja želeli angažirati kar mene, Boštjana Ciperleta. A takrat nekako nismo uspeli najti skupnega jezika in očitno je bilo ravno to usodno za nastanek Prezrtih, saj bi se – če bi takrat zapolnil mesto bobnarja – prav lahko zgodilo, da bi skupina Hektolitar delovala še dandanes, dosegla vseslovensko slavo, dovolila Siddharti da predela eno od njihovih uspešnic, Petru Lovšinu

pa bi velikodušno omogočila, da potuje s skupino kot »roadie«. In jaz bi bil seveda poročen z našo bekvokalistko Rebeko Dremelj.

Boštjan v eni od svojih najljubših poz (desno Klemen Teran)

Je pa združitev obeh zasedb zahtevala boljšo opremo in takrat se je Marko ponovno spomnil name. Potrebovali so mikrofona in ker sem delal v podjetju Lotos, katero se ukvarja prav s prodajo podobnih naprav, to seveda ni bil problem. Prodal sem jim poceni, a dober mikrofona, in se odločil, da jim ga na vajo prinesem kar osebno. Firbec, pač. Večer pred vajo sem se z Markom dobil na koncertu skupin California in Laufer, in po zavzetem navduševanju prijatelja nad prihodnostjo banda zaslutil, da gre pri tem projektu morebiti resnično za nekaj več kot le za preganjanje dolgčasa in pitja enormnih količin alkohola. Tako sem se naslednji dan kljub težki glavi že pred deseto

uro zjutraj prikazal v Poženiku, ne da bi slutil kako usoden bo ta obisk za moje nadaljnje življenje.

Dan je bil mrzel, meglen in ostanki snega so kot odvržene krpe ležali po bankinah cest. Mrazilo me je, saj sem v roki živčno stiskal škatlo z mikrofonom, moje stare volnene rokavice pa niso bile v najboljšem stanju. Pisal se je enaindvajseti februar 1993, ko sem vstopil v prostor za vaje in začutil *groove, vibe, feeling* – imenujte to stanje evforije kakorkoli že hočete. Dejstvo je, da sem v sebi odkril občutek pristne svobode, občutek, da se »*pred mano dogaja nekaj, kar sem si vedno želel početi, pa tega sploh nisem nikoli vedel.*« Kar se je namreč takrat zgodilo v tisti zatohli sobi, je bilo preprosto to, da sem se *našel*. Našel v obliki pristnega in čistega rock n'roll - v *edini* pravi obliki.

Repertoar Valeta 11.06.1993

1. Komad
2. Čist nor
3. Življenje ptiča
4. N'kol si n'm bom odpustu
5. 8.dan
6. Zvečer v mesto
7. Moja mama je strela
8. Drugi svet
9. Bandierra Rossa
10. Ko so češnje cvetle
11. Entersandman
12. Lep dan za smrt

»Set list« za enega od nastopov

V skupini sem si zdaj moral najti delo in kaj mi je padlo v glavo? Jah, postal sem mojster za osvetlitev. Lučkar. Saj ne, da bi ga Prezrti res potrebovali, ampak slišalo se je dobro. Kmalu zatem so se člani benda domenili, da medse povabijo tudi klaviaturista in čeprav predlogov ni bilo prav veliko (natančneje - bil je samo eden), je po pogovorih (*A bi? Ja, zakuga pa ne!*), zaenkrat še neimenovani bend dobil novega člana, pravzaprav članico, Majo Zajc iz Cerkelj. In že na naslednji vaji so se ustanovni člani brez večjih ceremonij soglasno dogovorili, da bo ime skupine slovnično brezhibno. Nastali so PREZRTI.

prezrt -a - o -i: *prezrti problemi; prezrte napake; lahko tudi ime benda, katerega ime je nastalo na osnovi istega števila črk kot ime skupine PANKRTI. Ista je tudi končnica (-i). Skupina s tem imenom seveda nujno obožuje glasbo skupine Pankrti.*

Skupina
Poženik 43
4207 Cerklje

GSM 041/610-233 & 041/22-22-80
prezrti@email.si www.prezrti.com

Glava na dopisih in uradnih pismih

Po določitvi imena je vse skupaj steklo kot namazano, tako da so že po nekajtedenski vaji nastali tudi prvi uradni posnetki skupine. Konec februarja 1993 smo lahko namreč člani, nečlani in pridruženi člani skupine, na zdrajsani, pet-in-večkrat-posneti kromdioksidni avdio kaseti, iz prve roke slišali kako fuša čisto pravi rock band. *Življenje ptiča*, *Dost jo mam*, *Komad*, *Čas je za slovo* in *Nov dan*, so bili namreč naslovi posnetkov, kateri so nam pognali kri po žilah. Občutek, ko slišiš kaj si ustvaril z lastno domišljijo in z lastnim delom, je pač nekaj najlepšega v življenju. Sploh, ko ti to uspe prvič.

V aprilu je sledil prvi nastop in sicer na zboru upokojencev. Ta špil je bil bolj test kot špil; prvič smo nastopili pred publiko in hkrati doživeli tudi prvi feedback v slogu »*Dajte bolj potiho, saj samo zbijate!*« Po treh komadih (*Češnje*, *Bandierra Rossa* in *Čist nor*), smo ugotovili, da cerkljanski upokojenci pač niso najbolj hvaležna rock publika, vseeno pa smo si o vsem skupaj ustvarili dokaj pozitivno mnenje. Sledili smo namreč motu, »da je treba ljudi zabavat' - stare in mlade,« pa še kivi je bil zastonj. Kar se mene tiče, sem bil z doseženim zelo zadovoljen. Ob pomankanju pravih rekvizitov sem namreč lightshow improviziral kar s stropnimi lučmi.

Naslednji koncert je sledil že čez dober mesec. Tokrat smo igrali na Gregorjevi valeti in premierno predstavili dva svoja komada; *Komad* in *Življenje ptiča*. Po koncertu, ki je bil prava poslastica (vsaj za nas), je sledil pravi rokerski after party, ki se je na poti domov končal s pravim rokerskim karambolom, saj smo se zabili v kandelaber. In obe tem smo se počutili fantastično, saj se bolj rokersko od tega večer ne bi mogel končati.

Čez nekaj dni je sledil zaključek šole z novim povabilom za nastop. In ker smo se Prezrti že prvič odrezali precej dobro, nam je šola za nastop ponudila tudi prvi honorar. Pet (takratnih) tisočakov! Na žalost je Martina prav v tistem času napadla ošabna muha vzvišenosti in je kot prava rock zvezda nastop na koncertu odpovedal.

No, kot se je izkazalo pozneje, vendarle ni šlo le za razpoložensko muho našega kitarista, saj je s koncem šolskega leta najavil dokončen odhod iz skupine. Seveda nismo vedeli kaj storiti, saj kitaristi ne rastejo ravno na drevesu. Pa se je spet izkazal stari dobri Marko s predlogom, da bi mesto kitarista prevzel kar jaz. Tokrat sem takoj privolil, da se iz lučkarja prelevim v prvovrstnega kitarista in tako uresničim sanje o laгодnem življenju rock glasbenika, vendar pa nekako nisem računal, da bo za doseg tega cilja potrebno toliko trpeti, kajti najprej imaš le sanje. Nato pride egomanija. Pa poračun narejenega. Sledi ugotovitev, da te je rock mašina izpljunila kot prežvečen čigumi in da si v bistvu samo smet, prilepljena na podplat rock n' roll industrije.

Kljub vsem poznejšim ugotovitvam je bilo to poletje *za umret'*. Bil sem svoboden, srečen in neobremenjen v prepričanju, da bomo kot skupina »zažgali«, kot še nihče v Sloveniji. In dragi moji – kako zelo sem se motil!

Nastop na gimnazijskem plesu

Za to, da vse le ni bi bilo popolno tistega vročega poletja, je po razrešenih osebnih in šolskih problemih, poskrbel Martin, ki si je - spet v pravi zvezdniški maniri - po opravljenih popravnih izpitih zaželel vrnitve v band. In ker je to željo realiziral z nakupom kitare Yamaha, so ga seveda ostali člani sprejeli odprtih rok. Kaj pa je to pomenilo za mene?

Prvič to, da sem prevzel oblikovanje naših vizitk, za katere sem prispeval zdaj že legendarno krilatico *Ansambel za kurčov zdravje*, drugič pa to, da sva s Klemnom načela resno debato o tem, kako Damir ni dovolj dober basist za *naš* band. Da pokažem, kakšen naj bi bil dober basist, sem kupil čisto novo kitaro Hohner, kopijo Fender jazz basa, v vrednosti 300 današnjih evrov. Tako sem iz čiste želje po igranju premagal še en del trnove poti in se iz potencialnega bobnarja preko lučk in kitare prelevil v basista.

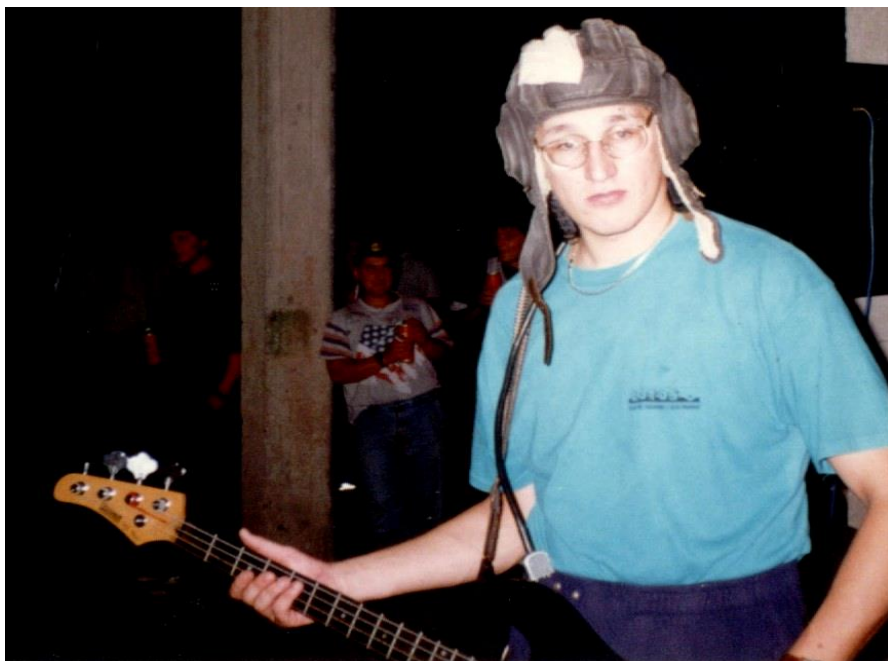
Decembra smo dobili povabilo za nastop v Primskovem, na gimnazijskem plesu. Kot je bilo pričakovati, smo poželi največji aplavz med vsemi, tako da smo morali za zadnjimi nastopajočimi nastopiti še enkrat. Pa tudi sicer nam je ostal ta koncert v prav posebnem spominu. Prvič smo nastopili s pravim lightshowom, zaslužili smo dvakrat toliko kot ob nastopu v šoli, Marko si je za nastop omislil obleko dedka mraza, Klemen pa je razbil akustično kitaro, kar je seveda dodobra podkurilo gimnazijce pod odrom. Ko pa smo na oder privlekli še miniaturno harmoniko, se je piflarčkom čisto strgalo.

Prvo pravo slikanje za medije

POGLAVJE 2

SEBI TA DAN

Za varnost poskrbljeno

Po uspešnem koncertu v Primskovem je bilo potrebno temeljito reorganizirati vloge znotraj banda. Skupina razposajenih mladcev je namreč prestopila mejo zabavljaštva in si zadala resnejše cilje. To pa ni pomenilo samo izdati ploščo in zaznamovati glasbeno zgodovino sveta, pač pa ustvariti PRAVO skupino, v kateri bo vsak natančno vedel kje mu je mesto. Tako so se že na prvi vaji po novem letu zaradi »neresnosti pri delu«, miroljubno razšli z Majo in ostali brez klaviaturistke, še vedno pa je obstajal problem basista. Ker je Boštjan medtem že dodobra izpilil svoje znanje na basu, je bilo potrebno počakati le še na primeren trenutek, ko bi se Damirja - ki je bil v skupini vendarle že od samega začetka - lahko brez večjih ceremonij nagnalo iz benda. In ko se nekega Damir ob dogovorjeni uri ni prikazal na vajah, je bilo vprašanje novega

basista dokončno rešeno. Seveda je v največji meri za to poskrbel kar Boštjan sam:

»Ker je bil lep, sončen dan, smo izkoristili dan za smučarijo. Seveda sva tako jaz kot Damir vedela, da imajo Prezrti vajo ob petih popoldne. No, na vaji sem se prikazal samo jaz in delo je potekalo brez kakršnih koli težav. Naslednji dan je Klemen sam govoril z Damirjem in mu povedal, da sem bil na vaji ter da sem vse skupaj odigral veliko boljše kot on. Na naslednji vaji Damir spet ni znal zaigrati delov, kateri so se igrali že enkrat prej, in tako smo ga po vnaprej zrežiranem scenariju elegantno vrgli iz banda. Bilo je precej preprosto: Mare je rekel da zaigrajo eno po domače in Čiw je začel z uvodom iz komada *Pot v raj*. Ko so prišli do dela kjer vstopi bas, je Damir kar čakal, saj ni vedel kako in kaj. Vsi so prenehali z igranjem, nakar je Mare ponovil uvod in so še enkrat ponovili isto, nato so se spet ustavili. Damir ni zaigral niti akorda! Mare je pobesnel in predlagal da zaigrajo kaj lažjega, pa tudi to ni šlo. Nato je Čiw (Martin Bolka, op. p.) Damirju rekel da tako ne gre več in da naj se že enkrat vzame v roke. Takrat je tudi Damir končno uvidel kam pes moli taco in jim zabrusil, da so „navadne svine“ in da „če ste pa tolik kurbe, pa pejte kr' sami špilat v Lipnico!“ (le nekaj dni prej so namreč Prezrti dobili povabilo za špil v Lipnici, op. p.). A seveda smo imeli tudi za Lipnico v rokavu že pripravljenega aduta – mene, Boštjana, seveda. Ker je Damir pustil vso opremo v prostoru za vaje, je zvečer prišel le še po svojo kramo in potem ga ni bilo več. Zdaj me seveda lahko vprašate, če sem se takrat počutil kaj svinjsko zaradi vsega skupaj, saj je bil Damir v bendu vendarle že od samega začetka, in lahko vam mirno odgovorim da ne. Takrat nisem čutil čisto nič. Moj je zdaj le problem pietete, kajti Damir se je smrtno ponesrečil le nekaj mesecev za tem dogodkom. S prijateljem sta pri vožnji z motorjem s polno brzino treščila v obcestno svetilko. Tresk, bum, bang - in v sekundi izgubiš znanca, prijatelja, soseda, člana Prezrtih. Ugotoviš, da je življenje kurba - in da moraš s to kurbo znati shajati.«

Summer of 94'

Boštjan Ciperle

Lipnica. Valeta z navdušenim občinstvom in spodobnim honorarjem. Prvi koncert z novim basistom, ki je – sodeč po odzivu občinstva – suvereno opravil svoje delo. Komaj smo se odpočili od nastopa v Lipnici, že nas je, spet na Primskovem, čakal nov nastop. Tudi ta koncert je uspel na polno, saj smo bili uigrani, kot da bi bili skupaj že nekaj let. Med samim igranjem sem se sicer skozljal kot vidra, vendar basovska linija pri tem ni bila prekinjena. Koncerti zaključek smo preživeli na klasičen način: z enormnimi količinami alkohola in povoženim priboljškom tistega večera.

Sklenili smo, da damo tiskati svoje plakate, za kar pa smo seveda potrebovali sponzorja, ki bi nam plačal tisk. Tako se je kot naročeno zgodil juljski nastop na razstavi cvetja v Cerkljah. Ker je nastop organiziral šef gostilne Pri Cilki, smo mu Prezrti na plakatu ponudili reklamo. Frane (glavni oštir) je bil tako navdušen nad samim nastopom (*dajte še enkrat zaigrat tisto, k so vsi pel pridrvel... no, tisto ... setisfekšn!*), da nam je pomoč pri tiskanju in nastopanju ponudil tudi v prihodnje.

Kasneje istega meseca sva s Klemnom izvedla tudi akustično izvedbo koncerta na prijateljevi fantovščini. Do prihoda striptizete nama je šlo kar dobro, nato pa sva uveljavila svoj rokerski sloves in se pridružila vsesplošni zabavi. Vsekakor je bila tako z glasbenega kot z družabnega stališča to neprekosljiva izkušnja.

Poleti smo dobili ponudbo, da bi igrali ob spodnji postaji žičnice Velika Planina, in sicer enkrat na teden. Pa je že po nekaj komadih prvega nastopa pridrvel natak in nam zabrusil da »če zašpilamo še eno spodnjo, lahko kar lahko takoj spakiramo!« Igrali smo namreč *Mojoj majci* od Prljavo kazalište. Tako smo do konca igrali samo še slovenske šlagerje, ker drugega pač nismo znali. Po nastopu nas je lastnik prepričeval, da bomo morali začeti igrati »oberklajnerje«,

če hočemo uspeti in da bi nam on pri tem lahko pomagal, mi pa smo raje odšli na veselico skupine Monroe in tam zapili naš honorar.

Konec avgusta je prišlo do nove krize. Mare ni več redno hodil na vaje, če pa je že prišel, ni bil pripravljen tako kot bi moral biti. Kljub temu, da sta bila Klemen in Martin soglasna glede dejstva, da ga vržemo iz benda, sam (še) nisem bil za to. Tip je namreč kupoval mikrofona, ki smo ga krvavo potrebovali, in to na svoje stroške! V sili hudič tudi muhe žre. No, svoje mnenje sem vendarle spremenil, ko sem ga poklical glede špila v Kamniku in je odvrnil, da ga tam zagotovo ne bo. Češ da bo *zmatran*, ker gre drugi dan na morje! *Ja, pizda, pa kaj je zdaj to, a smo postali jebeni rekreacijski center ali kaj?* je kričalo v moji glavi. Tako smo se naslednji dan, po odigrani košarki, dobili z namenom, da ostanemo le še kvartet. Nekaj časa se je Mare sicer še kar upiral dejstvu da ni več v bendu in govoril da lahko pomaga s čimer koli, da ni problema, če smo ga vrgli ven, da lahko še kaj odpoje ... Ko smo novico naslednji dan nonšalantno sporočili Gregorju, ki do tedaj sploh ni vedel da Mareta ni več v skupini, je bil na zunaj precej ravnodušen do vsega skupaj (*A ste ga vn vrgl?*), v resnici pa je na tisti vaji in tudi v prihodnje po kožah udrihal z veliko večjo vmeno. Očitno so dnevi kompromisov dokončno minili.

Konec poletja je bila v Kamniku organizirana veselica, imenovana Dnevi narodnih noš, za katero so bili v igri trije nastopi in 600 zdajšnjih evrov honorarja. V petek, na dan koncerta, sem odšel v Ljubljano po mikrofona in bil med vračanjem domov udeleženec v verižnem trčenju. Očitno me je spremljala fortuna sreče, saj sem nesrečo preživel brez praske, pa še nastop so odpovedali. Preostala dva koncerta smo odigrali kot najizkušenejši mački (govorim seveda za tisti čas in tisto raven koncertiranja), ter tako za dva dni nastopanja dobili cca 100 takratnih tisočakov, kar je tudi za današnje razmere super honorar. Najpomembnejše pa je bilo, da nas je opazil Sašo Bole

(pevec skupine Bombe) in nas pohvalil za dober nastop. Zapisal si je tudi mojo telefonsko številko.

Zdaj smo bili kot zvezde cerkljanske ravnice seveda pripravljeni, da organiziramo prvi pravi solo koncert v Zadržnem domu. Prireditelji smo prijavi na občini, priskrbeli pijačo, mize, ogrevanje in oder. Ker je bil Čiwa zelo skeptičen glede koncerta in je trdil da bodo prišli le naključni radoznalci, smo zastavili simbolično vstopnino, pri kateri nas je gratis pivo stalo več kot vstopnina sama. Vseeno sem s Čiwo stavil, da bo prodanih več kot 100 kart. Na dan koncerta smo se zbrali že zelo zgodaj, vendar je vse skupaj kaj kmalu dobilo klavirno podobo, saj sta Klemen in njegov oče družno ugotovila, da je ozvočenje zanič. Zaradi slabega zvoka je morala v bendu upadla, a smo nekako upali, da bo bolje, ko bodo prišli prvi obiskovalci. Seveda smo imeli še enkrat več prav. Ker smo pametno tempirali izbor komadov, smo na koncu prisotne pripravili do ekstaze in koncert zaključili šele ob 2. uri zjutraj, ko je nek idiot sunil ključ od glavnih vrat in nas vse, z obiskovalci vred, zaklenil v dom. Začel se je pretep, prišli so policaji, mi pa smo bili strašno ponosni, da nam je uspel popoln rokerski žur. Po končanem koncertu sva s Čiwo preštela denar in ugotovila, da je bilo prodanih 123 kart. 123! Bog ve, s čim vse sem po koncu koncerta primerjal te številke. In kako dobro sem se počutil, ko je cela vas rajala z nami. Takrat so bili tisti domačini zame vredni toliko, kot je poln Wembley vreden za Metallico.

In stava? Nič. Še dandanes Pod Jenkovo lipo čakam na poeta Čiwa, da poravna svoj dolg.

Tour bus

Živela svoboda

Leto 1995 se za Prezrte ni začelo obetavno. Najprej kar nekaj časa niso dobili nobenih povabil za igranje, Boštjan in Klemen pa sta si bila v laseh zaradi neke lokalne lepotice in zaradi boljšega vzdušja znotraj benda so Prezrti pristali na edini politični koncert v njihovih karierah (za stranko SDS). Nič kaj politično pa ni po koncu koncerta nastopil Gregorjev oče, ki je zagrozil, da bo sinu prepovedal bobnanje, če bo še naprej po vsakem nastopu prišel domov »nadelan kot krava«. Sčasoma

pa so se stvari vendarle začele postavljati na pravo mesto. Prezrti so bili pripravljeni narediti korak naprej, saj so imeli v glasbenem smislu že kar precej izkušenj in tako je nanese, da so postali hišni band tedaj zelo popularnega rock kluba Palma. Kot že veste, so imeli že prej čast spoznati ključnega človeka v njihovi karieri, Saša Boleta, sicer kitarista razvpitih Bomb, hkrati pa tudi voditelja četrtkovih večerov v Palmi. Za nameček je bil Sašo kot speaker zaposlen tudi na radiu Gama MM, s čimer so naši junaki ujeli kar dve muhi na en mah; spoznali so človeka, ki se je resnično spoznal na glasbo in ki je bil hkrati neodvisni voditelj na najbolj poslušanem novem radiu. Seveda ni odveč poudariti, da da je bil prav Sašo tisti, ki je Prezrte prvič predstavil širši javnosti. V nadaljevanju spomine na ta čas obuja Boštjan.

»Eden od prvih studijskih prebojev za Prezrte se je zgodil, ko je Sašo Bole iskal gradivo za kompilacijsko zgoščenko Desna Scena. Ker je bil Sašo nad našimi nastopi v diskoteki Palma precej navdušen, nas je izbral med več kot 200 bendi, ki so do takrat že nastopili v sklopu četrtkovih večerov. Ko sem Sašota poklical po telefonu mi je rekel, da vstop v kompilacijo pomeni prinesiti zvočni posnetek na DAT-u, besedilo, sliko in 100 takratnih nemških mark. Kljub temu, da posnetka še nismo imeli, sem se mu zlagal, da se posnetek že montira, v resnici pa smo imeli le tri tedne časa za najem studia in snemanje komada. Najeli smo studio Poet (ex Pan), se domenili za termin in 19.6.1995 ob enih popoldne s polurno zamudo prikorakali v prostor, kjer naj bi opravili snemanje. Ko smo postavili vso opremo se je začelo uglasjevanje bobnov, zato smo ostali člani raje odšli še na eno pivo. Ko smo se vrnili, smo uglasili še moj bas in prvo snemanje za skupino Prezrti se je lahko pričelo.

Občutki so bili seveda fantastični in to kljub temu, da smo prvi dan uspeli posneti le bobne in bas. Drugi dan so sledile še kitare, zadnji dan pa vokal in miksanje. *Živela Svoboda* je bila posneta v desetih urah, kar je bilo za prvič kar malo, pa čeprav bi se stvar dalo opraviti še dosti bolje. Tako se že na prvo poslušanje sliši, da so kompozicijski prehodi

nekoliko prehitri, vokalni zaključki pa premalo dodelani. Po snemanju smo odšli v gostilno Sonček in tam ob šampanjcu nazdravili na naš prvi studijski posnetek.

Trideseti junij 1995 bo tako za vedno zapisan kot dan, ko so se uresničile naše sanje. S Klemnom sva okoli treh popoldne suvereno vkorakala na radio Gama MM in Sašotu izročila potrebno gradivo za Desno sceno. Nato sva mu »ukazala«, da naj zavrti naš komad, saj da »v Cerkljah množica ljudi nestrpno čaka na ta trenutek.« Sašo je prikimal in rekel, da ga bo zavrtel čez pol ure. Ko sva s Klemnom že sedela v avtu in živčno pogledovala na uro, se je končno zgodilo; Sašo je držal obljubo in *Živela Svoboda* je postal prvi komad Prezrtih, ki se

je večkrat zarolal na radijskih postajah. Takrat, v avtu, sem bil najbrž najponosnejši človek na tem planetu.«

Čez štirinajst dni so bili Prezrti povabljeni na Rožnik, na zabavo ob brucevanju bodočih geografov. To je pomenilo novo prelomnico za Prezrti, saj so prvič v Ljubljani igrali izven Palme in to je bil za mulce iz Gorenjske velik izziv. Ker je ta čas na geografsko fakulteto hodil tudi Franci Petek, so ga Prezrti poprosili, če bi z njimi zaigral kako skladbo, saj so že od prej vedeli, da je kot otrok nekaj malega tudi bobnal. Vabilu se je z veseljem odzval, ter solidno odigral nekaj skladb Sokolov. Rajalo se je do zgodnjih jutranjih ur, tudi s plačilom ni bilo nobenih problemov. Sredi avgusta jim je, spet s pomočjo Sašota Boleta, v reviji MAG uspela objava članka z naslovom Koliko časa še PREZRTI?, vendar pa tudi ta objava ni uspela izpodriniti novice, da je med drugim nared dolgo pričakovana kompilacija Desna scena. Naš junak se spominja:

»Proti koncu avgusta so se pojavile govorice, da bo v kratkem izšla kompilacija Desna scena. Ker sem se o tem želel prepričati na lastna ušesa, sem spet zatežil Sašu, ta pa je povedal, da so zgoščenke že na policah založbe Megaton in da se lahko kar sam odpravim ponje. Seveda sem takoj oddrvel v Ljubljano in pregledal naslovnico. *Bombe, Orlek, Silence, Aperion, Niout, Prezrti*. Noro! Kakšen feeling! Prebijati se na sceno skupaj s Silence! Biti na isti plošči kot veliki Orleki. Rolati se na istem toboganu kot Bombe!

Dogovorjeno je bilo, da vsaka skupina dobi po dvajset zgoščenk in da bo uradna predstavitev 14. 9. v Palmi. Na dan predstavitve sem se domislil, da bi na hrbet svoje jakne pripel ustrojeno živalsko kožo in tako lahko ta dan označim za dan svoje reinkarnacije; dobil sem namreč vzdevek Joža Koža. Precej neizvirno, vem, ampak nadimek je pa le nadimek.

Ker so bili komadi na predstavitvi zavrteni na playback, smo se člani zmenili, da med seboj zamenjamo vloge. Klemen je postal bobnar, Martin basist, Gregor kitarist in jaz pevec. Seveda tega razen nekaterih domačih kerlcev ni nihče opazil, mi pa smo dobili novo

zadoščenje zaradi obvladovanja položaja in zaradi občutka, da se zdaj vedemo kot prave zvezde. Hkrati nam je naš zlati Sašo predlagal, da naj sedaj, ko imamo posnetek, hodimo po radijskih postajah in predstavljamo komad in sebe.

Čiw v akciji

Za začetek smo se domenili kar za intervju na Gami MM. S Sašom, seveda. Počutili smo se božansko in prepričani smo bili, da bo šlo od sedaj naprej vse samo še navzgor; da nam zdaj ne more več spodleteti, da bomo prebudili to gnilo rock sceno in začeli glasbeno

revolucijo. Počutili smo se kot prebujeni bogovi, ki so se nenadoma zavedeli svoje moči.«

Za leto 1996 so Prezrti prvič v svoji kratki karieri naredili t.i. plan dela. Z novimi bobni znamke Pearl, ki jih je »porednemu« Gregorju vseeno kupil kar oče, in z nekaj ostalimi kosi nove opreme, med katero je bil spadalo tudi naročilo nove bas kitare, je bilo seveda vse lažje. Plan je obsegal dokončanje komada »Za kom boš jutri ti jokala«, izdelavo demo posnetkov za prvo zgoščenko, natis plakatov in vizitk, ter produkcija promocijskih fotografij. Vse to gradivo naj bi odnesli na Celjski sejem, kjer bi gradivo ponudili različnim založbam, seveda z namenom, da bi jih katera od njih vzela pod svoje okrilje. Po končanem sejmu bi priredili koncert v diskoteki Palma, kjer bi vse posnete komade predstavili še v živo in tako priredili prvovrsten rock party. A profesionalnost zahteva marljivo delo, v katerega je potrebno vložiti voljo, čas, vizijo in seveda najbolj pogrešljiv del materialnega življenja – denar.

Goli Klemen na vaji, Boštjan in Gregor v studiu

Z musko v sebi

Boštjan Ciperle

S Klemnom ni bilo nič. Preprosto se mu ni dalo, ali pa ga je bilo strah, kaj pa vem. In to je seveda ostalim članom zbijalo moralo. O Klemnu imam sicer svoje mnenje, a ga kot človeka razumem, ker je pač *Prešč* (gorenjski navedek za Prašiča, op.p.). Ni bil zainteresiran za nobeno stvar. Da bi naredili nekaj komadov, katere bi spravili v radijski *airplay*? Pripravili založbo, da bi nam plačala snemanje? Kje pa ... Nekaj tednov ni niti poklical, kaj šele da bi videl kakšno je stanje, ali pa povprašal če ima kdo napisana kakšna besedila, izdelan kakšen *home-made* posnetek. Skratka, bilo je neznosno. Gregor se je obnašal podobno, ampak med njim in Klemnom je bila razlika v tem, da Gregor pač ni imel nobene besede pri vsej stvari, Klemen pa je vendarle pomenil srce in dušo celotnega benda. Moram pa za angažiranost v tistem obdobju pohvaliti Martina. Prišel je preposlušat nove posnetke, se zanimal za

moje ideje in sploh sodeloval pri vsem, česar sem se lotil. In ko sva skupaj zbrala denar za natis plakatov, sva se zadovoljna odpravila v Palmo, zbasala vase vsak deset pirov in elegantno pokozlala sveže oprano katrco. Če vam povem, da sva naročila 2200 kosov plakatov, vam je najbrž jasno, zakaj jih še dandanes ponujamo vsakomur, ki potrebuje kakovostno poslikan papir za v kuhinjske predalnike.

Tiste dni se je v Cerkljah večkrat pojavil tudi Mijo Popovič, legendarni kitarist Pomaranče, katerega je na svoji listi ljubimcev gostila Barbara Teran, Klemnova sestra. Mi smo novo znanstvo z veseljem izkoristili predvsem za učenje, saj smo z Mijotom preigravali rock&roll in blues lestvice. Ti večeri še dandanes predstavljajo enega lepših spominov na mojo rano mladost.

Vendar pa vse skupaj ni kaj dosti pomagalo. Med poletjem smo namreč odigrali le nekaj manjših špilov na Ambrožu in na nekaj veselicah, sicer pa sem znance zavajal z lažjo, da snemamo demo posnetke in da za koncerte preprosto nimamo časa. No, seveda je Klemen vse to vneto zanikal in tako ni bilo čudno da se je naša, že kar spodobna četica oboževalcev, začela spraševati kaj neki se dogaja. Koncertov ni bilo, vaje so bile redke, in nasploh se je o Prezrtih govorilo bore malo. Ali naj bi to pomenilo razpad komaj vznikle skupine?

No, ko sem v roke končno dobil novo kitaro znamke Sever, se je, kot po neki božji inerciji, vse skupaj obrnilo na bolje. Klemen je skupaj zbasal kaseto s komadi, narejenimi na PC in iz projekta se je izcimil demo *Lutka za en dan*. Bes smo izpljuvali v skupno skledo, obrnili kožo do komolcev in končno začeli resno piliti lastne komade. Rezultati so bili seveda vidni v hipu, tako da sem se že kmalu dogovoril kar za studijsko snemanje. Ko je Klemen končno sprevidel da gre zares, se je nenadoma sprostil in se na skupnem sestanku ob obilju pijače skoraj razjokal od sreče.

Zdaj smo imeli Prezrti določen Dan D: 16. december 1996. Začeli smo vaditi s svežo energijo in s kupom novih idej za izvedbo kakovostnih komadov.

Mi pa še danes ni jasno, kaj hudiča sta Klemen in Gregor premlevala polnih deset mesecev. Ali je bilo res potrebno vse pripraviti na pladnju in na koncu oba (ne)jedca še suniti v rit, da sta končno zavohala da gre za pravo hrano?

Skupina PREZRTI
Klemen Teran
Poženik 43
4207 Cerklje na gor.
041/22-22-80
prezrti@email.si

Predmet: Izdaja zgoščenke pod Vašim okriljem

Smo skupina PREZRTI in Vam v poslušanje pošiljamo naše nove posnetke, ki bi jih radi izdali na zgoščenki, vendar za to potrebujemo založnika. S tem namenom se tudi obračamo na Vas. Delujemo že 10 let, tako da imamo za sabo že kar precej glasbenih kilometrov. Več o nas si lahko preberete na www.kevder.net/prezrti, osnutek ovitka pa si lahko ogledate na <http://www.kurnik.net/band-prezrti/Sebitadan/> . Če boste potrebovali še kakšne podrobnejše podatke, Vas prosim da pokličite na 041/22-22-80 in Vam jih bomo z veseljem posredovali. Že v naprej se vam zahvaljujemo in upamo da bomo našli skupni jezik.

Lep pozdrav !
Klemen Teran, skupina Prezrti

Faksimile dopisa založbam

POGLAVJE 3

RAZOR

Dan D

Boštjan Ciperle

Po večtedenskih vajah in trdem garanju je napočil trenutek resnice. Sedaj je šlo zares, biti ali ne biti.

Že zelo zgodaj smo se zbrali pri Teranu, kjer smo pobrali glasbila in ostalo ropotijo, ter odhiteli v studio. Kako polno glavo sem imel takrat! Ponavljal sem basovske linije, tonske lestvice, vsi mogoči scenariji so se mi odvrtili pred očmi. Sedel sem v avtu, v tišini, skupaj z ostalimi, pa vendar tako sam. Kot da nismo klapa štirih rokerjev iz Cerkelj. Občutek osamljenosti je bil še močnejši, ker je bila to zame prelomnica; to je bila zame uresničitev sanj.

Prve težave so nastopile z razglašenimi bobni, a smo vse skupaj kar hitro uredili. Nato smo posneli osnovo za vse štiri komade, ki smo jih nameravali posneti: *Pa tako lepo je igral, Za kom boš jutri ti jokala, Življenje ptiča* in *Lutka za en dan*. Čas v studiu je minil, kot da bi ga požrl v enem samem kosu, sam pa sploh nisem imel časa premišljevati kaj drugega kot kako najbolje odigrati svojo linijo. Padel sem v proces snemanja in trema ter slabost sta izginili ne da bi se tega sploh dobro zavedal.

Naslednji dan smo posneli kitare, šele čez tri ali štiri dni pa smo začeli snemati vokal. Ker z njim nismo bili povsem zadovoljni, smo po dveh rundah v bližnjem baru soglasno sklenili, da je bolje če snemanje vokala prestavimo na torek. Tako smo raje preživeli sproščen družabni večer s tonskim tehnikom Borutom Balantičem.

Snemanje vokalov je potekalo brez večjih zapletov, kar je bilo tudi za pričakovati, saj je bil dan torek, 24.12.! Predbožični večer, posneto gradivo za maxi singel in obisk enega izmed redkih gostišč (Pri Viktorju), katerega v naši karieri še nismo obiskali, je zaokrožilo moj najsrečnejši dogodek v življenju. Ko pomislim koliko čustev, veselja in sreče mi je prinesel tisti božič, mi stopijo solze v oči.

Večer se je prevesil v dan, tonski tehnik Borut je prespal pri Klemnu doma, sam pa sem preživel imeniten božič, katerega ne bom pozabil do konca življenja.

Tko je!

Boštjan Ciperle

Prvi dnevi po novem letu so bili namenjeni rehabilitaciji Martinovega gležnja, katerega mu je uspelo po lastni nerodnosti spraviti v mavec, januarja in februarja pa se je začeto delo intenzivno nadaljevalo; oblikovali smo ovitek za album, posneli dve novi pesmi (*Zakaj in Ugrabitev Uvi-ja*), hkrati pa smo kot eni od pionirjev na tem področju naredili lastno internetno stran. Pri odločanju za naslov prve kasete smo se na Čiuvov predlog odločili za besedno zvezo Prva Plovba. Naslov je Čiwu padel na pamet ob pitju Alka Seltzer, ko se je poskušal otresti še enega v vrsti mačkastih glavobolov. Zdelo se mu je pač, da bi naslov Prva Plovba primerno ponazoril pluženje skupine po pivskih prostranstvih. Drug simbolni pomen Prve Plovbe je seveda bolj očiten in ne potrebuje podrobne razlage, saj je šlo za prvi album mladih rokerjev, za katere se je vkrcevanje na palubo glasbene industrije šele dobro začelo.

Kaseta je izšla dvajsetega marca 1997, v nakladi 150 izvodov, in že takoj po izdaji je sledilo nekaj intervjujev po radijskih programih, od katerih je bil najbolj odmeven tisti na radiu Gama MM. Še bolj kot na intervju pa smo bili ponosni na svojo internetno stran. Takrat namreč razen nas daleč naokoli ni bilo nobenega banda, ki bi se zavedal kakšen promocijski potencial se na spletu.

Ker je bil cd takrat v Sloveniji še velika redkost za male bende, smo napekli samo nekaj kopij za najzvestejše sodelavce. Pekač smo si sposodili od poslovnih partnerjev mojega očeta, zgoščenko pa smo kot prvi v Sloveniji tudi multimedijsko podprli. Zgoščenska je tako izšla 20. julija 1997, podarili pa smo jih najbolj zaslužnim sodelavcem ter nekaterim radijskim postajam.

Sredi julija so nam v magazinu Sara ponudili možnost objave članka, kar smo seveda z veseljem izkoristili, hkrati pa smo se z urednikom, ki je bil tudi šef lokala News v Kranju, dogovorili za nastop.

Zanimivost tega nastopa je bila, da smo igrali le priredbe in da smo med obiskovalci opazili Jana Plestenjaka. Ker smo v tistem času preigrali tudi njegovo skladbo Ker te ljubim, smo seveda naknadno razširili playlisto in tisti večer v našo fan bazo dodali še enega privrženca.

In ker naj bi bilo življenje urejeno na temelju ravnovesja in premo sorazmerja, smo oktobra dobili zadnje povabilo za igranje v Palmi. Klub, ki je dolga leta promoviral neznane skupine ter ohranjal pri življenju znane, je namreč zaradi nerazumevanja bistrih občinskih mož in predvsem zaradi prihajajočih apokaliptičnih jezdecev kapitala, za vedno zaprl svoja vrata. Očitno je konec Palme nakazal tudi konec kultnih Bomb, ki so tistega leta izdale svojo zadnjo zgoščenko, nato pa se v zgodovino slovenske glasbe - predvsem po zaslugi Gregorja Tomca - zapisale kot eden od bendov, katerih besedila niso služila le kot sredstvo za poneumljanje mladih radoznalcev, ampak za izrazno sredstvo z namenom. Seveda bi rad ob tej priložnosti tudi uradno izrazil zahvalo Sašu Boletu, ki nam je iz čiste ljubezni do glasbe pomagal k naši uveljavitvi.

Novembra je studio Tivoli preko glasbene oddaje Pomp začel akcijo brezplačnega snemanja skladbe. Seveda smo se za to možnost odločili tudi Prezrti, saj so bili pogoji sila enostavni: pol ure za snemanje, nato čakanje na izbor. Prezrti smo pljunili v roke in do potankosti naštudirali komad *Ti in tvoj zadet izgled*. Zadnji večer pred podarjenim snemanjem v studiu smo se ga napili kot zveri in se med potjo v domačo bazo zvrnili v potok. V avto, prevrnjen na streho je začela prodirati voda in čeprav vodostaj ni bil večji od kakšnih deset centimetrov, povzročila panično reakcijo vseh zaprtih v vozilu. Po več nekontroliranih poskusih odpiranja zvitih vrat z roko, sem uspel s težo telesa odpahnuti celotno avtomobilsko krilo in se rešiti na prostost. Voda mi je takrat že pošteno zalivala čelo in dobro se spominjam, kako mi je nabijajoče srce skozi možgane pošiljalo eno samo, hitro ponavljajočo se besedno zvezo – *reši se!* A nekaj ur za tem smo že

snemali v studiu Tivoli. Skladbo smo v pol ure posneli trikrat, nato pa – še vedno v šoku od prejšnje noči – popivanje nadaljevali v lokalu Downtown.

Nekaj dni zatem smo ponovno igrali na enem od brucevanj, takrat z gostom, pevcem skupine Prisluhnimo tišini Borutom Maroltom, ki je z nami zapel komad Basket Case. Za pol ure smo takrat naše ozvočenje odstopili tudi skupini Siddharta, ki je bila takrat še povsem neznan bend, ki je preigraval le lastne skladbe, med drugim tudi poznejši gromozanski hit Lunanai. Na tem mestu je komentar o kakršnihkoli vzporednicah med Prezrtimi in Siddharto seveda povsem odveč. Vzroke, zakaj nekdo uspe in zakaj kdo ne, mora vsaka skupina vedno najprej poiskati sama pri sebi, šele nato pridejo na vrsto vsi umazani posli in triki glasbene industrije. Če nisi pripravljen vlagati v projekt, lahko celo življenje preigravaš priredbe v lokalnih beznicah. Če nisi prepričan vase in v svoj prav, ti lahko vsak managerski mandeljč soli pamet. V odnos je potrebno vlagati. Če si poročen in ne vlagaš v svoj zakon, se ti žena slej ko prej skurba. Ni zadovoljstva, ni ničesar novega, za čemer bi stremel, ničesar kar bi prineslo izboljšavo. Siddharta je imela vizijo od vsega začetka. Ko so na špilih igrali le svoje komade, ki jih ni poznal živ bog, so se jim smejali. Ampak imeli so vizijo. Bili so prepričani sami vase, negovali so svojo bazo poslušalcev in niso podcenjevali njihove inteligence. In zato je potrebno imeti jajca. Saj ne rečem, tudi Prezrti smo imeli jajca, imeli smo vizijo, vendar nismo bili dovolj resni. Vsaj ne v trenutkih, ko je bilo to res potrebno. Preveč lukenj smo imeli v različnih obdobjih in zato sem še danes jezen. Siddharta je imela srečo. Ampak pred srečo je imela vizijo, imela je znanje. Prezrti smo imeli srce, imeli smo jajca, nismo pa imeli tistega, kar fiksne stvari naredi mobilne. Nismo imeli pravega pogona.

Julija so bili končno razglašeni zmagovalci Tivolskega pompa, med katerimi pa Prezrtih ni bilo. Namesto njih so mesto na kompilaciji našli Siddharta, Babewatch, Lunin žur, Stratus in Ulixes, zato pa je Prezrte čakala delovna jesen, saj so se ponovno napotili v studio.

Terana za župana

Boštjan Ciperle

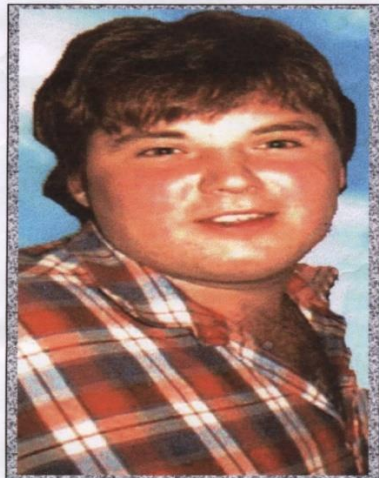
V duhu bližajočih se županskih volitev je neumorni Čiw prišel na idejo, da bi posneli zajebantsko priliko *Terana za župana*. S Klemnom sta v nekaj urah spisala besedilo in glasbeni aranžma (bobne in bas je Klemen posnel kar na računalnik, pri čemer si je predelan uvod sposodil pri AC/DC), tako da smo se še v istem popoldnevu dogovorili za snemanje v studiu. Poklical sem v studio Pan in se dogovoril za termin, ki je bil določen za dan po rojstnem dnevu Klemna. Na isti dan (torej na dan pred snemanjem, oziroma na njegov rojstni dan), je imel

g. Klemen Teran namreč tudi predstavitev kot kandidat za župana. Zapleteno? Niti ne. Če smo Prezrti hoteli imeti svojega kandidata za župana, smo ga morali kot takega tudi prijaviti. Še vedno ne razumete? Naj ponovim: na svoj rojstni dan je imel g. Teran predstavitev kot fiktivni županski kandidat, naslednji dan pa je g. Klemen odpel in posnel komad, ki bi ga najbolje predstavil kot prihodnjega župana. Za back vokale smo uporabili kar ljudi ki so bili na snemanju in sicer Barbaro Teran, Sandija Šmida, Uroša Brankoviča in mojo malenkost, saj je bil bas, kot rečeno, že posnet. Zadevo smo brez popravljanja na hitro zmiksali, plačali posnetek in oddrveli nazaj v Cerklje. Ker je Čiwu že pri prvi gostilni zmanjkalo bencina, smo pot nadaljevali z enim samim avtomobilom in kot pijanska horda iz Mafijskega dola krožili naokoli po vaških gostilnah.

Tri dni pozneje smo bili ponovno povabljeni na brucovanje geografov v Ljudsko kuhinjo. Za ta koncert smo angažirali Katjo Obleščak (pozneje pevka v skupini Panda, op. p.) , saj je bi bila lepa popestritev že tako lepih članov skupine Prezrti. Povabili smo še bobnarja Malih Bogov, na obisk pa je prišel tudi Franci Petek.

Decembra nam je spet pomagal »dobri« Sašo. Predstavil je našo najnovejšo stvaritev, komad Terana za župana, ki je bil kot parodija na županske volitve v Cerkljah pri poslušalcih sprejet precej dobro. Sama pesem sicer zveni precej neumno, če jo poslušáš na zgoščenki, zato pa je toliko bolj udarna, kadar se jo izvede v živo. Za nas ima seveda še posebno vrednost, saj je bila napisana s srcem in dušo muskonterjev, pripravljenih narediti vse za dober žur. Po drugi strani pa je v nas končno dozorela mnogo resnejša odločitev; odločitev, da na koncertih več časa posvetimo svojim komadam. Ugotovili smo namreč, da smo lahko edino z njimi prepoznani kot bend s karizmo. Če vprašate mene, smo do te odločitve prišli vsaj leto ni prepozno. Če pa vprašate vrabce na cerkljanskih električnih drogovi, boste v odgovor dobili kričec zborček očitkov o slepoti.

Volite me!

Terana za župana!

Zakaj voliti Terana za župana?

- Zaradi nadnaravne lepote
- Zaradi odlične kilaže
- Ker se zanima tudi za kmečko prebivalstvo in pornografijo
- Zaradi godne sestre (njenih lepih kolen)
- Zato...
- Ker ker sem volilnem listku sem pod številko trinajst (13) !

Plakat ob županskih volit

POGLAVJE 4

MALE LJUBEZNI

Kronologija prvega polletja 1999

▫ *Klemna pokliče znanka Romana Kamenik, katere fant odpira glasbeni studio v Novi Vasi pri Preddvoru. Ponudi mu poceni snemalno uro in Prezrti ponujeno seveda rade voljo sprejmejo.*

▫ *Neko nedeljo v februarju se fantje odločijo za sprostitevni rafting po snegu. Ko se v čoln vsede Klemen in s svojimi stotimi kilogrami zdrvi navzdol po bregu, pride do zloma čolna in nabitih vretenc pri njegovem sovozniku Gregorju. Ta na koncu dva tedna preživi priklenjen na posteljo, snemanje prvih petih posnetkov pa je prestavljeno za mesec dni.*

▫ *Po rehabilitaciji Prezrti odigrajo koncert v pubu U-Bahn v Kranju. Tam nadaljujejo s prakso igranja lastnih komadov, predstavijo pa tudi štiri nove skladbe, katere kanijo konec meseca posneti v studiu. Na svoj način tako sledijo filozofiji »velikih skupin.«*

▫ *Iz radia Gorenjski glas pride povabilo za niz nastopov v oddaji Veselo v pomlad. Domenijo se za tri nastope, na katerih ponovno igrajo pesmi, katere nameravajo pozneje posneti v studiu. Hkrati se dogovorijo, da bodo na radiu predstavljeni kot ansambel meseca.*

▫ *Čiw utrdi sloves Prezrtih kot skupine, ki je preveč nerodna, da bi bila sposobna igrati v popolni zasedbi na vsaj treh veselicah zapored. Na nogometnem turnirju v Velesovem si namreč natrga še dve stegenski mišici – edini dve, ki sta ga sploh še držali skupaj.*

Krasna noč (za oderuhe)

Boštjan Ciperle

Studio se je imenoval Wonderland. Ime studia je bilo sicer lepo, manj lepo pa je bilo vzdušje v njem. Romana Kamenik je namreč zmotno mislila, da biti v studiu pomeni tudi vedeti vse o glasbi. Kot punca - asistentka snemalca Zorana Urbanča, je imela vedno kaj za dodati, tako da je bila tečna kot večša in nam je šla iz ure v uro bolj na živce. Vseeno je delo kar lepo napredovalo in na koncu smo uspeli posneti štiri skladbe: *Ti in tvoj zadet izgled*, *Ne ostajaj tle*, *Pij in pozabi* ter *Kako ti rata*. Ker je bilo besedilo za *Pij in pozabi* napisano tudi v angleškem jeziku, sem dobil idejo, da bi skladbo posneli še v drugih jezikovnih variacijah. Na koncu smo skupaj spacali le neprepričljivo angleško različico, ki je bila bolj kot po glasbeni plati zapomnljiva po naslovu (*Drink and Forget*). Ko smo posneli prvih pet pesmi, smo se dogovorili, da bomo do poletja naštudirali in posneli še preostale skladbe, s katerimi bi napolnili našo drugo zgoščenko.

Ker se je v tistem času začel natečaj za festival MMS (Melodije morja in sonca), smo se nanj prijavili tudi mi. Seveda nam na kraj pameti ni padlo da bi se prijavili na Nove talente, ampak smo se prijavili naravnost na glavni festival in to s skladbo *Ti in tvoj zadet izgled*. Kmalu zatem so nas ponovno poklicali iz radia Gorenjski glas, kjer so nas proglasili za band meseca. Občutek je bil seveda krasen, saj smo tako vsaj za en mesec tudi uradno zavzeli vodilno mesto med rock skupinami na Gorenjskem. Vmes smo veliko koncertirali, med drugim tudi za Rotary club. Tam nas je očitno opazil tudi nekdo iz časopisa Dnevnik, saj smo bili naslednji dan s polnim imenom omenjeni v sestavku o dejavnosti tega dobrodelnega kluba.

Kmalu zatem smo igrali na motorističnem zboru Moto kluba Rapa. Tega niti ne bi omenjal, če organizatorji ne bi bili primerek »klenih slovenskih svinj.« Igrali smo do dveh zjutraj, naredili hudičev žur (in to kljub temu da je lilo kot iz škafa), vseeno pa smo morali prositi tako za hrano kot za dogovorjeni honorar. Po šestmesečnem

klicanju smo nad njim obupali, tako da plačila še dandanes nismo prejeli. Za tisti čas smo imeli že kar lepo tarifo za naše nastope - 150 evrov, preračunano v današnjo valuto. Jasno je, da v glasbenem šmornu pač vsak lahko nategne vsakega, ne da bi za to kakorkoli odgovarjal. Seveda o časti in poštenju, ki bi moralo biti vodilo vsakega posla, tu ni nobenega govora. Lahko pa tak odnos zasledimo v vseh segmentih današnje družbe. Kapitalisti na veliko izkoriščajo in zaničujejo poceni delovno silo, hkrati pa delavcem kratijo osnovne pravice in se ob vsaki priložnosti sklicujejo na neproduktivnost in nekonkurenčnost. Temu motu vestno sledijo tudi novodobni kvazi podjetniki, ki pa prevar povrhu vsega niti ne prikrivajo. Kjer vlada brezvladje, seveda tudi pravil ni. Da o poštenju, ki je danes tako in tako zasmehovana kategorija, niti ne govorimo. Lažje je ob vsaki priložnosti reči, da nekdo *drug* ni dobro opravil svojega dela.

WRS Preddivor, 1999

Kronologija drugega polletja 1999

▫ *Skupina iz koncerta v koncert dokazuje napredek v smislu avtorstva skladb in izvedbe le-teh na nastopih. Čeprav še daleč od popolnosti, so bili Prezrti po koncertni plati že takrat vsaj za razred boljši od ostalih skupin v Cerkljanski občini.*

▫ *Klemen nadaljuje tradicijo Prezrtih kot banda nerodnjakov, saj ga med vožnjo z motorjem ogrize vaški pes. Zaradi možnosti hujše infekcije Klemen urgentno prične z razkuževanjem rane, vendar to zaradi nepoučenosti naredi od znotraj. Pes zaradi zastrupitev krvi umre le dan kasneje.*

▫ *Z občino kot organizatorjem Dnevov pod Jenkovo lipo, se Prezrti dogovorijo za nastop z Big foot mamu in Prisluhnimo tišini. Zaradi odmevnosti nastopa se na koncert pripravijo še bolje kot običajno in razen priredb Out of control in Whiskey in the jar, igrajo le skladbe iz lastnega repertoarja.*

▫ *Pol leta po odprtju spletne strani Prezrti na svojem naslovu naštejejo že 300 obiskovalcev, kar je za takratni čas enako, kot če bi vaš sosed v zdajšnjem času pred svojo hišo postavili improvizirano stojnico z limonado, pri tem pa naštel vsaj dva kupca na dan.*

▫ *Prezrti na vajah izpilijo še osem skladb in se, polni zanosa, ponovno odpravijo v studio.*

Esej o slepoti

Boštjan Ciperle

Poletje je bilo vroče kot v satanovem kotlu. Iz betona je puhtelo, kot da bi na novo polagali asfalt, mi pa smo ždeli v prostoru za vaje in gulili nove komade. Bilo je veliko zajebancije, veliko pijače in še več dobrih idej. Samo bejb ni bilo nikjer nobenih, tako da smo se že začeli vpraševati, kaj hudiča je z nami kot rock bandom narobe. Rokerjem naj bi se ribice in cipice ponujale kar same od sebe, naš backstage pa je bil bolj podoben pogrebniemu zavodu z veliko pijače, a brez zabave. Nobenih organiziranih groupies nismo imeli (tako kot so jih imeli Led Zeppelin), nobenih prostovoljk, ki bi nam izmenično vlekli tiča nismo poznali (I wish I was Axl Rose), in nobeden ni uspel položiti kakšne res znane igralka ali pevke (tako kot je to počel Tommy Lee). Bili smo suhi kot poper - če odštejem lastne podvige, kateri pa niso prišli zaradi slovesa glasbenika, ampak zaradi lastne pobude. In ker se nam je že pošteno mudilo snemati, smo se julija raje zaprli v Zoranov studio z željo narediti res dober album. Ta bi ni nas povzdignil med zvezde, s čimer bi se nam vrata raja odprla kar sama od sebe. Posneli smo komade *Krasna noč*, *Dol do Kokre*, *Tujca*, *Z musko v sebi*, *Razor*, *Ptica*, *Oro* in pol-akustični *Kuzuc*. V naslednjih dneh je pod Klemnovo taktirko nastal še zajebantski Kevder, ki je vključeval tudi zborovsko petje Klemna in Čiwa. Pri miksu je v glavnem prisostvoval Klemen, tako da lahko rečem da so *Male ljubezni* res nastajale tako, kot se za prave skupine spodobi. Vsak si je vzel dovolj časa, da je svoje delo opravil kar najbolje, seveda pa se ob poslušanju končnega izdelka ne moremo ogniti očitkom o slabem izboru komadov, o njihovem prevelikem številu, in o nekoherentnosti celotnega izdelka. Z današnjega stališča je jasno, da *Terana za župana* pač ne bi smeli uvrstiti na ploščo, prav tako pod nobenim pogojem ne bi smeli na njo uvrstiti angleško različico *Pij in pozabi*. Ta dva komada namreč še najbolj rušita strukturo same plošče, saj prvi pravo štimungo razvije samo v okviru lokalne fešte, drugi pa je bil tako in tako samo ponesrečen poskus

kvazi preboja v tujino. Naredili smo isto napako kot že milijon bendov pred nami, saj smo na ploščo stlačili vse, kar nam je padlo na pamet. Še dobro da nismo naredili kaj nasprotnega, npr. en dober komad in pet filerjev, za kvoto pa dodali še dva miksa. Druga velika napaka je bila seveda spet posledica amaterizma in lastne zaplankanosti, saj posnetega materiala pred izdajo nismo dovolj pozorno in dovolj natančno poslušali. Če bi ga, potem bi zagotovo v ospredje postavili *Kuzuc* in pa *Ptico*. Medtem ko bi *Kuzuc* lepo zaokrožil celotno ploščo desetih ali enajstih posnetkov, bi *Ptica* z melodično udarnostjo in družbeno kritičnim besedilom idealno otvorila album. Znano je namreč, da ob prvih poslušanjih uvodni komad nekako usmeri poslušalca, hkrati pa naredi ploščo vrednejšo, čeprav so ostali komadi slabi ali pa povprečni. *Z musko v sebi* sicer lepo odpre album, vendar pa besedilo zveni nekoliko preveč »domače« za resno predstavitev plošče. V kontekstu plošče bi bil komad idealen nekje v sredini. *Razor* je preprosto napačno interpretiran, saj bi moral skozi potek pesmi pridobivati na moči in udarnosti, tako pa se vsa moč komada takoj po obetavnem začetku porazgubi v pregrobem vokalu. In to je na splošno največja hiba naših pesmi na albumu – napačna interpretacija. Tu tudi tiči razlog, zakaj smo bili Prezrti priznani predvsem kot koncertni bend. *Z musko v sebi* namreč v živo dobi popolnoma drugačno udarnost kot na plošči, *Terana za župana* postane idealna sing-a-long popevka, *Pij in pozabi* pa zlahka služi kot primeren intermezzo med naročanjem novega piva. Tudi *Oro* bi v sklopu Malih ljubezni lahko ostal na plošči kot filer, vendar pa v živo nikoli ne bi mogel zažgati kot zajebantski komad. Nasprotno bi *Kevder* lahko tvoril železni repertoar na koncertu, na plošči pa ga se ga morali ogniti v velikem loku. No, dejstvo je, da smo kar nekaj teh stvari poštimali na zadnji plošči, kjer smo recimo na novo posneli *Ptico* in *Krasno noč*. *Krasna noč* je tako končno postal komad, zaradi katerega nas ne zmerjajo več s terasnim bendom, *Ptica* pa je dobila sodobno nažigaško preobleko. Žal, v tistem času glasbeno in produkcijsko pač nismo bili dovolj zreli. Zadovoljili smo se s povprečjem in se tako, torej povprečno,

pozicionirali tudi na glasbenem zemljevidu. Studijsko nekako nismo bili ne tič, ne miš, in le izredni delavnosti se moramo zahvaliti, da smo v prihodnjih letih le posneli album, kakršnega smo si vedno želeli. Sicer vem, da bom zvenel zelo samozadostno in naduto, ampak taka je vsaj moja resnica; če vsa ta leta sam ne bi glasbeno in finančno s popolnostjo sooblikoval našo podobo in našo vizijo, potem ob prelomu tisočletja ne bi govorili o legendah, ki so se znašle na policah glasbenih trgovin, ampak o še enem lokalnem bendu, ki ni bil sposoben preiti mej svoje lastne zaplankanosti. Sam sem namreč prepričan, da sem bil v novem tisočletju poglobitvena sila Prezrtih in da samemu sebi motivacijsko nimam kaj očitati. Vsi ostali pa lahko sami pri sebi razčistijo s svojo vlogo v bendu in se ob tem razjokajo. Ali pa nasmejejo, kakorkoli že.

Provokator

Boštjan Ciperle

Digitalni mastering je bil narejen septembra 1999, in po prvem poslušanju smo bili vsi enakega mnenja: da smo dobili posnetke, ki so odraz trenutne kvalitete in finančnega stanja. Edino Čiw je majal z glavo, ker mu celotna stvar ni bila všeč. Iskal je sledove Cranberries, a jih seveda ni našel. Če bi takrat razumel, da glasbo delamo Prezrti, in bi zmajeval z glavo zaradi tega, ker nekaj ni v redu z nami, bi se mogoče kakšna stvar še obrnila nam v prid. Tako pa nas je samo razpizdil. V bistvu se je po slikanju za ovitek zgoščenke že odločil zapustiti bend, a ga je Klemen uspel nekako umiriti. Kar se mene tiče, sem bil takoj za to, da zapusti skupino, saj s človekom, ki kritizira svoj bend, ker ni popolnemu podoben *njegovemu* najljubšemu bendu, nimam kaj razpravljati. Če so meni všeč Iron Maiden, to še ne pomeni da hočem biti Iron Maiden! Ne, v glasbo bom implementiral le delce te glasbe, delce, ki gredo v sozvočje z avtorsko usmeritvijo benda. Ampak ne – Prezrti nismo bili dovolj podobni Čiwovim Cranberries!

Ovitek in ostale stvari, katere sodijo zraven, smo delali večinoma sami. Poleg tega smo tudi redno vadili za koncertne nastope in se po eni od vaj odločili, da dokončno razčistimo z razmerji med člani skupine. Bila je sredo, če se ne motim, in v sobi je bilo zatohlo kot pred kakšno poletno nevihto. Kot prvi je izbruhnil prav Čiw, ki je skritiziral Gregorja in njegov odnos do skupine. V bistvu mu je povedal, kar mu je šlo, da torej redno zamuja na vaje, da nima pravega odnosa, da ni nikoli dosegljiv na telefon kadar se menijo za špile... Seveda mu tudi Gregor ni ostal dolžan in mu je očital, da si ne zna zapomniti besedil in da se na splošno ni ravno pretegnil za dobrobit skupine. Poleg tega sta si bila v laseh tudi Čiw in Klemen in to predvsem zaradi miksa in produkcije zadnje plošče. Sam sem bil hinavsko tiho in sem mirno počakal na pričakovani razplet. Po še enem v vrsti očitkov je Čiw vstal, in že tretjič - a tokrat res dokončno - , zapustil Prezrte.

S Klemnom sva bila po Čiiovim odhodu zelo skeptična glede naše prihodnosti, pa ne zaradi petja, saj Klemen s tem ni imel problema, pač pa zaradi dejstva, da Klemen preprosto ni dober frontman. V bistvu je bil pravo nasprotje izpostavljenega Čiwa, saj se je raje skril za mikrofona in svoja občutja podajal skozi pesmi. Logično je bilo torej, da sem moral to vlogo prevzeti jaz, zvokovno pa nas je najhujši problem še čakal, saj smo se morali iz spodobnega kvarteta preleviti v bazični trio. Vsekakor smo še resneje zavihali rokave, saj smo lahko le tako zadušili nadaljnje zdrahe. Še kar nekaj časa po odhodu mi je Klemen namreč očital, da sem bil na Čiiovi strani. V resnici sem v začetni fazi sam prvi podprl njegov odhod, je pa res, da sem vedno zagovarjal razvoj skupine v celoti, čeprav se je kasneje izkazalo, da je bila odstranitev Čiwa edina pot naprej. Delo je steklo kot po maslu, postali smo bolj fleksibilni in stvari so se kar naenkrat odvijale hitreje. Očitno pregovor, da je manj včasih več, kar drži. Gregor tako ali tako ni imel dosti besede pri vsem skupaj (ali pa jo ni hotel imeti), pa tudi sicer je deloval precej nezaintesirano. Stvari so se torej izkristalizirale.

Glede glasbenega gospodarja v skupini se je vedelo, da je to Klemen, ker je večino skladb napisal on. Prej sta se s Čiwom velikokrat sporekla glede produkcije in besedil, saj je večina skladb izhajala iz demo posnetkov, ki jih je naredil Klemen sam. Jaz sem največkrat prispeval aranžmaje, posledično pa tudi odločal katere skladbe naj bi snemali. Menim da se je Čiw najbolj razburjal ravno zaradi svoje vloge pri nastajanju glasbe, saj si je sam najbrž želel več skupinskega dela. Vendar pa je za kaj takega pokazal premalo idejnosti, saj se ni dovolj vklopil v sam proces nastajanje glasbe.

Kot naročeno nas je ob pripravi ovitka poklical lastnik kluba Kevder in nas poprosil, da bi zaigrali na prvi obletnici otvoritve lokala. Seveda smo privolili in se odločili, da ta nastop izkoristimo kot promocijski koncert ob izdaji druge plošče. Ker je šlo na tesno s časom in ker so se kar naprej pojavljale napake v tisku ovitka, do zadnjega dne nismo vedeli ali bo zgoščenka izšla ob pravem času ali pa bo potrebno celotno zadevo prestaviti. No, na koncu se je vse izšlo dobro, natisnili smo 300 zgoščenk (ker smo upali da nas bo pod okrilje vzela kakšna od glasbenih založb), hkrati pa ponatisnili še Prvo Plovbo, kateri smo kot bonus track dodali pesem *Za kom boš jutri ti jokala*.

Na koncert smo se pripravili zelo dobro, pa čeprav je Gregor ponovno zamudil na generalko. S Klemnom sva ga poslala domov, saj je bil pijan kot veverica in mu zabičala, da naj se ob pol desetih zvečer nariše v Kevdru. Seveda je spet zamudil eno uro, a je bil v dovolj spodobnem stanju, da smo odigrali dvourni koncert, med katerim smo predstavili vse do tedaj posnete skladbe, zraven pa za štimungo dodali še nekaj priredb. Obiskovalcev je bilo toliko, da jih je moral organizator odganjati že pri vratih, mi pa smo dosegli natančno kar smo hoteli – čimbolj predstaviti našo glasbo in prodati čim več zgoščenk.

Že v januarju je bilo potrebno narediti prvi ponatis *Malih ljubezni*, saj smo večino ploščkov prodali na koncertu v Kevdru, ostalo pa zaradi nepričakovanega povpraševanja še v preostanku januarja. To

nam je dalo nov zagon za dogovarjanje pri nastopih in za še intenzivnejše piljenje komadov na vajah. Tako smo se kmalu dogovorili za nastop v Mitnici, na katerem smo igrali le avtorske komade, na nastop pa smo povabili tudi Primoža Kosca in Ano Ogrinovič, za katera smo v prejšnjem letu posneli skladbi za kompilacijo Pot med zvezde. Med ozvočevalci je bil tudi Aleš Kozina, tonski tehnik v studiju Gong v Ljubljani, kateremu smo v upanju, da bo kakorkoli lahko pripomogel k naši promociji, podarili primerek zgoščenke Male ljubezni. In res je Aleš posnetek predal Mikiju Šarcu, ki je bil odgovorni urednik radijske oddaje ŠKL DEMO HIT v okviru šolske košarkaške lige. V okviru oddaje je zavrtel balado *Kako ti rata* in pesem se je kar naenkrat začela pojavljati med kandidatkami za pesem tedna na radiu HIT. Sledilo je kar nekaj odmevnih intervjujev (med drugim smo se predstavili tudi na radiu Zeleni Val), hkrati pa smo dokončno oblikovali spletno stran in s tem še dodatno poskrbeli za našo promocijo. Ponovno se nas spomnili tudi pri Gorenjskem glasu, kjer nam je Igor Kavčič posvetil kar celostranski članek. V tistem času smo se skupno pojavili na kar 24. radijskih postajah širom Slovenije.

Končno je izšla tudi dolgo pričakovana kompilacija Pot med zvezde, ki je izšla pod okriljem studia Wonderland. Sodelovali smo s skladbama *Kako ti rata* in *Ne ostajej tle*, poleg tega pa sta bili na kompilacijo uvrščeni še dve skladbi z našimi aranžmaji v izvedbah prej omenjenih Petra Kosca ter Ane Ogrinovič.

Končno je obrodilo sadove tudi neumorno pošiljanje našega materiala glasbenim založbam, saj so nas poklicali iz priznane založbe Corona in nam ponudili možnost izdaje posnetega materiala. Na sestanek z gospodom Velkavrhom sva odšla Klemen in moja malenkost, vendar nama je dotični gospod dal vedeti, da bi bilo potrebno določene stvari glede produkcije temeljito spremeniti. Glede ovitka ni imel večjih pripomb, tako da sva šla iz sestanka še kar zadovoljna, čeprav sedaj lahko mirno zapišem, da sva takrat ravnala kot največja bedaka. Prepričana v našo kvaliteto sva za mnenje povprašala tudi Sašota Boleta, ki nama je predlagal, da komade

zmiksamo na novo, *Z musko v sebi* pa sploh zastavimo čisto na novo. Že takrat je Sašo prav v *Muski* prepoznal potencialni hit, hkrati pa je bil pripravljen tudi sam pomagati pri produkciji oz. promociji. Ker pa sva s Klemnom takrat namesto o priložnosti, katera se nam je ponujala, raje debatirala o finančni plati zadeve, se zadeva ni obnesla. V maniri starih mačkov, ki imajo za sabo že nič koliko albumov in singlov, sva velikodušno ponudbo Corone zavrnila in s tem najbrž pri slovenskih založbah na veke vekomaj kompromitirala ime Prezrti. Ja, res moraš biti idiot, da zavrneš eno največjih slovenskih založb in pomoč enega od največjih slovenskih poznavalcev glasbe.

In seveda ni potrebno poudarjati, da je bil komad *Z musko v sebi* pozneje res naša največja koncertna uspešnica.

Kako ti rata

Boštjan Ciperle

Dan po intervjuju na radiu Dur v Medvodah smo morali Prezrti ponovno prestaviti eno od vaj. To pot si je Klemen na poti v svoje zavetje ustrašil hišnega ljubljjenčka in si poškodoval glavo, tako da je vikend preživel na opazovanju v Kliničnem centru. Po še enem v nizu nesrečnih dogodkov smo nadaljevali z intervjuji na radijih, le da smo tokrat močno razširili svoj repertoar pojavljanja na radijskih postajah. Tako smo se pojavili na radijih v Novi Gorici (Robin), Piranu (Tartini), Postojni (94), Polzeli (Rap), Litiji (Geoss) in Celju (radio Celje).

Aprila so nas poklicali iz zavoda ŠKL in nam ponudili možnost da za skladbo *Kako ti rata*, ki je na kompilaciji ŠKL DEMO HIT zasedla tretje mesto, posnamemo videospot. Odločili smo se za domačo varianto, torej za snemanje v Poženiku in v Kevdru. O videospotu ni kaj dosti povedati, saj nismo imeli ne vem kakšnega koncepta ali scenarija, vseeno pa mi bo ostal v spominu kot prvi videospot,

katerega smo naredili zaradi povpraševanja in ne zaradi nuje. Nasploh bo april leta 2000 v zgodovino zapisan kot eden najplodnejših mesecev v karieri Prezrtih, saj smo imeli v tem času intervju tudi na največji radijski postaji v Sloveniji, Valu 202. In to ne v jutranjem ali opoldanskem terminu, ko se večina ljudi dolgočasi v svojih službah, ampak v elitnem večernem terminu, kar samo po sebi pove dovolj.

Maja smo se po nastopu na festivalu Teden Mladih ponovno zaprli v studio in posneli dva nova komada: *Na skalah in mivki* ter *Xantipa*. *Na skalah in mivki* smo poslali tudi na Festival Črtica, ki so ga najavljali tudi mediji in eden izmed njih je bil Dnevnik, ki nas je s polnim imenom omenil v svoji kolumni. To je našemu egu dalo dodatna krila in tako smo se polni samozavesti odpravili v Strunjan, kjer naj bi flegmatičnim Primorcem pokazali kdo je kdo v slovenskem glasbenem prostoru. Ker je bil zbor vseh nastopajočih ob 15. uri, mi pa smo kot prave rock zvezde v prijateljevi prikolic prespali že noč poprej, smo imeli seveda še ves dan časa za pitje in kopanje. Ko se je ura nagibala proti tretji, sva se šla Klemnom v prikolico pripraviti za nastop, seveda pa je manjkal še nekdo – Gregor. Gregor *jebeni* Koritnik. Gospoda sva morala iti seveda iskati v gostilno in ga malone privleči v prikolico. Med vožnjo smo si imeli kar nekaj krepkih za povedati, briljiral pa je prav Gregor, ki je dejal, da »*bojo tko al' tko tud' drugi zamudil.*« Odgovoril sem mu, da če so nam rekli ob treh, to pomeni ob treh in to ne glede na to, kaj bodo naredili ostali.

V Strunjan smo prišli s precej razgretimi glavami, k sreči pa nas je vse skupaj navdušil pogled na velikanski festivalski oder. Razprtije so bile zaenkrat pozabljene, saj smo bili po predaji razporeda (vaja, ličenje, nastop), predstavljeni prijetni voditeljici. Tej smo zaupali, da nismo le povprečen band iz okolice Ljubljane, pač pa vodilni gorenjski rokerski slavčki.

Vaja je potekala enostavno in hitro – povedali so nam do kod se lahko gibljemo na odru, odigrali smo en komad in odšli na ličenje. Za nastop smo bili določeni kot predzadnji, kar je bilo dobro, pa čeprav smo se morali zato pred nastopom še enkrat naličiti.. Z

Gregorjem sva nosila klobuka z všitim napisom Prezrti, kar je bilo še posebej všeč našima voditeljicama, tako da se tudi po nastopu nisva ločila od njih. Koncert je prenašala TV 3 in nekaj manjših radijskih postaj, sicer pa se je v živo pel samo vokal, tako da sem po odru skakal kot idiot in se pretvarjal da neizmerno uživam v igranju kitare. Sledil je televoting, po katerem je nagrado za 4.000 evrov video in avdio uslug pobasal Miha Merlak, bivši pevec skupine Napoleon, ki se je takrat podajal na samostojno pot. Dobil je več kot dvakrat več glasov kot prvi zasledovalec, kar je bilo čisto razumljivo, saj je bil najbolj znan izvajalec med vsemi. Nagrade se je veselil kot majhen otrok in s težkim srcem sem mu roko podal tudi jaz, čeprav je pozneje Merlakovo solo kariero pobralo hitreje kot strunjanski sneg. Sami smo zasedli peto mesto in pobrali 563 glasov, kar je bil za nas osebno neuspeh. Takoj, ko smo prespali Črtico smo hoteli narediti čim večjo radijsko promocijo skladbe, kar nam je deloma tudi uspelo, saj je *Na skalah in mivki* postala skladba tedna na radiu Kranj.

V tem času je radio HIT pričel zbirati prijave za *Hitov glasbeni festival*. Ker smo hoteli zadeve malce racionalizirati, je aranžmaje za festivalski komad *Voščilo*, za katero je besedilo napisal Krištof Gašpirc, Klemen posnel in uredil že sam doma in s tem smo privarčevali nekaj denarja za skladbi *Ko boš odšla* in *Podivjalo je nebo*. Istočasno so nas iz spletnega portala Krama, ki je imelo sedež v Celju, povabili, da jim pošljemo skladbo v MP3 formatu, da jo uvrstijo na njihovo lestvico. Vabilu smo se seveda rade volje odzvali in poslali skladbo *Ptica*, ki je čez teden dni pristala na samem vrhu njihove lestvice in tako postavila nov mejnik v zgodovini benda.

Festival Črtica

POGLAVJE 5

LEGENDE S PRELOMA TISOČLETJA

Vaje so se nadaljevale brez prestanka. Prezrti so ustvarjali nove skladbe, odigrali nekaj solidnih koncertov in dobili kar nekaj ponudb za studijsko snemanje po naročilu drugih solistov. V zameno za enega od aranžmajev so tako zastonj posneli osnovo za komad Vapo. Padla je tudi ideja za snemanje videospota Na skalah in mivki, saj je bil komad naravnost sijajna komercialna vaba za televizijske in radijske postaje. Besedilo in lahkotna ritmika sta doslej pritegnili največ pozornosti medijev, tako da je bila odločitev za komercialno promocijo komada povsem naravna. Lahko bi se reklo, da so Prezrti ustvarili prvi pravi singel, ki je bil tako komercialno kot koncertno precej uspešen. Za režijo videospota in vpeljavo efektov so najeli Rafka Bešiča in videospot je bil v sredini novembra posnet.

Prezrti so bili na vrhuncu svoje kariere. Za pasom so imeli dve plošči, kopico odmevnih nastopov, na tono radijskih intervjujev, dober airplay in spodoben videospot. Bili so čislani kot studijski glasbeniki, v medijih so bili največkrat imenovani kot »the next big thing,« hkrati pa so preko lastne spletne strani marljivo krepili svojo bazo oboževalcev. Logično bi moral torej slediti pravi »boom« Prezrtih, s kopico oboževalk, ki bi se na koncertih kar same metale na oder. Slediti bi morala preplavljenost tabloidov s podrobnostmi iz življenja članov skupine, razprodaja njihovih zgoščenk, honorarji, nedosegljivi navadnim smrtnikom. A Prezrti so obstali na mestu. Paradoksalno je sicer, da je Boštjanov profesionalizem še kar rasel in je z njim rasla tudi kvaliteta albumov in pesmi, vendar pa so zadeve v komercialnem smislu zastale. Do preskoka v »prvo ligo« slovenskih glasbenih izvajalcev ni prišlo najbrž ravno zaradi dveh napak, na katere je opozoril Boštjan. Prva je bila slaba ozaveščenost o pomembnosti sestave primerne koncertne playliste, druga, mnogo usodnejša, pa je bila zavrnitev ponudbe in pomoči glasbene založbe Corona, kajti velikih glasbenih založb se v času, v katerem so delovali Prezrti, pač ni zavračalo. Deep Purple, na primer, so morali s prvega albuma črtati več kot petino njim najljubših komadov, Guns n' Roses pa so morali prvo načrtovano ploščo zreducirati v daljši EP. V devetdesetih letih prejšnjega stoletja so bendi

rasli skupaj z založbo, ki jih je promovirala - vsaj dokler niso prerasli ustroja glasbene industrije in postali ikone, zasidrane v srcih svojih oboževalcev. Najprej so imeli družbo le nekaj sto najzvestejših fenov, kmalu dvajset tisoč, na koncu milijon in več. Rokerji pač niso pevci opernih arij z omejeno bazo poslušalcev, ampak glasbeniki, ki rock n' roll živijo, se z njim identificirajo in brez široke baze svojih podpornikov praktično sploh ne obstajajo. Prezrti pa so kljub vsemu še vedno imeli čas, imeli so možnost, imeli so vse, kar mora spodoben rock n' roll band imeti.

Oh, ta sveta preproščina!

Boštjan Ciperle

V začetku decembra smo končno zaključili snemanje skladbe *Vapo*, hkrati pa smo imeli pripravljenih tudi nekaj novih skladb, za katere smo želeli posneti vsaj tolkalski del, saj je Gregor dobil poziv za vpoklic v vojsko. To je pomenilo najmanj sedemmesečni prisilni premor, zato smo se odločili, da čas zapolnimo vsaj z novo zgoščenko, če je že z nastopi slabo kazalo.

Tako smo do konca leta 2000 posneli še *Zeleni oltar*, *Provokator*, *Nov dan*, *Ma d' da* in *V pajčevinah*, nato pa se je zaradi finančnih razlogov in Gregorjevega odhoda v vojsko snemanje dokončno ustavilo. Čeprav smo imeli za ploščo že izbran naslov (Legende na prelomu tisočletja, op. p.), posneti pa so bili tudi skorajda že vsi tolkalski deli, se je naš načrt sesul kot hišica iz kart in izdajo plošče smo morali prestaviti na poletje. Premor je seveda pomenil novo luknjo v kontinuiranem procesu pojavljanja na odrih, tako da lahko to obdobje označim kot še eno v nizu slabih odločitev. Če bi bil časovni okvir nove plošče bolje načrtovan in če bi že prej vpeljali nadomestnega (stalnega?) bobnarja, bi šla celotna zadeva naprej brez problema. In če sem pošten, je pri vsem skupaj najbolj smešno da pri

izdaji *Legend* sploh ni šlo za nobeno načrtovanje, ampak za navadno amatersko improvizacijo. Če hočeš biti velik, se obnašaj kot velik. Če hočeš ostati majhen, bodi zadovoljen s tem kar imaš in se skrij v kot. Seveda nočem reči, da kot skupina nismo bili s srcem pri stvari, vendar pa nekako nikoli nismo delovali zares profesionalno. Klemen je sicer imel svoja obdobja totalne zainteresiranosti, vendar so ta postajala vsa redkejša in vse krajša. Morda je resnično mislil, da je glavna zvezda naše vasi in mu je to zadostovalo. Morda je bil bolj kot skupini predan pisanju besedil in preko njih izražanju svojih čustev. Morda je precenjeval svoje pevske sposobnosti in mu nihče - z mano vred - tega ni hotel povedati. Morda smo bili po skoraj desetletju druženja preprosto prenasičeni eden z drugim... Da o Gregorju sploh ne izgubljam besed. Tako dobro, kot je znal on trgati opne ... rekel bom samo, da je v Sloveniji malo tako dobrih bobnarjev. A to je bil samo del problema. Glavna napaka je bila, da ob pravem času nismo znali prerasti svoje majhnosti. Na začetku te igranje v domačem gasilskem domu seveda zadovoljuje, zadostuje ti tudi stoglava množica navdušenih sosedov in zastonjarska kišta pira, ampak ne deset let! Napredek je bil prepočasen, premalo odločen in brez vsakega objektivnega merila. Enemu je bila dovolj kišta pira. Drugemu je bilo dovolj trepljanje po ramenih in beseda občudovanja. Tretji smo se prekucnili ob hoji na robu in na koncu omahnili zaradi omahovanja.

Ah, klinc, saj sploh ne vem točno, kaj sem hotel povedati ... zdaj analiziram, ocenjujem, obtožujem in iščem krivce ... ne vem, če iz mene ne udriha le prikriti egoist. Mar nismo izživelih svojih mladostnih sanj? Izdali plošče, nastopili pred množico navdušenih poslušalcev, doživeli slast popularnosti, pojavljanja v medijih? Smo. Vse to smo doživeli in še veliko več - a hkrati tudi veliko premalo glede na naš potencial.

Medvedi, panterji, hijene

Boštjan Ciperle

Po litrih silvestrskega alkohola smo zmačkani in na smrt utrujeni, le tri dni pred Gregorjevim odhodom k soldatom, na festival Črtica 2001 poslali enega od naših največjih adutov, komad *Podivjalo je nebo*. Tokrat sicer nismo pričakovali kakšnega odmevnejšega uspeha (tako kot leto prej), ampak smo predvsem želeli narediti nekaj za prihodnost, nekaj kar bi osmišljajo Gregorjevo odsotnost in obstoj

Prezrtih. V sklopu tega načrta smo na dan pred bobnarjevim odhodom opravili tudi pravi photo session za prihajajočo zgoščenko.

In potem je sledil klic Iztoka Kurnika, managerja skupine Siddharta. Dogovorila sva se za sestanek, na katerega sem prinesel nekaj slik, obe zgoščenci, nekaj demo posnetkov in kratek življenjepis skupine. Iztok je bil na pogled nekolikanj podoben Alfu, vesoljskemu junaku televizijske serije (le da je bil nekoliko večji), pa tudi njegova ponudba je bila precej »vesoljska.« Povedal je namreč, da Siddharta ob izdaji druge plošče išče predskupino za svoje nastope in da smo eni od kandidatov. Takrat mi je srce začelo nabijati kot noro, saj je bila Siddharta v največjem vzponu, tako da sem začel švicati kot konj. Bil sem sicer ponosen, ker smo imeli za pasom že dve zgoščenci, hkrati pa sem bil vendar dovolj realen in samokritičen, da sem vedel, da plošči nista ravno biser slovenske glasbene produkcije. Zaenkrat je bila usoda naše skupine v Siddhartinih rokah, čeprav mislim, da smo bili takrat še preveliki zelenci v glasbenem poslu. Po drugi strani pa je jasno, da bi nam nastopanje s Siddharto odprlo precej vrat.

Klicali so me tudi iz zavoda ŠKL in nas prosili, če lahko ponovno prispevamo eno od skladb za projekt Demo HIT 2001. Z veseljem smo se odzvali povabilu in na radio HIT poslali skladbo *Vapo*. V drugi polovici januarja je skladba že začela kotirati na njihovi lestvici. Včasih se zdi, kot da smo bili svetovni prvaki v številu povabil na ponovitve festivalov ali radijskih projektov.

Ker nam je Iztok dodobra razgrel upe na dokončen preboj Prezrtih v glasbeno elito, sva s Klemnom resno začela iskati nadomestnega bobnarja. Spraševala sva vsepovprek in vsepovsod, a sva bila vedno znova bodisi zavrnjena ali pa razočarana nad bobnarjevim (ne)znanjem. V tem času sva na našo spletno stran dodala tudi sekcijo »merchandise,« preko katere je bilo možno kupiti zgoščenske, kape, klobuke, majice, in sončna očala z logotipom benda. Če kaj, je profesionalno vedno delovala vsaj naša spletna stran.

Končno sva našla tudi nadomestnega bobnarja, Boštjana Marna iz skupine The End. Dogovorili smo se za polletno sodelovanje

in se začeli pripravljati na Črtico 2001. Že po prvi vaji sva bila pozitivno presenečena nad kvaliteto Boštjanovega igranja, saj je imel hitrost in tehniko, le občutka za ritem ni imel takšnega kot Gregor. Je pa imel občutek za čas in je na vaje prihajal točno in redno. Dobre vesti so prišle tudi z radia HIT, saj smo na natečaju Demo HIT 2001 osvojili prvo mesto. Prijavili smo se še na predizbor za Rock Otočec, v okviru priprav na festival Črtica pa smo na povabilo urednikov v pičlih petih dneh opravili intervjuje na več kot desetih radijskih postajah! Iz medvedov in pričakovanega zimskega spanja smo se prelevili v prežee panterje, pripravljene zaskočiti glasbeno zver in ji zasaditi kremplje v vrat.

Predtekmovanje za Črtico je potekalo v Novem mestu, kjer nas je pričakal pravi backstage s pijačo, hrano in garderobnimi omarami. Hkrati pa smo ob predstavitvi ostalih nastopajočih opustili še zadnje upanje na dobro uvrstitev, saj smo backstage delili s še precej bolj znanimi imeni kot prejšnje leto. Malibu, Mi2 in Marjan Novina so bili le nekateri od izvajalcev, ki so na pred izbor prignali množico poslušalcev. Zmagali so Mi2 s skladbo Ljubezen med topoli, in to upravičeno, saj so imeli po mojem mnenju najboljši nastop na pred izboru. Jasno nam je postalo tudi kaj pomeni prepoznavnost in na kaj »padajo« glasbene založbe, saj so drugo mesto zasedli Malibu, katerih skladbo bi težko poimenoval pesem, tretje mesto pa je seveda pripadlo tretjemu najbolj znanemu imenu na prireditvi, Marjanu Novini.

Dogodki so se torej odvijali s svetlobno hitrostjo. Nov bobnar, nov zagon, sodelovanje pri vseh možnih projektih, dež telefonskih klicev. Stvari so se pričeli odvijati v večjem obsegu kot kdaj koli prej. Tudi snemanje v studiu, saj je Zoran Urbanč ponudil roko, polno dobrot. Ker je imel na praksi nove asistente, so se ti seveda morali poleg teorije učiti tudi prakse, in tako nam je ponudil snemanje po polovični ceni. Ustvarjalno smo bili na višku, motivacijsko tudi, in med marcem ter aprilom 2001 smo posneli kar sedem novih skladb: *Gledal, poslušal, vonjal, okušal, Amaro 18, ...in s tabo bom za vedno, Copata,*

Ko živeti on hoče, Ljubil lahko ter Bojim se. Nekatere od teh skladb sploh nismo uspeli v celoti naštudirati, pa smo že drveli v studio, tako sproščeni in polni idej smo bili. Najbolj je k temu prispeval Marn s svojo dobrovoljnostjo in pozitivnim odnosom na vajah. Gregorjev vpoklic v vojsko se je tako na koncu izkazal kot rešitev za Prezrti, saj smo pridobili na samozavesti, s tem pa so tudi skladbe dobivale produkcijo, kakršno smo si vedno želeli.

Na Gorenjski TV (GTV), smo se dogovorili za 45 minutni intervju, med katerim smo predstavil vse naše dotedanje videospote (*Terana za župana, Kako ti rata, Na skalah in mivki, Podivjalo je nebo*), prvič pa je takrat v živo spregovoril tudi naš novi bobnar. Takoj zatem smo izkoristili nagrado projekta DEMO HIT (pet ur brezplačnega snemanja v studiu Gong v Ljubljani) in posneli skladbo *Ne moreš si le želet*. Po glasovanju kranjskih študentov smo bili uvrščeni tudi med šest nastopajočih za Rock Otočec, kar pa je »Kranjski odbor za mešanje glasbenih juh in založniških prikuh« na koncu samovoljno spremenil v tri nastopajoče. Zakaj? Zato, ker so na koncu na brezplačno valjanje v blatu potovale skupine, ki so bile tega najbolj vajene (valjenja v blatu seveda), torej KRANJSKE skupine. In ker je bilo treba pravila pred izbora nekako prilagoditi, so na koncu število udeležencev skrčili na tri. Na tri skupine iz centra Kranja, če smo natančni (ali pa je bila to ena skupina, razdeljena v tri dele, tega ne vem). No, pa sem mislil, da smo mi amaterji!

Intermezzo ali Kaj sanjajo rock n' roll bandi?

Damjan Perme

OK. Prezrti so torej ponovno v polnem zagonu. Poganja jih nova energija, svež pristop k delu, izbruh ustvarjalnosti. Pesmi se skladajo, snemajo in predstavljajo na radijskih postajah, nastopi so vedno bolj izdelani, približuje se čas izdaje tretje zgoščenke. Klemen se poskusi še v literarnih vodah, saj skupaj s Krištofom Gašpircem izda zbirko poezij z naslovom Dva svetova. Za posladek Prezrti poleti nastopijo kot

predskupina Dina Merlina (Dino na prizorišču celo pozabi svoj mobitel, katerega mu potem Klemen osebno odnese v hotel).

Najbrž ni treba posebej poudarjati, da Gregor po vrnitvi iz vojske ni bil preveč zainteresiran za nadaljnje igranje. Jasno mu je bilo, da je ozračje v skupini dobro, da je napredek očiten in da je bil že od nekdaj najmanj dovzeten za dogajanje okoli skupine. Gregorjeva odločitev je tako potrdila staro modrost, da najlepše darilo pride takrat, ko ga najmanj pričakuješ. V resnici je najbrž uvidel da se voz, imenovan Prezrti, v vseh teh letih ni premaknil kaj dosti dlje od Kranja in se je zato odločil svojo energijo vložiti v bolj varno naložbo. Mi pa se na tem mestu lahko vprašamo kaj Prezrti v tem obdobju sploh so?

Prvi odgovor je na dlani: Prezrti so glasbena skupina iz Poženika, ki ima za pasom dve zgoščenki, štiri videospote in kopico uspešnih nastopov. Drugi odgovor bi bil, da so ena od najuspešnejših rock skupin na Gorenjskem, koncertna atrakcija, katero se splača videti. In zadnji odgovor? Hja, s čisto fizičnega gledišča bi lahko rekli, da Prezrte v bistvu tvorita le dva glasbenika – Klemen Teran in Boštjan Ciperle. Klemen kot izjemen pisec besedil in ne preveč kakovosten vokalist, Boštjan kot sposoben basist in omahljivi borec z mlini na veter. Tem trem odgovorom pa bi vendarle morali dodati še splošno oznako, ki bi morda lahko vse skupaj smiselno povezala v (ne)celoto; da so Prezrti eksplozivna mešanica egotripa, sarkazma in kratkovidnosti.

Seveda v vsaki skupini prihaja do trenj in prav zato je egoizem neogiben element glasbene skupine. Lahko namreč bistveno pripomore k izbruhu ustvarjalnosti, saj se z njegovim pojavom nevidna vez znotraj benda (katera se slej ko prej spremeni v utrujeno rutino), razsuje v milijone preperelih delcev, iz zapuščine katerih nato zraste prava, vidna vez, ki skupino resnično poveže v skupino prijateljev. Tako so se reinkarnirali Red Hot Chilli Peppers, tako so kultni postali Iron Maiden, tako se še danes kotalijo Rolling Stones.

Sarkazem je naslednja pomembna sestavina pravega benda. Zavedaj se kdo in kaj si, nikoli se ne jemlji preveč resno, bodi dojemljiv za svoje slabosti in za slabosti drugih. No, predvsem za slabosti drugih.

In potem pridemo do ambicioznosti. Če ne veš kaj hočeš, se zapri v kletko lastne omejenosti in podari ključ kakšni invalidni organizaciji. Če veš kam hočeš, se trudi ambicijo uresničiti - ali vsaj »umri« v poskušanju. Seveda je potrebno ambicijo razumeti in ji dati konkretno obliko; potrebno je izpolnjevati zadane si naloge s ciljem priti do velikega konca. In prav tega je manjkalo Prezrtim – v komercialnem smislu so bili premalo daljnovidni. Še najdlje je pogled segal prav Boštjanu. Imel je vizijo, sicer nedorečeno, a vseeno; če bi je ne imel, se danes ne bi lotil osvetljevanja teh dogodkov. Resda je bil preveč naiven in preveč nedosleden v posameznih obdobjih svojega udejstvovanja z glasbo, ampak bil je vsaj človek dejanj. In zato se še danes vprašuje o tem, kaj je šlo narobe.. Klemen mu je občasno sledil, vendar je vmes odkril veliko pomembnejših reči, katerim je bil pripravljen razdajati svojo energijo. ČiW je kljub svoji pozitivni energiji kmalu izgubil vero v uspeh, kar je bila seveda nepopravljiva škoda. Preberite si besedilo Ptica ob koncu te knjige in jasno vam bo, kakšen potencial se je skrival v njem. Gregorju je skupina služila zgolj kot hobi. Na začetku mogoče kaj več, v zrelejši dobi pač ne več. Vsi trenutni in poznejši člani so s svojo pojavnostjo bolj ali manj pomembno sooblikovali glasbeno podobo banda, ki je ob koncu obstoja vseeno izdala zgoščenko, vredno založbe, resnega tiska in glasbenih lestvic. Ironično je le, da je bila cena za to previsoka.

Zadnji dve skladbi, kateri je s Prezrtimi posnel Gregor Koritnik, sta bili Čipkarica, rock priredba narodno zabavne skladbe, katero je napisal Klemnov oče in katero so izvajali že Oglarji, in pa himna za nogometni klub Velesovo z naslovom Velesovci. Pri naročilu za himno se je zapletlo s plačilom, saj jim naročnik Janez Štumberger zaradi rokerske izvedbe (in ne dalmatinske, kot je želel gospod), ni izplačal dogovorjenega honorarja. Boštjan je zato gospoda Štumbergerja preimenoval iz Janeza v Judeža in si vzel pravico, da na tekmah

Velesovega brezplačno sedi na tribuni VIP (torej na sedežu za rezervne igralce).

Metuljev gambit

Boštjan Ciperle

Po dolgih prelaganjih in čakanju je Zoran Urbanč končno spravil skupaj kompilacijo Pot med zvezde II. Na njo je uvrstil skladbi *Vapo* ter - skoraj leto in pol po njenem nastanku - tudi *Na skalah in mivki*. Slednja je imela ritmiko, ki je zdržala več kot le eno poletje in se je kot taka odlično obnesla predvsem na poletnih festivalih. O sami kompilaciji ni kaj dosti govoriti, saj je komercialno potonila kot voda v pesku, bila pa je dobrodošla popotnica pred izdajo težko pričakovanega tretjega albuma.

Po skoraj dveh mesecih miksanja so bile *Legende na prelomu tisočletja* končno nared. Če smo natančnejši, lahko povem, da smo za miksanje porabili več kot 250 ur, kar se seveda še kako pozna pri kakovosti zvoka in pri raznolikosti komadov. Tu moram še enkrat več pohvaliti Zorana Urbanča, ki nam je šel pri celotnem projektu resnično precej na roko, saj je bil od samega začetka naš simpatizer in zagovornik. Vsekakor je pametno gledal na obojestransko korist. Snemali smo namreč na pol zastonj, v zameno pa širili dober glas o njegovem studiu. Mastering je bil narejen 28.oktobra 2001, in moram reči, da sem bil prezadovoljen, da je bilo vse skupaj končno zaključeno. Da sploh ne pomislim kaj bi nastalo, če bi snemali na vrat na nos pred Gregorjevim odhodom v vojsko.

Zdaj smo prišli do težjega dela produkcije, ko se začenja delo na sami obliki plošče. Na srečo smo imeli dva izredno sposobna oblikovalca, katerima smo naročili, da naj bo ovitek v črni, rjavi in beli barvi. Izgled naj bi bil namreč starinski, saj je koncept ovitka temeljil na predstavitvi cerkljanskih spomenikov in prepoznavnejših zgradb, na ovitek pa smo želeli spraviti tudi veljake, ki so bili v preteklosti pomembni za Cerklje. Tako je padla tudi ideja za sliko, na kateri smo člani skupine ponazorjeni kot bronasti odlitki. Na koncu se je izkazalo, da bi bila brez ovitka plošča mnogo manj prepoznavna, hkrati pa smo se naučili kako pomemben del albuma predstavlja sam ovitek.

Medtem sva s Klemnom poslala zgoščenko vsem pomembnejšim založbam v Sloveniji, nanjo pa sva uvrstila le izbranih deset skladb. Pri tem ne morem mimo dejstva, da smo kljub vsemu trudu in popravljanju napak iz preteklih let napravili novo oslarijo, saj smo na končni izdelek nabasali kar 22 skladb, kar je bila seveda totalna neumnost. Kakovost res dobrih skladb se je namreč izgubila v malem morju slabših ali ne povsem dodelanih pesmi. Če že, bi morali po principu koherentnosti izdati dvojni plošček, še bolje pa bi naredili, če bi izdali zgoščenko z enajstimi ali dvanajstimi izbranimi komadi. Tako pa se ves efekt konceptualne plošče porazgubi zaradi sicer dobrih pesmi tipa *Velesovci*, ki pa kot himna na studijsko ploščo preprosto ne

spada. V bistvu smo naredili isto napako kot pri komadu *Terana za župana*, le da se nam je himna zdela tako dober komad, da smo ga po vsej sili hoteli uvrstiti na ploščo. Takih napak je bilo še več, saj smo recimo enega glavnih adutov (*Podivjalo je nebo*, op. p.), stlačili nekam na rep plošče.

Podobno je bilo z uspešnico *Na skalah in mivki*, za katero bi bilo bolje, če bi jo izdali kot poletni singel s še dvema lahkotnejšima komadoma, ne pa da po udarnih komadih tipa *Vapo*, *Nov dan*, *Amaro 18* in ostalih, deluje kot zajebancija. Ampak to sodim šele zdaj, iz primerne distance, medtem ko smo takrat želeli naše ideje in trdo delo po vsej sili pokazati svetu. Največ pa je na tako odločitev vplivalo navdušenje nad dejstvom, da smo prestopili rubikon slabe produkcije in se, po pozitivnem odgovoru založbe PRESTIGE, nenadoma znašli pred vrati raja. Ta so se nam sicer odpirala že enkrat prej, a smo bili premalo zreli da bi jih odprli. Nekaj časa smo sicer še počakali, toliko da vidimo če bo padla še kakšna ponudba, na koncu pa smo za mnenje povprašali kar Zorana, kateri nam je predlagal, naj ne odlašamo. To, da sem bil jaz, Boštjan Ciperle, za mnenje glede naših odločitev pripravljen vprašati še koga drugega, je bil samo dokaz, da sem se v tem poslu vendarle nekaj naučil. Seveda pogoji založbe niso bili ravno radodarni, saj so za tiskanje 250 plošč zahtevali preko tristo takratnih tisočakov. Poleg tega naj bi poskrbeli za distribucijo v trgovinah in v medijih, pa tudi za nekaj špilov v okolici Maribora. Tako smo za posojilo poprosili Petra A.Pirca, Zorana Urbanča ter Aleša Ropotarja in v Mariboru sklenili pogodbo o dvoletnem poslovnem sodelovanju. Poleg mehanskih pravic smo se dogovorili da bomo na vsake tri mesece dobili poročilo o prodaji plošče, sklenili pa smo tudi avtorski honorar v višini 13%.

Ker se nam je zdelo za nov izdelek primerno posneti promocijski videospot, smo se novembra odpravili v grad Strmol in tam posneli nekaj eksteriernih kadrov za *Podivjalo je nebo*. Tako smo imeli ploščo in videospot, manjkala nam je samo še oseba, ki bi znala vse to dobro promovirati. V roke smo vzeli telefonski imenik in kar po

vrsti klicali takšne in drugačne managerje. Večina se je po poslušanju posnetkov izgovorila s prezasedenostjo, nekateri so dejali da ne »furajo tako zvrst,« eden pa je le bil pripravljen poskusiti z nami, saj nam je ponudil, da kot predskupina nastopimo na Bledu s Californio in Parnim Valjkom.

A špil je bil kljub našemu navdušenju pravi polom. S sabo smo sicer vzeli Zorana kot tonskega tehnika, vendar pa je naš vrli bobnarček s seboj pripeljal činele brez stojal (!). Poleg tega je mraz pritiskal kot že dolgo ne, tako da so nam prsti kar zmrzovali. Najprej smo torej morali nafehtati stojala in bobnarski stolček (za to smo poprosili kar Parni Valjak, saj »kalifornijci« nad posojanjem svoje opreme niso bili najbolj navdušeni), potem pa sem še sam ugotovil, da sem pozabil pas za kitaro! Zadevo sem rešil s še enim »posvojitvenim« manevrom in ob pol devetih smo končno začeli s špilom. Mraz je pritiskal, kot da bi ga uvozili iz Sibirije, tako da ni bilo prave energije, pa tudi dvorana je bila zvočno tako zelo slaba, da se je zvok odbijal od sten kot pingpong žogica od mize.

Z enotedensko zamudo, torej 27. novembra 2001, smo v roke končno dobili naš zadnji izdelek in moram reči, da je bil občutek naravnost fantastičen. Navkljub vsem procesnim napakam smo v roke dobili izdelek, ki je imel izviren in kakovosten ovitek, pesmi, ki so bile producirane tako kot se šika, poleg tega pa še kup dobrih melodij, katerih se ne bi sramoval niti kakšen dosti bolj uveljavljen glasbenik. Končno *pravi* album! Album, ki je nastajal več kot leto dni, album, v katerega smo vložili vse, kar smo do takrat ustvarili (na koncu se je izkazalo da za dobro albuma celo preveč). Ko sem prijel v roke *Legende*, se mi je zdelo, kot da v roke prijemam odraslega otroka, v katerega vzgojo sem vložil ves svoj trud. Sicer pa je prijeto v roke končni izdelek, katerega si sam ustvaril iz nič, nekaj neprecenljivega. Tisti prvi trenutek, tisti prvi dotik, tisti prvi gladež po straneh ovitka – neprecenljivo.

Tri dni pozneje smo v Kevdru napravili pravi predstavitveni party, na katerega smo pripeljali več kot 80 povablencev ki so tako ali drugače sodelovali pri projektu. Obiskovalce smo nehali šteti v trenutku, ko se je pred vhodom zaradi prenapolnjenosti prostora vnel pretep.

Če kdaj, smo prav ob nastajanju *Legend* s klasičnim šahovskim gambitom (žrtvovanjem Gregorja) prestopili meje amaterizma in zaslutili, kako svetla je lahko naša prihodnost. In ko smo zagledali našo ploščo na polici največje slovenske trgovine z glasbo smo spoznali, da smo se iz neodločne bube prelevili v frfotajočega metulja.

Naj šport (B.Ciperle/B.Ciperle) 225(3/4) in 150(4/4) (2'47'')

Trinajsti dan vage bil je dan,
ko prazen list in moje pero
v roke ste dobili v zameno za to,
pustite na njem svoj pečat,
če je tudi uho.

kitice C add9 Em7/H F/A G₆

vmes C Em D (D Em F#m)

Po 20.1 dobil je ime,
belina že izgublja ves svoj sijaj,
prečrtano, zbrisano, obkroženo vse.
Usodni P.K.-jev pečat,
spremenil ga je.

kitica Am G Am G F Am G F

ref 1 Am C sus2 G x 4

Ker tiger in Ger. sta zdužila moči,
množijo se vtisi nekomu v spomin.
Prej ali slej v pozabo potonem,
dodajte še svoj pečat

solo (G F#m Em) C D C Am G F (F G)

v imenu mojem.

Rojstvo ujeta med zvezo in radost, nagon po učenju, hrepenenje je mladost.
Razočaran nad smrtjo smeji se skrbem, slo in pohota ga držita nad tlem.
Nesreča in žalost mu ne celita ran, usoda ga vodi do novih spoznanj.
Večkrat se ustavi in vpraša zakaj dobi vse kot jojo nazaj.

Rad te imam, moj najljubši šport.
Previdno krmariš me, kot pravi kopilot.
Rad te imam, ker si kot mala šala,
ko čarobno se dvigne mi morala.

Predtakt	2 T	2	
uvod	16 T	4	
kitica 1	16 T	20	13 dan...
vmes	16 T	36	
kitica 2	16 T	52	Po 20....
vmes	16 T	68	
kitica 3	16 T	84	Ker tiger...
Solo 1	16 T	100	
kitica 4	16 T	116	Rojstvo..
refren 1	16 T	132	Rad te...
solo	12 T	144	
refren 2	17 T	160	rad te...
konec	17		

POGLAVJE 6

AIN'T NO BUSINESS LIKE SHOWBUSINESS

Prezrti so v januarju začeli sodelovati z managerjem Dragom Milankovičem, ki naj bi med drugim zastopal tudi Utopijo, The Drinkers, Milana Rudana, Ritem planet, Turbo Angels, Tejo Hauer, Piko Božič, ter še nekatera druga znana imena slovenske glasbene scene. Posnetki so ga očitno prepričali v to, da bi Prezrti lahko nastopili kot predskupina The Drinkers, vendar je kot pogoj za uresničitev tega postavil izdelavo videospota za pesem Ljubil lahko. To je za Prezrte pomenilo nov preskok, saj so se za režijo omenjala tri znana imena (Jemeršič, Pavec in Vilar), kateri so bili sposobni narediti kvaliteten in zanimiv videospot. Boštjan in Klemen sta brez omahovanja privolila v sodelovanje in podpis pogodbe, hkrati pa sta Ljubil lahko poslala na tretji ŠKL DEMO HIT, kjer so pesem še dodatno promovirali.

Na priporočilo Draga Milankoviča se je začelo iskanje klaviaturista in ritem kitarista ter nabiranje denarja za spot. Mitjo Kavčiča, bodočega člana Prezrtih, je v skupino pripeljal kar Zoran Urbanč. Mile Vilar, ki je bil izbran za režiserja videospota, je predstavil tudi zamisel, po kateri bi bilo potrebno dobiti statiste, ki bi se goli ljubili v skalnatem hodniku. Za Boštjana in Klemna, ki jima sicer ni bilo najbolj jasno, kaj naj v videospotu počeli goli ljudje, je bil Dragotov predlog seveda projekt stoletja. Na koncu se je izkazalo, da bo snemanje potekal v skalnatem podhodu na Ljubljanskem gradu, za kar je bilo najprej potrebno plačati 85 tisoč starih tisočakov (350 eurov), nato pa celotni podhod preurediti še v dnevno sobo. Ne sledite več? Torej besedo prepustimo Boštjanu:

„Uf, to je bil res velik zalogaj. Kaj takega niti v sanjah nismo pričakovali, poleg tega pa se je naenkrat zgodilo toliko stvari - in to pomembnih, velikih stvari -, da smo komaj sledili celotnemu dogajanju. Da sploh ne omenjam finančne plati, saj je denar kar v potokih polzel iz denarnic. Predvsem iz moje, če sem natančen, saj sem bil tisti čas edini kreditno sposoben član naše bande. Poleg tega smo kar naenkrat v skupino pripeljali dva nova člana.

Glede snemanja je šlo pa takole: v skalnatem podhodu Ljubljanskega gradu smo morali urediti stanovanje: zbrati kopalno kad, dve postelji, umivalnik, školjko, stekla, mize, stole, televizijo, luči, in še cel kup razne krame, kot so prevleke, tepihi, ipd. Za prevoz smo si sposodili kar tovornjak, nabrali pa smo tudi zahtevanih 1250 evrov.

Medtem smo imeli vaje, na katerih smo uigravali klaviature, obenem pa preizkušali še nove kitariste. Ker so bili vsi dobri kitaristi že zasedeni, smo morali iskati med tistimi slabšimi. Na koncu nam je Klemnova sestra Barbara priporočila Andreja Arha, kateremu smo po seznanitvi s potekom dela v skupini naročili, da naštudira *Ljubil lahko*, nato pa se bomo odločili kako in kaj. Na vaji je komad sicer notno zaigral kot je treba, a ga je zafrkaval ritem, saj se je videlo da je »tablaturen tip« kitarista. Sam sem bil precej skeptičen glede njegove kvalitete, a ker se je mudilo, smo ga s koncem januarja sprejeli medse. Da bi videla kako se gibamo med igranjem (s čimer bi nas lažje vodila na snemanju), sta na prvo vajo z novim kitaristom prišla tudi Drago in Mile. Naj kar po resnici povem, da sta bila nad nami preprosto razočarana; Mileta je motilo slabo igranje ter nenehno skakanje Klemna po efektu (zaradi tega se ni mogel osredotočiti na petje in ni deloval sproščeno), Dragotu pa je bilo najbrž že kar malo žal, da se je z nami tako hitro odločil podpisati pogodbo.

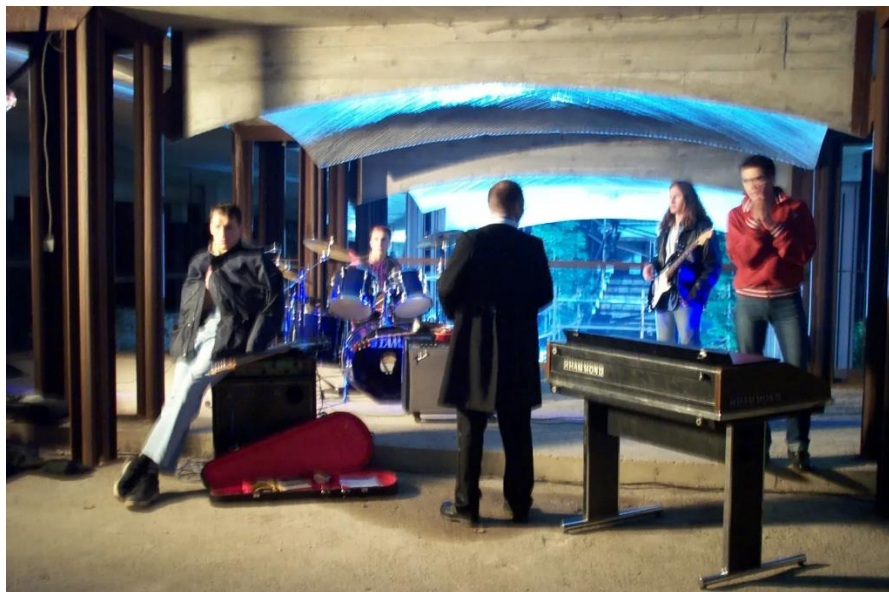
Naslednji dan se je začelo zares. Točno opoldne so nas v roke vzeli pri frizerskem salonu Mič styling, kjer so nam uredili pričeske. Ko smo po naših domovih nabrali primerno opremo za stanovanje, katero smo opremljali na gradu, je Klemen vse skupaj zvozil na grad, vendar nas je tam čakalo novo presenečenje; režiser je namreč zahteval posebne luči, za katere smo morali zrihtati še dodaten kombi s katerim smo jih šli iskati na RTV. Za posebne efekte smo najeli stroboskope in laserje, ki jih je dal v najem Klemen Špehar. Tako smo imeli v našem spotu prste vmes že vsaj trije Boštjani (če štejem tudi statista) in dva Klemna.

Ko smo prenesli vse stvari iz tovornjaka v prostor, je arhitekt kot kakšen firer ukazoval kako in kam kaj postaviti. Veliko stvari Miletu

ni bilo všeč, zato smo jih morali odstraniti. Ko smo opremljali dekliško sobo se je režiser domislil, da je potrebno *nekam* obesiti ogledalo. Kam, jebemti, pa naj obesimo ogledalo, če pa ni nikjer nobene stene? Še dobro, da se ni odločil za vodo v zraku. Ampak naredi - si - sam mojstri smo to uredili z improvizacijo laksa in lesa. In to je bilo šele ogrevanje, saj je moral pod ogledalom stati lijak – *delujoči* lijak. Ko si odprl pipo, je morala priteči voda. Logično, ne? Seveda smo zadevo spet rešili sami; iskat smo šli vodno črpalko, povezali cevi in to je bilo to. Naslednji problem je bila kad, v kateri bi morala biti topla voda (ker statista nista želela ležati v mrzli vodi – glede na to, da je bil januar, jima to lahko opravičim). In kako zapreti kad, v kateri je 500 litrov vode? S kitom, seveda. Imeli smo tudi stisko s časom, saj naj bi začeli snemati ob petih. Pod kad smo dali grelec, a bil tako močan, da je stalno metalo ven varovalko in nismo vedeli ali bo voda topla ali ne. Vezavo luči in ostalih stvari, ki so bile proti tem težavam zgolj malenkosti, sploh ne bom omenjal. Postajalo je vse bolj mraz, začelo se je mračiti, ljudje so postajali nervozni, mi pa smo bili izdelani kot kozli. Za nameček je v podhodu pihalo kot skozi slamico. A snemanje se je vendarle začelo. Dve znanki smo zadolžili za kuhanje vina in čaja, Klemen je poprosil starša, da sta prinesla nekaj dobrot za pod zob in po malici smo ugotovili, da je voda v kadi še kar mrzla. Statistko je zeblo kot mačko, zato se je po vsakem kadru jadrno pobrala v garderobo, kjer jo je imela pod nadzorom stilistka Andreja. Za nadzor nad golo statistko sem bil sicer najbolj zainteresiran jaz, vendar smo pošteno ugotovili, da bi bil precej slab stilist, zato so me ostali člani skupine raje zadolžili za rešitev problema tople vode. To sem v napadu razsvetljenja rešil s precej enostavnim manevrom: grelec sem preklupil na drug, nekoliko močnejši podaljšek, in snemanje je steklo tako kot je treba. Ob enajstih je začel snemati statist Boštjan, ob dveh ponoči pa smo se morali pripraviti še mi. Stilistka nam je nadelala obleke, nam uredila lase in nas rahlo napudrala. Nato smo šli snemati. Kadri so bili klasični (z odpiranjem ust in narejenim akordiranjem), tako da smo

vse skupaj zaključili približno ob štirih zjutraj. To pomeni, da smo skupno snemali skoraj polnih dvanajst ur!

Po tem smo morali še vse pospraviti, pri čemer smo preklinjali vse udeležene kateri so iz nas izvlekli tako masten honorar. Saj smo vse sami postavili, sami razstavili in tudi sami poskrbeli za pijačo in jedačo!"

Kdo se boji Draga Milankoviča?

Boštjan Ciperle

Minevali so tedni, mi pa smo bili že nestrpni kaj bo s spotom. Večkrat smo klicali Draga, ta pa je vedno našel kak primeren izgovor: ali je bil zaposlen z drugimi projekti ali je urejal kakšne finančne podrobnosti, ali je imel babico v bolnici... Skratka, zadeva s spotom je počasi začela dobivati pegaste pike. Konec februarja je prišel Drago celo v Cerklje

na vajo in povedal, da bo spot dokončan, ko mu bomo prinesli preostali denar (okoli 830 zdajšnjih evrov). Tega smo zbrali do konca februarja in čakali. Nato pa je sledil telefonski klic. *Zelo* neugoden klic. Poklical je namreč Mile Vilar in vprašal, če mislimo dokončati videospot in ali mislimo prinesti denar. *Halo?* Če mislimo MI dokončati videospot? *Is this some kind of a bad joke?* Ne, to ni noben *joke*, je odgovoril Mile in ponovil, da hoče videti denar. Stvar je seveda zasmrdela do vrha Krvavca, zato sem zadevo prevzel v svoje roke in se z Miletom dogovoril za soočenje *na četiri oka*. In potem je sledila zgodbica z grdim koncem. Tako grdim, da mi je šlo kar na bruhanje.

ČRTICA O DRAGCU, CEPCU IN DOBRI VILI

Nekoč je živel stric Dragec, velik in težak mož, ki naj bi poznal dobro vilo, katera za pravi denar uresniči vsako željo. In tako je v nekem neimenovanem gozdu srečal dečka po imenu Cepec, ki je, jokajoč na štoru, objokoval svojo usodo neprepoznavne televizijske zvezde. Dragec ga je pobaral, češ, *kaj pa je, fantič, da tako jočeš*, ta pa mu je razložil, da že od prvega meseca svojega kratkega življenja sanja samo o tem, kako bi nastopil na televiziji in v živo prepeval otroške pesmice. Prijaznemu stricu Dragcu so se nemudoma zasvetile oči in je malega dečka takoj potolažil. Povedal mu je, da pozna dobro vilo, kateri lahko posreduje vsako njegovo željo, le 1250 evrov mora nafehtati od mamice, pa bo vse urejeno. Cepec se je razveselil kot otrok, kar je tudi res bil, in Dragcu že naslednji dan izročil nafehtane dinarčke od svoje dobre mamice. Ampak prijazni stric Dragec je dejal, da bo potrebno dodati še 830 evrov za režijske stroške (kar Cepec sploh ni vedel, kaj naj bi predstavljali), potem pa bo stvar *res* urejena. Mali Cepec je tokrat urno odpeketal do svoje tete - propadle filmske igralka - in tako nafehtal dodatne evrčke za nastop na televiziji. Toda stric Dragec s sijočimi očmi je del tega dinarčka skril kar sebi v žep, čarobni vili, ki naj bi Cepca prikazala na televiziji, pa je za delo plačal le kakšno

polovico vseh dinarčkov. Deček seveda tega ni mogel vedeti in se je zato brezskrbno predal ličenju, oblačenju, in sploh vsem stvarjem, ki pritičejo nastopu na televiziji. Dobra vila naj bi bila po legendi tako ali drugače dobra teta in je Cepcu kljub temu, da je prejela manj denarja, kot je zahtevala, pomagala pri uresničevanju njegove želje. Ker pa tudi vila - kot mnogo zmotno mislijo - ne more živeti le od zraka in ne more večno čakati na svoj dolg, je Cepcu po preteku nekaj tednov vrgla v glavo kamen. Ja, kamen! Velik, oglati kamen! Obenem mu je v obraz zabrusila, da ne misli večno čakati na drugi del svojega honorarja, medtem ko neplačani del prvega sploh ne želi več omenjati. Zaprepadeni Cepec je pojasnil, da je vse skupaj, torej 1250 in nato še 830 evrov, že izplačal posredniku Dragcu, kateri naj bi menda edini vedel kje biva dobra vila.

»Pa kaj še, bivališče my ass! Moj naslov je vpisan v vsak jebeni telefonski imenik!, je besnela dobra vila in Cepcu v glavo vrgla nov kamen. O kakšnih 1200 in ne vem še koliko evrov govoriš, fante, ko pa sem jih v roke dobila samo 800? Ne ti mene v glavo jebat! A zgledam kot da rož'ce sadim tlele, al' kaj, mamojebec usrani! Začarala te bom v drekokrbca, pa boš potem videl svojih pet minut slave.«

Pogodba o ureditvi pravnih razmerij in poslovnem sodelovanju med glasbeno skupino Prezrti in managerjem Milankovič Dragom

1.člen

Glasbena skupina Prezrti (v nadaljevanju glasbena skupina), ki jo zastopa Ciperle Boštjan, rojen 05.10.1974, stanuje Dvorje 96, imetnik osebne izkaznice števil. 000719750, izdane od SO Kranj in dosedanji manager glasbene skupine Prezrti Milankovič Drago (v nadaljevanju manager), rojen _____, stanuje _____, imetnik osebne izkaznice števil. _____, izdane od _____ sklenejo dne _____ v

_____ pogodbo, s katero urejajo pravna razmerja in poslovno sodelovanje po sklenitvi pogodbe.

2. člen

Pogodba se nanaša na dolg v višini 185.000,00 SIT, ki ga je manager dolžan od 01.03.2002.

3. člen

Pogodbeni stranki sta nesporno ugotovili, da je manager, dolžan glasbeni skupini denar v višini 185.000,00 SIT, ki so mu ga dali posamezni člani glasbene skupine v obdobju od 16.01.2002 do 1.3.2002 kot posredniku izključno zaradi poplačila stroškov, nastalih pri snemanju videospota glasbene skupine, vendar ga je le-ta zadržal zase, zato se manager obvezuje, da bo poravnal svoj zgoraj navedeni dolg do glasbene skupine najkasneje do 31.05.2003, sicer bo oškodovana glasbena skupina zoper njega podala ovadbo pristojnemu državnemu tožilstvu in tožbo na pristojno sodišče.

4. člen

Pogodbeni stranki soglašata, da managerjeva vrnitev dolga glasbeni skupini poteka tako da znesek v višini 90.000,00 SIT vrne do najkasneje 30.04.2003 do 23.59 prestali dolg v višini 95.000,00 SIT pa do vključno 31.05.2003 do 23.59.

5. člen

Pogodbeni stranki soglašata, da s sklenitvijo te pogodbe prenehajo veljati vse dosedaj sklenjene pogodbe in dogovori med pogodbenima strankama.

6. člen

Pogodbeni stranki soglašata, da manager ne more enostransko odstopiti od pogodbe, če še ni poravnal svojega dolga do skupine.

ZASTOPNIK GLASBENE SKUPINE

MANAGER

Boštjan Ciperle

Drago Milankovič

Faksimile pogodbe o terjatvi dolga

Kdo se boji Draga Milankoviča? (CODA)

Boštjan Ciperle

Mile mi je torej povedal, da je prejel le 400 od 836 evrov, kolikor smo jih kot drugi del plačila izročili Dragu. To je pomenilo, da nas je do tistega trenutka opeharil za skoraj 800 evrov. Poleg tega je Mile povedal, da mu je Drago dolžan denar za spot Utopije in da je govoril z Mirotom iz skupine The Drinkers, kateri mu je povedal podobno

zgodbo... Skratka, do takrat sem imel že tak glavobol, da ne bi zalegla niti škatla aspirinov. Vseeno sem hotel Miletove izjave preveriti, saj bi lahko šlo za prevaro, zato sem poklical Mirota, ki je v pristnem zasavskem narečju obrazložil, da Drago ni ravno najbolj zaupanja vredna oseba. Mile mi je povedal še za goljufijo ob organizaciji 10 letnice Big foot mame, za katero je menda še dolgo odplačeval Dragove dolgove. Vseeno sva dorekla najnujnejše stvari glede spota. Tako naj bi bilo potrebno nekaj kadrov posneti na novo, pregled predračuna pa je pokazal, da bi bilo potrebno za dokončanje spota dodati še 720 evrov, medtem ko bi nove posnetke Mile naredil zastonj. Povedal je še, da je naš spot že tako snemal napol zastonj (kar sicer reče vsak podjetnik, od malarja pa do avtomehanika) in da pod to ceno ne gre. Zagotovil sem mu, da bomo dolg plačali (in sicer v treh obrokih), saj bi sicer lahko ostali celo brez spota ali pa dobili le kakšen polizdelek

Kasneje mi je Miro povedal tudi, da Drago ni zaželen ne v uredništvu tednika Antene, ne v nekaterih drugih medijih, saj da se obnaša zelo arogantno. Drago je naokoli tudi govoril, da je Drinkersom zrihtal nekatere nastope v oddajah, kamor je Drinkerse tako ali tako povabil sam urednik televizije. Na koncu se je nabralo za zvrhan koš laži in zavajanj, tako da se mi sploh ni več ljubilo razglablјati, kako so vsi ti ljudje sploh prišli v stik s to barabo. Ko sem vse skupaj povedal Klemnu, se je držal za glavo in takoj »zeksal« par špricerjev. Naslednji dan sem poklical Dragota in ga vprašal kaj je s spotom in kdaj bo celotna zadeva končana. Seveda ni mi ni znal povedati nič konkretnega. Ampak zadevo sem gnal naprej. Poklical sem upravo gradu in preveril, če je bilo kdaj koli kaj plačano glede najema prostorov za januarsko snemanje. Gospa Zorica iz Ljubljanskega gradu mi je zagotovila, da se je Drago Milankovič sicer pogajal za najem v znesku 150 evrov, da pa od prvotnega zneska 355 evrov niso odstopili. Seveda mi je povedala tudi, da do tistega dne ni bilo plačanega niti evra za najem prostorov, pa čeprav je Mile rekel, da je moral iz naslova 1000 evrov plačati najem prostora. Aha, torej je

bil nekje v tej zgodbi zdaj udeležen tudi Mile. Je možno, da gre za kar dvojni nateg?

Sedaj smo morali postati še bolj previdni in nismo zaupali nikomur več. Draga sem klical vsak dan, ga povabil tudi na vajo, a ga kljub obljubam seveda ni bilo. Ko je minil teden dni, sem imel vsega dovolj in se odločil razkriti karte. Najprej sem poklical Mileta in preveril če se je kaj slišal z Dragom. Odgovoril je da ne. Nato sem klical Draga in ga povprašal kako in kaj. Zlagal se je, da se ravno v teh dneh z Miletom dogovarjata kako dokončati spot, več pa ni uspel povedati. Prekinil sem ga in mu povedal, da vem za vse dolgove in laži, da vem tudi kakšno je stanje z Anteno, on pa je jecljaj kot otrok in sploh klamfal taka sranja, da bi ga najraje kar pljunil čez slušalko. Rekel je tudi, da bo kar takoj prišel na sestanek, kar je tudi storil, tam pa sva mu s Klemnom povedala le, da naju ne zanima komu je dolžan denar ali kam je denar izginil, zanima naju samo na kakšen način ga bo vrnil.

Dogovorili smo se, da podpišemo novo pogodbo, v kateri bodo vpisani pogoji plačila, pa tudi, da bomo spot plačali sami in da bo le ta v dveh tednih zgotovljen. Seveda je v svojih govorih Drago spet veliko obljubljal, sam pa lahko rečem le, da bi mu moral takrat primazati kakšno okoli ušes. Razpoloženje je bil namreč kar pravo za kaj takega. Brbljajočega nakladača pač moraš nekako ustaviti.

Iz tega »natega leta,« pa smo vendarle izvlekli tudi nekaj dobrega. Kot že omenjeno, smo spoznali Mirota, ki je bil mimogrede tudi mož Tamare Pirih, urednice Antene. In prav z njo smo kmalu navezali poslovne stike, saj je konec marca v Anteni izšel skoraj celostranski članek o skupini Prezrti.

Ni kaj, Prezrti smo bili svoje čase precej trdovratni skupek homo sapiensov, to nam je pač treba priznati.

Pogodba o ureditvi pravnih razmerij in poslovnem sodelovanju med glasbeno skupino Prezrti in prirediteljem ter managerjem Milankovič Dragom

1.člen

Glasbena skupina Prezrti (v nadaljevanju glasbena skupina), ki jo zastopa Ciperle Boštjan, rojen 05.10.1974, stanuje Dvorje 96 , imetnik osebne izkaznice šte. 000719750, izdane od SO Kranj in dosednji manager glasbene skupine Prezrti Milankovič Drago (v nadaljevanju manager), rojen _____, stanuje _____, imetnik osebne izkaznice šte. _____, izdane od _____ sklenejo dne _____ v _____ pogodbo, s katero urejajo pravna razmerja in poslovno sodelovanje po sklenitvi pogodbe.

2.člen

Pogodba se nanaša na koncert, ki bo 24.8.2002 v Domžalah. Stranki sta se dogovorila za honorar, ki je v višini 30.000,00 SIT.

3.člen

Ker je manager, ki je med drugim tudi organizator prireditve v Domžalah dolžan glasbeni skupini znesek v višini 185.000,00 SIT sta se stranki dogovorili, da če manager vrne dolg v višini 185.000,00 SIT do 31.8.2002 se skupina odpove honorarju za nastop, ki bo 24.08.2002 v Domžalah.

3. člen

V primeru slabega vremena oz. kakšnih drugih razlogov, da organizator odpove prireditev je dolžan obvestiti skupino. Če jo obvesti 4 ure pred pričetkom prireditve, mu ni treba plačati honorarja. Če glasbena

skupina že ima nastop in traja ta manj kot polovico dogovorjenega časa, je organizator plačati polovico honorarja. V primeru, da je odigranega več kot pol nastopa je dolžan organizator poravnati honorar v celoti.

4.člen

Organizator prireditve je dolžan skupini priskrbeti topel obrok. Nad odrom streho, ki bo zaščita proti dežju v primeru slabega vremena

ZASTOPNIK GLASBENE SKUPINE	ORGANIZATOR & MANAGER
Boštjan Ciperle	Drago Milankovič

Faksimile pogodbe za nastop v Domžalah

Aprila je bilo snemanje dodatnih kadrov zaključeno. Hkrati so Prezrti dobili zagotovilo, da bo spot nared pred prvomajskimi prazniki, saj naj bi imel Mile Vilar zatem že določen termin za režijo podelitve Viktorjev.

Medtem so Prezrti vneto prenavljali spletno stran, tako da bi ta ob predstavitvi spota že imela novo, izboljšano podobo. Obenem so se dogovorili tudi za brezplačen nastop na majskem kresovanju v Zalogu, na katerem naj bi poleg njih nastopila tudi skupina Princeps. Ker je šlo za prvi resnejši nastop v novi zasedbi, je bilo treba povečati intenziteto vaj, dodelati skladbe in večjo pozornost nameniti koreografiji na odru.

Še pred koncem aprila jih je, tako kot je obljubil, poklical Mile in jim povedal, da je videospot dokončan. Na premierno projekcijo so Prezrti kljub vsem zdraham povabili tudi Draga, nad samim spotom pa so bili vsi prisotni navdušeni. Padlo je sicer nekaj pripomb glede nepojavljanja posameznih članov v določenih kadrih, vendar so po pojasnilu režiserja, da pač niso najbolj fotogenični, glasovi neodobravanja modro potihnili.

Principi

Boštjan Ciperle

Takoj ko je bil spot narejen, sem se z Iztokom Kurnikom dogovoril, da posnetek odda v uredništvo Videospotnic, takrat vodilne glasbene oddaje v Sloveniji. Če bi se videospot uvrstil na lestvico, bi to pomenilo nov velikanski korak v zgodovini našega benda, odprla pa bi se nam tudi prenekatera vrata, ki so bila nam do tedaj zaprta.

Oddrveli smo tudi na koncert v Zalog. Ker je bila to v bistvu prvomajska fešta, smo prispeli tja sproščeni in dobro razpoloženi, saj smo vedeli da bo zabava po koncertu dolga in pestra. Končno smo imeli dober videospot, dober album in velike objave v časopisih, tako da smo od špila pričakovali veliko. OK, manager je bil sicer »za en kur'c«, ampak na splošno smo bili že kar veliki frajerji. Ali pa smo vsaj mislili, da smo veliki frajerji. Kajti ko smo spregovorili nekaj besed z Iztokom, vodilnim članom skupine Princeps, smo uvideli, da je naklonjenost sosedov in prijateljev nekaterim že dovolj, da se začnejo obnašati kot največje rock zvezde. Scenarij je namreč predvideval, da naj bi najprej igral nek obskurni duo, nato nekaj skladb Princeps, nato mi, potem spet oni in potem spet mi. Na koncu naj bi celotno stvar zaključili Princeps. No, Iztok se je na to kot odzval kot kakšen Axl Rose in začel bentiti čez organizatorja, češ da je nesposoben amater. Sam sem si mislil, da naj bo raje tiho in odigra, kar ima odigrati, saj so bili dogovorjeni za fantastičen honorar stotih takratnih tisočakov! In to za igranje priredb! Poleg tega bi bilo bolj logično, da bi se pritoževali mi, saj je Princepsom pripadel status headlinerjev. Ker pa smo poznali organizatorja in ker smo bili že nekaj kar časa na glasbeni sceni smo vedeli, da je treba stvarem pustiti dihati. Da ne govorim o tem, kako debelo sem pogledal, ko sem na sredini odra zagledal mešalno mizo, levo od nje bobne, desno pa klaviature.

Kateri idiot je pa postavljaj ozvočenje? sem vprašal Iztoka. Ja, mi, kdo pa drug, je začudeno odgovoril.

Ampak fantje, a ste vi že kdaj videli kakšen oder? sem jih pobaral vse skupaj.

Smo. Ampak nimamo dovolj dolgih kablov, so odgovorili soglasno, očitno popolnoma zadovoljni s to svojo hibo.

No, kakorkoli že, po tonski vaji smo imeli še tri ure časa, da se posvetimo našim fanom. Ko je ura odbila pol deseto, so organizatorji zakurili ogenj, na oder so vkorakali Princeps, pol ure za njimi še mi. Korektno smo odigrali deset skladb, nato je sledil motoristični šov. Polnoč je bila mimo, Princeps pa so nonšalantno izjavili, da ne bodo več igrali. *Halooooo!* Gruča ljudi je na vrhuncu razpoloženja, stvar poteka mirno in tekoče, oni pa izjavijo da ne bodo več igrali!? Najprej sem še mislil posredovati in Iztoka spraviti k pameti, vendar pa so obiskovalci že začeli trgati njihov napis z odra, tako da sem si kaj hitro premislil. Seveda nas je organizator na kolenih prosil naj gremo igrati namesto njih, vendar mi je ob tem zavrela kri in sem rekel da ne, da nimamo programa in da smo spili že kar nekaj piv. No, moj napuh se je razblinil v nič, ko sta Marn in Arh odkorakala na oder. Odigrali smo še nekaj novih skladb, nato pa se ob ploskanju množice prepustili prvemu majskemu jutru.

Stvar se je na koncu iztekla precej komično, saj nam je organizator vpričo osuplega »zvezdnika« Iztoka izplačal 100 evrov honorarja, in to kljub temu, da smo bili domenjeni da bomo igrali zastonj. Princeps so na koncu namesto štiristo evrov dobili en velik NIČ, pa še ljudje so jim vse skupaj na veke vekomaj zamerili.

Principi, drugič

Boštjan Ciperle

Dočakali smo tudi prenovitev spletnih strani. Nad izvedbo projekta smo bili navdušeni, pohvale pa smo dobivali tudi od drugod, tako da sta oblikovalca kmalu začela dobivati kup naročil za izdelavo strani.

Med tem časom je Drago vsakodnevno telefonaril na RTV glede našega spota, na koncu pa smo lahko le žalostno ugotovili, da je bil naš spot zavržen z obrazložitvijo, da imajo veliko spotov in da morajo delati selekcijo. Obrazložili so tudi, da je to, kako delajo selekcijo, njihova stvar. Sprašujem se le, ali je šlo pri vsem skupaj za selekcijo kuvert ali videospotov. Za nas je bil to seveda hud poraz, saj se je zdelo kot da smo vrgli ves denar in trud iz stolpa ljubljanskega gradu. Vseeno smo našli dovolj volje za promocijo spota po lokalnih televizijah. Šele kasneje se je izkazalo da so nam bila marsikatera vrata zaprta zaradi našega managerja. To še posebej velja za RTV, kjer naj bi Drago kar tekmoval v nadlegovanju urednikov.

Junija nas je čakala najdaljša pot na TV postajo dotlej in sicer na TV AS v Mursko Soboto. Isti mesec sva se s Klemnom odpravila še na NET TV v Maribor, kjer naju je gostila poznana pevka in voditeljica Alenka Kolman.

Poletje je že trkalo na vrata, naše razpoloženje pa je bilo bolj podobno zimskemu. Drago je namreč začel sodelovati s skupino Princeps, nam pa je rekel, da gre v Beograd navezovati stike za morebitne koncerte. Naknadno smo zvedeli, da je šel v resnici s Princepsi snemati videospot. Ampak to še ni bilo vse, kajti pravo Dragotovo maščevanje je šele sledilo. Dogovorjeni smo bili namreč za nastop na študentskem žuru v Kranju, in to z največjim bandom v Sloveniji, s Siddharto. Seveda ni potrebno razlagati, da so tam potem igrali Princeps. Drago je v svoj zagovor povedal, da bomo mi igrali drugega avgusta na Kranjski noči in da so bili Princeps cenejši. Kakšna nebuloza! Do takrat se sploh nismo resno pogovarjali o honorarju, sploh pa bi s Siddharto igrali tudi zastonj. A stric Drago nam je velikodušno dal še eno priložnost, češ da imamo dogovorjen nastop v Celju, na nekem bazenu, in to spet s Siddharto! Sicer se je zdelo čudno že to, da bi Siddharta na vrhuncu slave igrala na nekem bazenu, še bolj čudno pa se nam je zdelo, da ubogi kopališčniki sploh še niso dokončali bazena in da je zato špil odpadel. No, na isti dan je Siddharta igrala v Prekmurju, mi pa smo tonili vse nižje in nižje. Drago

je govoril o člankih v časopisih, pa razen našega lastnega aranžmaja na tem področju iz ni bilo nič. Princepsi so med tem pri Menartu ekspresno izdali ploščo in imeli kar nekaj prostora v medijih, Drago pa se je spet izgovarjal da je njih lažje prodati, saj da smo mi rokerji, oni pa igrajo priredbe in »dobro« izgledajo. Ampak, zakaj hudiča smo ga pa potem sploh najeli? In zakaj so se ga potem časopisi in ostali mediji izogibali kot gobavca? Poleg tega nam je očital, da nas ne more »poriniti« v lokale kjer bi morali igrati tri ali štiri ure. Dobro, to je bilo res, ampak saj je že na začetku govoril da nas bo prodajal kot predskupino.

Pa kaj hudiča se tu sploh gremo? je bruhalo v meni, ko sem se noč po namišljenem koncertu s Siddharto premetaval po postelji. *Pa saj ne izumljamo tople vode, gre samo zato da bi radi igrali, ne pa premlevali stvari, o katerih sploh ne bi smelo biti govora!*

Drugi dan sem Draga vprašal kaj misli z nami, pa je samo skomignil z rameni. Že res, da je treba nekako preživeti v tem usranem biznisu, ampak na tak način mu to zagotovo ne bo uspelo. Nekajkrat sem celo razmišljal da bi celotno zadevo predstavil samim Princepsom, a se mi je - ko sem videl presranega Iztoka, ki je mislil, da je kot pevec prijel boga za jajca - tako obrnilo v želodcu, da sem šel raje na pivo. Poleg tega tip ni bil sposoben reči niti dober dan, kadar smo se srečali, zato sem raje pustil, da je Drago nategnil še njih.

Izsek iz urnika za snemanje plošče Sebi ta dan:

Datum	Ur	Kaj se je snemalo
27 -maj 2003	21	Priprava taktlnov, besedil, track sheetov,
29-maj-2003	2	Postavljanje bobnov in ozvočevanje
30-maj-2003	4	Uglaševanje bobnov sound check bobnov
30-maj-2003	3	Priprave datotek, pregled mikrofонов
31-maj-2003	12	Snemanje bobnov, pregled posnetkov,
1-jun-2003	17	Snemanje basa, čiščenje posnetkov

Sebi ta dan?

POGLAVJE 7

DESET

Ponižani in razžaljeni so se Prezrti odločili, da medijsko za nekaj poniknejo, nato pa ob svoji desetletnici prenovljeni ponovno vstopijo na glasbeno sceno. V tem času bi lahko v miru pripravili vse potrebno za jubilejni koncert, razčistili medsebojna razmerja, zastavili nadaljnje cilje in realno ocenili kaj so naredili v desetih letih obstoja. Očistili naj bi se notranjih zdrah, prenovili svojo zunanjo podobo in se končno sistematično lotili glasbenega posla. Obenem bi od sebe odgnali še vse slabe demone in tiranske krvose, ter končno izdali kritično odmeven glasbeni izdelek. Člani skupine pač niso bili več zagnani mladci, pripravljeni preskakovati vedno en in isti plot. Stvari v skupini so sicer izgledale veliko resnejše kot pred letom dni, vendar je ob vsem mešetarjenju z nastopanjem in snemanjem videospota grozilo, da bi lahko voz Prezrtih dokončno zgrmel v prepad finančnega zloma. Poleg tega je bilo nadvse moreče opazovati kako glasbene skupine, katerim so Prezrti še pred nekaj meseci posojali opremo, plezajo po glasbenih lestvicah, njihovi sijoči obrazi pa se smejiijo z naslovnici največjih tednikov. V bistvu to ni bilo samo moreče, ampak je bilo z moralnega vidika za člane skupine porazno.

Če zavrtimo film nekoliko nazaj, lahko vidimo da se je leto za Prezrte začelo fantastično; soliden album, dva nova člana, snemanje videospota. Potem pa finančna kalvarija, prazne obljube, zapravljanje kreativne energije.

Razpoteje je vodilo nazaj in naprej, levo in desno. To drugo je bilo v bistvu eno in isto, oboje je vodilo v dotedanjo linearnost, medtem ko je bilo potrebno za pot naprej obuti mnogo vzdržljivejšo obutev.

Entuziasti

Boštjan Ciperle

Glede krajše pavze se seveda ni izšlo. Kot že tolikokrat prej nam je spet nekdo – no, ne nekdo, pač pa Drago - prekrizal načrte. Tokrat z nastopom v Domžalah. Ker je zadevo organiziral sam, naj ne bi šlo za

nov nateg. Dogovorila sva se tudi za ceno nastopa (125 evrov za 45 minut igranja), pa čeprav dogovora ni hotel overiti s podpisom pogodbe. No, ker je zatrjeval da denar bo, smo rekli da bomo špil tokrat odigrali, v primeru neplačila pa dokončno prekinili sodelovanje. Za nastop smo pripravili deset skladb in na dan nastopa razpoloženi oddrveli proti domžalskemu bazenu.

Na tonski vaji smo naleteli na Princeps, vendar se glede tega nismo preveč razburjali, saj je bil Iztok tako vzvišen v svojem obnašanju, da tako in tako ne bi spregovorili niti besede. Draga smo prosili če lahko igramo prvi, saj smo bili mnjenja, da so takrat ljudje še trezni in da se bodo tako lažje osredotočili na našo glasbo. Ker smo že med nastopom najavili nastop skupine Game over, ki je nastopala za nami, smo imeli pod odrom kup drenjajočih se poslušalcev. Zaključili smo s skladbo *Summer of '69*, kar je za 150 ljudi pod odrom pomenilo vrhunec nastopa. S ponosom lahko tudi rečem, da smo zagotovo odigrali najboljše do tistega trenutka. Tako dobro, da smo bili še sami presenečeni. Nekateri so celo rekli, da je v živo vse skupaj slišati bolje kot na plošči. Še celo Drago, ki je na prvi vaji rekel, da bomo morali še precej vaditi, če hočemo narediti kaj iz sebe, je izrazil presenečenje nad našim nastopom. Za šankom je padla ideja, da se odpovemo honorarju v dokaz dobrega nastopa, saj bi s tem managerju na najboljši možni način dokazali da znamo dobro odigrati že iz same ljubezni do igranja. Na sprevržen način bi mu tako najlepše spustili »kajlo«.

No, naslednji dan me je - tako kot sva bila dogovorjena - Drago res poklical in me vprašal kdaj se lahko dobiva, da mi izroči honorar. *Olalala!* Ko sem mu rekel, da se honorarju odpovedujemo, je bil nekaj časa čisto tiho, šele potem je izdaval nejasni *Kako?* Rekel sem mu, da na fešti tako ali tako ni bilo veliko ljudi in da je bil naš glavni cilj čimbolj izvesti nastop, kar nam je tudi uspelo. Dodal sem še debelo laž da nam 125 evrov itak ne pomeni nič. Potem je vprašal, če kaj ni bilo v redu. Odgovoril sem mu, da je bilo ozvočenje odlično, lightshow kvaliteten, organizacija pa na nivoju. Ko je končno prebrodil šok me je

spraševal kdaj imamo vajo, češ da bi se prišel rad pomeniti glede planov za jesen. Hja, očitno smo Draga vendarle prisilili, da se je namenil resneje ukvarjati z nami.

Kmalu po koncertu v Domžalah nas je poklicala Mojca, katere priimek sem že pozabil (dokaj nerodna reč, saj ženskih priimkov običajno ne pozabljam) in se predstavila kot novinarka revije Antena. Da nas je videla v Domžalah in da želi z nami narediti intervju. Povabilu smo se seveda z veseljem odzvali, prinesli pa smo ji tudi zahtevane slike iz naše mladosti. To je hkrati tudi vse, kar lahko povem o naši medijski pavzi in egocentrični usmerjenosti najvidnejših članov Prezrtih. Očitno smo bili pripravljeni obdelovati sceno toliko časa, dokler je bila scena pripravljena obdelovati nas.

Tri dni po intervjuju in naši pavzi me je spet poklical Drago in me vprašal če imamo čas, da bi konec septembra igrali v Šempetru. Povedal je, da bi morali igrati Princeps, ki pa da se okoli nečesa »puntajo«, zato me je vprašal, ali naj pove organizatorju, da bomo igrali Prezrti in ne Princeps. Stoično sem odgovoril, da me prav malo briga kaj bo povedal organizatorju, saj da bomo na koncertu tako ali tako razprostrli naš plakat. Nato je poklical organizatorja ter se domenil za špil in za to, da bomo igrali pod lastnim imenom. Vsaj tako nam je rekel. Dogovorila sva se tudi za honorar v višini 200 evrov, od česar bi on sam v žep pospravil 20 %. Ko smo prišli v Šempeter, so bila na vratih še vedno nalimana vabila za skupino Princeps in ko smo postavili ozvočenje, nas je poklical Drago in spraševal kako je. Rekel sem mu, da na vratih še vedno visijo objave za nastop Iztoka et company. Rekel mi je, da naj bomo kar tiho in da bo že on uredil zadevo. Kljub temu smo ob začetku koncerta povedali da smo Prezrti, toliko da ne bi bilo kakšne pomote. Obiskovalci, ki jih je bilo preveč za tako majhen lokal, so med koncertom kar skakali od navdušenja. Moj vtis je bil, da so Štajerci pač bolj dovzetni za poslušanje avtorskih skladb kot pa Gorenjci. Na koncu smo kot pevko gostili celo eno izmed obiskovalk. Kljub dobri odzivom občinstva smo bili okrcani s strani organizatorja, češ da imamo preveč pavz med komadi in da smo

igrali premalo priredb. Zaradi tega naj bi dal tudi manj denarja kot smo se domenili, tako da smo na koncu od Dragota prejeli le 125 evrov. Saj veste, vedno je nekdo za nekaj kriv, pa če krivda je ali pa je ni. In le kdo bi vedel, kje je končalo tistih dodatnih 40 evrov.

Po skoraj letu dni odsotnosti smo ponovno snemali v studiu. Na novo smo se namreč odločili posneti *Krasno noč*, enega naših najboljših komadov, ki pa je bil v prvo posnet precej površno. Ker je bil ta komad na koncertih eden vodilnih, smo se tokrat odločili posneti bolj rokersko izvedbo. Zatem smo posneli še demo posnetek za skladbo *Inspiracija*, za katero smo imeli glavne linije že izdelane.

Preko obsežne mailing liste smo dobili prostor v reviji Pilot, ki je izhajala kot priloga nedeljskega dnevnika, teden dni pozneje pa so v Anteni objavili še težko pričakovani dvostranski članek.

Po spremembi prvotnega načrta o mirovanju so se Prezrti odločili, da posnamejo še nekaj skladb. V studio jih je ponovno zvalil Zoran Urbanč, ki je imel na priučitvi novo skupino tonskih tehnikov, tako da se je zdelo, kot da Prezrti ustvarjajo le še po inerciji naključij. Paradoksalno je, da je bil očitno ravno ta splet naključij odločilen za nastanek četrtega, najboljšega albuma, ki se zlahka uvršča med deset

najboljših pop-rock izdelkov v Sloveniji. Tako so Prezrti do konca oktobra posneli še pesmi Samo človek in Mladi s sanjami, do konca leta pa še Mrčes norosti. Sprva sicer ni bilo kakšnega podrobnejšega načrta za novo ploščo, saj so Prezrti sklenili narediti le kakovostne demo posnetke in se potem odločiti, če bi bilo smiselno izdati nov album. Če ne drugega, bi se vse skupaj lahko izšlo za izdajo udarnega singla. Vsekakor so veliko bolj pametno izbirali material za snemanje in bili pri izbiri pesmi veliko bolj strogi do samih sebe.

Bolj pospešeno kot snemanje novega materiala so se odvijale priprave na proslavitev desetletnice obstoja. Projekt je bil zastavljen velikopotezno, z gosti, predvajanjem videospotov, postavitvijo kulis ipd., kar pa je za vse udeležene predstavljalo pravo logistično moro. Kostumi, postavitve seta, tehnična podpora, vse to je zahtevalo natančno režijo in popolno izvedbo. A pravi problem niso predstavljale priprave na desetletnico, pač pa k Klemnov side-project, imenovan Veše.

Mrčes norosti

Boštjan Ciperle

Novembra je Klemen okoli sebe zbral nekaj deklet z namenom narediti žensko rock skupino, katerim bi bil sam neke vrste mentor. Sam sicer menim, da niti sam ni vedel česa jih hoče naučiti, razen če je skupino ustvaril z namenom da pride do priložnostnega fuka. Če pa je mislil, da je zaradi tega, ker nastopa na odru kot mrtva žaba že zvezda svetovnega formata, bi moral pomoč poiskati pri psihiatru. Vsekakor nekaj kmečkih deklin, ki tripajo na glavnega pevca lokalnega rock benda, ni težko prepričati da kot ovčke sledijo tvojim mantram. Že to, da se je šel Klemen nekega Dareta Kauriča, je bilo dovolj bolano, da pa je to počel brez vsake vizije ali resnosti, pa je mejilo že na kriminal.

No, kakorkoli, to umetno tvorbo brez barvila je Klemen poimenoval Veše. Samo dve od petih članic sta imeli za seboj nekaj ur igranja kitare, ostale so bile pobrane naravnost s pašnika. S čimer ni nič narobe, če si Lemmy ali pa Ozzy Osbourne. Problem je bil tudi v tem, da nobena od deklet ni imela opreme. Seveda jim je vse uredil Klemen, da si ne bi umazal slovesa človeka, ki rad rešuje probleme.

V bendu je sodelovala tudi Klemnova prijateljica, s katero sta si bila blizu že od prej – ali pa je Klemen vsaj *mislil* da sta si blizu. In ker je učenje igranja Teranu vzelo precej časa, je glavni tekstopisec in vokalist Prezrtim preprosto namenil dopolnilno, sekundarno vlogo. Tako še danes trdim, da je ta Klemnova odločitev pomenila začetek konca Prezrtih.

Novembra smo začeli postavljati projekt desetletnice na noge. Najprej sva s Klemnom določila datum, ki se je kasneje izkazal za precej neumnega, saj je bila na isti dan (15.2.2004), tudi največja slovenska glasbena prireditelja Ema. A to smo zvedeli šele nekaj dni pred prireditvijo, ko je bilo za predstavitev že prepozno. S tem smo seveda izgubili kar nekaj pomembnih novinarskih imen, katera so se bila sicer pripravljena odzvati našim povabilom na odmeven koncert.

Sicer pa je bil problem v samih vajah, saj je imel Klemen kot zanašalec za nami termin z Vešami. Če smo začeli ob 20. uri, je on odšel ob 21. uri. Če smo začeli pol ure prej, je odšel pol ure prej. Tako smo vse delali nekako na pol. Videlo se je, da ženska družba in neobvezujoče razkazovanje svojega talenta Klemna osrečuje bolj kot pa resno delo. Takrat sem ga celo prosil, da počaka vsaj do koncerta, pa naj si potem vzame čas za Veše in z njimi dela kar ga je volja. Pa me je gladko zavrnil in rekel da *bomo že kako*. Edino, kar smo se takrat še pametnega dogovorili je bilo, da naredimo dva aranžmaja z godali, ter da bomo imeli na albumu tudi back vokalistke.

Sicer se nočem posipati s pepelom, saj sem za odsotnost primerne načrtovanja in pomankanje profesionalnega odnosa kriv tudi sam, vendar je dejstvo da sam nisem nikoli, v nobenem trenutku,

nehal verjeti v to, kar delam. Dajal sem stoodstotno, pač v okviru svojega (ne)vedenja, prejemal pa le drobtine, katere so bili drugi pripravljeni skruhati na mizo. Tukaj sicer do projekta Veše izvezam Klemna, vendar mu za poznejšo ignoranco nikakor ne morem oprostiti.

VEŠE: IZBRANI ODLOMKI IZ DOPISOVANJA MED KLEMNOM IN BOŠTJANOM

(necenzurirana elektronska sporočila)

Boštjan, 25.7.2003, prvi e-mail

Jest mislim da je problem drugje, ne pa v vokalih. Mora se vsak vprašat kwa zdej? Plata je takšna, kakršna je. A bomo ostali tle k smo, al bomo šli naprej tako miselno (sam miselno moraš dozoret), kot igralsko. Saj praviš da je treba sporočilnost besedil iz projekta v projekt izboljševati. In temu bi morala glasba slediti tako v izvajalskem, kot v idejnem smislu. Če bo zadeva mirovala, jaz ne premaknem niti palca na nogi, k' je že itak zakrnel. Za tak odnos v bendu niste vredni mojega truda. Kaj šele to da bi zastonj snemal nekoga ki se mu jebe za vse. Je bolj, da si ga mečem tolk cajta na roke, da mi bo odpadu. Bom vsaj pršu na naslovnice kot prvi ki mi je odpadel tič od samozadovoljevanja. Če ste za to, da se zadeva dvigne na bolj profesionalni nivo, sem zraven. Jest bom šel na naslednji nivo z ali brez vas, samo raje z Prezrtimi kot z drugimi. Če to hočmo, je pa treba narediti nekaj drastičnih sprememb.

Mislim, da je problem v tvoji glavi. Men je cool delat z ljudmi ki so pri stvari. Tebe trenutno ni! Sam veš, da če tebe ni, ni Prezrtih, in če mene ni, prav tako ni Prezrtih. Vsi so nadomestljivi, samo midva ne. Ti se moraš postaviti pred zid. Kwa ti Prezrti pomenijo? 2x na teden vaja za zajebancijo? To, da lahko rečeš, da špilaš pri bendu? A to, da boš enkrat reku, če se tega ne bi šel, bi bil moj lajf čist prazen? Ali si

zavoljo napredka pripravljen vaditi tudi vokal ali pa ga celo prepustiti nekemu, ki je boljši v tem? Kakšen vpliv imajo Veše na to? Ali je to maksimum, kar lahko skupaj dosežemo? Ali se vid'š v prihodnosti kot solist ali kot član Prezrtih ?

Ker pa vem, da imamo še neomejen potencial, bi bilo napaka jemati konec. Mal bendov je 10 let starih. Sam je treba za to nekaj spremenit. Po moje je bolje, da si vzamemo pavzo, če misliš vzporedno s Prezrtimi furat Veše ali kar koli... Tkole kot je, lahko delamo še 30 let in bomo imeli tudi 40. obletnico v Zadružnem domu in posnetih kakih 15 plat, pa nič več.

Klemen, 28.7.2003, odgovor

Prvo kot prvo: Prezrti so bili zame vedno prioriteta, dobro pa veš, da sem imel zmeraj zraven še dost drugih stvari, od knjigce naprej, pa faks, pa razne karaoke, pa Indije, pa podobne malenkosti, pa smo vseeno vedno naredili stvar na nivoju. Tko da tle se ni nč spremenilo. Veše nimajo na to nobenega vpliva, prav tako ne Debili in ne katerakoli druga stvar. Je pa škoda da zadevo jemlješ osebno in slabo vest prenašaš nanje.

Kaj je spremenilo moje mnenje? Že nekaj časa opažam, da krojimo svoje delo po željah drugih in ne po svojem ustroju in zaradi tega se sramujem. Ne da se mi več borit proti temu. Moraš se zavedat, da občudujem tvojo navdušenost in profesionalizem, vendar vseeno menim da delaš napako s tem,

da preveč očitno in na nož poskušaš umetno, na hitro dvigovat nivo kvalitete. Postajamo manjše podjetje, katerega direktor boš, ostali pa uslužbenci oz. strokovni

sodelavci. Vse to pa zavoljo uspeha (ne v smislu notranjega uspeha), oziroma

če smo poštteni, slave. Mislim da je tu osnovni problem. Pa ni nič narobe s tem, če si ti želiš tega, pa tud ni nič narobe s tem če si jest tega ne želim tako zelo, vse to je ok in po moje je čist logično in normalno da pride do navzkrižnih interesov, nerazumevanja in konfliktov. Očitno si mnenja, da zaviram 'napredek' in to je zame nesprejemljivo. Itak sem pripravljen odstopit moje mesto nekemu boljšemu, zato sem ti sploh predlagal zamenjavo.

Če želiš, ostajam v bendu, s tem da zamenjamo liderja čimprej, da se lahko postopoma pomaknem v ozadje. Z moje strani ni nobene zamere.

Boštjan, 29.7.2003, drugi e-mail

Tle se gre samo za Veše. Knjigo si naredu pa je blo fertik. Z Bilijem

špilate na vsake kvatre, tko da to ni sporno, razne Indije in ostalo je enkrat en dogodek, ki ni problematičen. Problem so samo Veše. Zakaj? Ker je to umetna tvorba, ki ni nastala sama od sebe, ampak je bila ideja tvoja. Ker se to vleče od novembra 2002. Ker od takrat učiš Zritko, pa Teranko

pa Alenko, pa Jano, poleg tega imate 2-3 vaje na teden. Ko pa smo se pripravljali Prezrti za obletnico je bilo vedno "ja sej že dost znamo", pa hitro zaključit, da so imele Veše lahko vajo.

Poleg tega igrajo na naše šaro (bobne, ojačevalce, kable). Da ne omenim

Placa, da ne omenim štroma... Nikoli ni nobena rekla niti hvala. Nikoli ni nobeden n'č pospravu po prostoru. Prvo kar je treba rečt je, da so

Prezrti tu izvzeti. Za njih ni panike gre za Veše, samo za Veše. Menim da je to vse šlepanje na račun nekoga drugega. Samo vprašaj se: Ali so one kaj zato naredile da bi bil komad posnet->na cedeju->izdan ali boš moral vse to ti?

Saj jaz bi tud sprejel če bi mi nekdo na pladnju kaj dal. Se ti ne zdi? Glede posnetkov bi ti jest predlagal naslednje. Posnemite do konca še vokale in klaviature

potem se boste pa odločil a boste miksali al ne. Posnamem vas lahko jaz, samo ura je

20 €, od tega gre 12€ Zoranu za najem studija, 8 € za štrom, ogrevanje in ostalo, kar se rabi v placu. Do sedaj je bilo pokurjenih 5 ur. Za snemanje, čiščenje posnetkov, ritmiko, track sheet, taktil ipd. Tolk glede denarja. Glede komada na plošči je pa odvisno od vseh članov v skupini, če sta Marn in Arh zato se ga lahko da gor, samo napiše se da jaz nisem hotel sodelovali.

Prodal? Mislim da ne, vsaj glasbeno ne. Mislim pa da je treba iti naprej tudi zvokovno, ker sicer postaneš nezanimiv, klišejski, seveda je pa na prvem mestu to, da nam je všeč, kar nam je zelo dobro ratati že pri tej plošči. Veliko je k temu pripomogel Kavla s svojo svežino. Mislim da smo bolj izkoristili možnosti, ki so nam bile ponujene. A kljub temu VEM, da imamo še veliko rezerve, katere pa še nismo izkoristili. Bi pa jaz vokal menjal na zadnjem mestu, kljub vsem opazkam Čiwa ali Drobuna in ostale bande. Zakaj bi sploh menjal, če sam veš da bi z malo vaje tud ti zmogel? Če si Alenko znal nabrusiti, boš pa tud znal na koncertu knedl dol požret, pa kakšno zinit in ruvat k svina.

Klemen, 31.7.2003, drugi odgovor

OK, bom začel pri Vešah, vidim da te to najbolj žul...

Veše niso čist nič bolj umetna tvorba, k smo bli mi, oz smo še, glih tko je z moje strani enkrat padla ideja in nekak se nas je nekaj nabral, ki nismo imeli pojma, nekateri še posluha ne, pa smo zgolj iz čistga vesela začel špilati, pa drekat leto za letom, kljub temu da

nimamo kakšnih drugih skupnih točk. In pri Vešah ni nič drugega. Veselje in voljo imajo, sicer bi že zdavnaj pognale vse u kurac, poleg tega so pa še glasbeno nadarjene. Verjetno si mislil reči, da igrajo na šaro od mojga fotra oz.mojo. Kar je 'našega', so samo bobni, ki so pa od Marna, z njim je pa tudi vse zmenjeno. Kakšne druge naše šare jest ne vidim tam. Nekaj majo vsaka svojega, ostalo je pa v glavnem moje, oz. od fotra. Svoj fršterker si itak pobasal, poleg tega to šaro dobi lahko čist vsak kdor ma vesele do tega, to pa zato, ker za razliko od tebe, je moj mišljenje tak, da je šara koristna šele, če jo kdo uporablja.

Alenko kitaro poučujem že ene tri leta, daleč pred Vešami se je vse začelo, pa zraven sm redno poučeval po tri 'učence' naenkrat (nobeden član Veš), pa to tudi ni bil nikoli prej problem. Aja, pa Alenke pa najinega odnosa (kakršenkoli že je), ni treba na tako primitivnem nivoju izražati.

Veše ne bodo ničesar uničile, zato ti ni treba skrbet. Raje se vprašaj zakaj sem sploh začel z Vešami? Mogoče mešaš vzrok in posledico, da je le nezadovoljstvo pri Prezrtih krivo za nastanek Veš in ne obratno??? Kva so naredile za posnetek? Hmm... napisale besedilo, naštudirale komad, pa tud plačale ga bodo, jasno pa je, da sem logistiko jaz rihtal, kdo pa... Kva pa naj naredijo - s tabo se dol dajo vse po vrsti? Saj vem, da pališ nanje.

Ok, še enkrat, da ne boš narobe zastopu, nobene zamere ni z moje strani in še vedno te spoštujem in tole ni mišljeno kot kreg, ampak kot konstruktivno deljenje mnenj, ki je nujno potrebno. Gremo naprej!

Boštjan, 31.7.2003, tretji e-mail

Veše> No, saj bo čas pokazal kako so sposobne.

Oprema > Opazke so utemeljene. Če imaš tak odnos do tega, svaka ti čast, jest ga nimam več.

Plac > Glede placa se v določenih stvareh strinjam, sam glede pospravljanja na žalost ne. Ker sem zagotovo edini, ki je malo reda naredil. Po žurkah sem zmeraj jest moral pospravljat.

Vzrok - posledica > A veš, jest ne vidim v tvojo notranjost in tvoje nezadovoljstvo pri Prezrtih. Jest sam vidim Veše in tvoj drugačen odnos do vsega. Potem mi povej, kaj je botrovalo temu nezadovoljstvu. Neuspeh, odnos, pufi, povej in se razjasn, da se zadeve pošlihtajo preden se gre kam.

Alenka. > Men pa tukaj nekaj ni jasno. A da si šel, pa Petričovo osvajal, al kwa ? Drugače sem jest mislil na Krtko. No, saj vem da te je osebno prizadelo. Nič drugega kot zgolj primera.

Mislim da se to poštanje pelje v pravo smer.

Klemen, 5.8.2003, tretji odgovor

Ja tale mejlanje je definitivno prava smer... Ok pustiva Veše, Prezrti so zame prioriteta in so tudi zmeraj bli.

Mojemu odnosu ne vem kaj je botrovalo, sej sem zmeraj imel taka nihanja, to ni nič novega, pa ne samo jest, vsi, še posebej Čiw recimo...Mislim da je morala padla s prehudim tempiranjem in oziranjem na druge... kot da sami ne bi znal narediti tako kot nam paše. Tudi denarne težave me niso nikoli motile, še najbolj me je motilo to, da ste (si) mi poskušal odvzeti mesto umetniškega vodje. Pa ne obtožujem, da ne

boš narobe zastopu.

Aja Krtko...ups! Pozab!

Tudi z Marnom sva se pogovorila in je vse ok, je bil čist paf, je reku da bi popizdu če bi jest nehal, da ne bi več igral nikjer... Sva se vse pomenila in je spet čist naspidiran.

To, da bi dal Igorju posnetke, je po moje super stvar. Nej naredi še on kej špur.

Boštjan, 31.7.2003, četrti in zadnji e-mail

Ja, kwa naj rečem. Glede prvih odstavkov sva že tko vse dorekla in povedala svoja mnenja. Tko da se lahko sedaj pogovarjamo končno o PREZRTIH.

Mislím da ti ni nihče ni hotu odvzet primata umetnika, ker že tvoj življenski slog nakazuje na to da si umetnik oz. da živiš po svojih načelih. To, da naredim kakšno besedilo tudi jaz, je kratkoročno in dolgoročno samo pozitivno Zakaj ? Dejstvo je, da več besedil kot jih bom napisal, boljša bodo.. Jaz v osnovi pišem glasbo za hitrejšé ritme, kar pa je voda na mlin za Marna in Arha, ker pa moramo tudi njihova mnenja upoštevati, je to tko z roko v roki. Besedila so pa takšna kakršna so, mislim pa da so še vedno boljša od mnogih. Je pa vprašanje kaj je boljše besedilo. Ali tisto ki gre ob prvem poslušanju v uho, ali tisto, ko prvič sploh ne veš zakaj gre, ali pa je boljše tisto besedilo ki govori *rad te imam ker imaš lepe oči*. Jasno da na koncu odločijo poslušalci, kritiki, denar in veze. Kar je žalostno, a tko pač je. Nikakor pa nisem hotel ocenjevati ne moja, ne tvoja besedila, ker je to vse relativno.

CD-je za Igorja imam, za Nežo tudi, sicer pa Zoran in Roman poznata Igorja in pravita da je čist the best in menita, da se bomo bolje ujeli kot s Kavlo.

V pričakovanju desete obletnice Prezrtih se je naš klaviaturist domenil za nastop v Loškem pubu. Vendar pa je imel ta nastop veliko lepотно napako, saj se je naš vrli kolega dogovoril, da bomo igrali zastonj. Poleg tega je tako snežilo, da smo se komaj pricijazili do tja. Za konec smo morali plačati še zapitek, česar seveda niti v sanjah nismo pričakovali. Pridemo v pub, odigramo uro programa zastonj, potem pa še plačamo zapitek? Demokracija je.... Me je pa imelo da bi oštirja vžgal čez gobec, pa čeprav to niti ni bila toliko njegova krivda – kriv je bil Kavla. Če se jaz dogovarjam za špil se ve, da sta pijača in hrana zastonj, honorar pa se dogovori posebej. Če pa se stvar spravi organizirati amater, potem ne moreš pričakovati drugega.

Glasbeno generalko smo pripravili sredi januarja v Mitnici in ker naj bi bil to zadnji koncert pred desetletnico našega obstoja, smo stvar izvedli tako kot je potrebno. Ozvočenje je bilo najeto, tako da je bil tudi zvok na nivoju, pa tudi honorar smo dobili, da sploh ne omenjam zastonj pijače. Za nastop sem se seveda dogovoril jaz.

Ker je bilo dela veliko, sva s Klemnom k sodelovanju povabila tudi Čiwa. Pri kulisah za ozadje nama je pomagala njegova Petra, ki je skupaj s Klemnom najprej naredila osnutek, pozneje pa vso stvar pomagala še realizirati. Za koncert smo sklenili uporabiti dvorano v Cerkljah ki je imela sedeže, saj naj bi koncert trajal cca tri ure in bi tako pravi ljubitelji naše glasbe lahko resnično uživali v glasbenem spektaklu. Dogovorili smo se, da bomo video kuliso projektirali iz dveh projektorjev, tako da smo mere in ostale zadeve okrog kulise določevali skoraj cel teden. Treba je bilo določiti pravo oddaljenost projektorjev, projicirati odsev in moč žarka na osnutek predvidene kulise in preizkusiti še mali milijon načrtovanih in nenačrtovanih stvari. Ko je bil osnutek potrjen, smo izdelali VIP karte. Nato je sledilo rezanje,

šivanje, trganje, pa ponovno šivanje kulise, največji zalogaj pa je predstavljala namera, da vse skupaj ovekovečimo v avdio in video formatu. To je namreč zahtevalo prvovrstno opremo, pri čemer nam je na pomoč ponovno priskočil nepogrešljivi Zoran. Dogovorjeni smo bili, da bomo imeli finalno generalko en dan pred pravim nastopom, pri čemer bomo poskušali čimbolj vestno preigrati celoten scenarij. Klemen se je odločil, da bi pri dveh komadih uporabili godala, za katerih aranžmaje naj bi poskrbela Neža Buh, pozneje bolj poznana kot Neisha, vendar pa je bilo potrebno za uresničitev tega projekta najeti kar celoten godalni kvartet. Poleg tega je bilo potrebno poskrbeti še za back vokale, pozavno, in moški pevski zbor. In seveda so se stvari morale zaplesti. Najprej so punce, s katerimi smo bili dogovorjeni, da bodo odpele back vokale, odpovedale sodelovanje, nato pa so nam iz ozvočenja povedali, da generalka odpade, ker imajo tisti petek delo drugje. Kot da to ne bi bilo zadosti, je zmanjkalo še blaga za kuliso. Seveda se je sproti pojavilo še kup problemov - od zrcalnih projekcij pa do stopnic, ki smo jih morali postaviti na novo. Edina svetla točka je bila, da so bile do petka (dan pred koncertom), karte že skoraj razprodane. Ker so ton mojstri rekli, da bodo v soboto začeli postavljati ozvočenje, light show in pirotehniko že navsezgodaj, smo z delom na dan koncerta pričeli že ob osmi uri zjutraj. Kot vedno so se stvari počasi vendarle postavljale na svoje mesto in do osme ure zvečer je bilo vse pripravljeno tako kot bi moralo biti. Zato pa se je ob napovedani uri v mene pritihotapilo drugačno vznemirjenje.

Ko so namreč ugasnile vse luči in se je začel uvodni del programa s slikami, ki so nastale v desetletni zgodovini Prezrti, me je kar strlo od spominov na vsa tista leta upanja, sreče in jeze. Po eni strani sem bil zadovoljen ker smo skupaj »bandali« že več kot deset let, po drugi strani pa me je v grlu stiskalo od besa zaradi vseh zamujenih priložnosti. Vseeno je prevladoval evforičen občutek sreče; ko pogledaš nazaj na vse kar si ustvaril, na vse kar te je osrečevalo, si ne moreš pomagati, da ne bi bil ob pogledu na množico ljudi, ki je prišla sem samo zaradi tebe, nadvse ponosen. Konec koncev sta bili

naslednji dve uri podarjeni njim, poslušalcem, tistim, brez katerih glasbena skupina sploh ne more obstajati. Saj, če dobro pomislim, kje pa sem bil deset let nazaj? Malo da nisem pasel ovc na Jezercih. Sedaj pa tu, pred oboževalci, delam tisto, kar delam najraje na svetu – ustvarjam glasbo. Desetletnica je pomenila nedolžnost. Pomenila je vrnitev v telo malega fantiča, očaranega od vsakega novega sončnega vzhoda, otopelega od vsakega novega sončnega žarka. Pomenila je vrnitev v dušo nedolžnega fantiča, za katerega je vsako novo odkritje razburljivo kot velikanski morski val in katerega spanec je vedno miren kot nikoli zmotena pesem škržatov v zavetju borovcev. Tisti dve uri sem bil znova fantič, ki se na koncu dneva stisne k mami, zadovoljen da živi, da občuti srečo, da ima ob sebi nekoga, ki mu predstavlja varnost.

Vstopnica

1.del	- <u>slike</u>	(projektor)	20:15
	- <u>Moj najljubši ubijalec</u>	(avizo + laser show)	20:18
1	- Krasna noč (za pedofila)	(Prezrti v živo)	20:20
2	- Ma d da	(Prezrti v živo)	20:24
3	- Kako ti rata	(Prezrti v živo)	20:28
	- <u>Na skalah in mivki (Video)</u>		
4	- Lutka za en dan	(Prezrti v živo)*back vokal*	20:32
5	- Gledal, poslušal, vonjal, okušal	(Prezrti v živo)	20:35
6	- Amaro 18	(Prezrti v živo)	20:46
	- <u>govor 1 (bend)</u>		
7	- Za kom boš jutri ti jokala(iz krtine+kitara)	(Prezrti v živo)	20:50
8	- Vapo (ogenj s strani)	(Prezrti v živo)*back vok	20:58
9	- Inspiracija	(Prezrti v živo)	21:01
10	- Ti in tvoj zadet izgled	(Prezrti v živo) *back vokal*	21:05
odmor			
2.del	- <u>radijski intervju Živela svoboda</u>	(posnetek intervjuja)	21:25
1	- Živela svoboda (uvod posnetek, naprej v živo)(ex Prezrti v živo)		21:26
2	- Dol do Kokre	(ex Prezrti v živo)	21:30
3	- Ptica	(ex Prezrti + Kavla + Marn v živo)	21:34
4	- Pa tko lepo je igral	(Prezrti + pozavna v živo)*back vokal*	21:41
	- <u>govor 2(člani)</u>		
5	-Ne moreš si le želet	(Prezrti v živo)*back vokal*	22:01
6	- In s tabo bom za vedno	(Prezrti v živo)	21:45
7	- Z musko v sebi(silhueta bobnarja)	(Prezrti v živo)*back vokal	21:57
	- najprej nevihta, potem video Podivjalo je nebo, playback do bobnov, naprej v živo		
8	- Podivjalo je nebo	(Prezrti v živo)	21 48
9	- Ko živet on hoče	(Prezrti)	22:09
10	- Mladi s sanjami v očeh	(Prezrti v živo)*back vokal*	22:04
	- <u>Ljubil lahko - video</u>		
11	- Zakaj	(akustično + godala + klavir)	22:14
12	- Kuzuc	(akustično + godala + klavir)	22:17
dodatek	- Samo človek	(Prezrti v živo)	22:20

Scenarij za koncert ob deseti obletnic

POGLAVJE 8

KOMU TA DAN?

Nekaj dni po obeležbi desetletnice obstoja, se je Boštjan odpeljal k Zoranu Urbanču poslušati posnetke s koncerta. Po prvem poslušanju sta ugotovila, da so posnetki porazni, saj je bilo ogromno ritmičnih napak. Jaso jima je bilo, da bo potrebno pred morebitno izdajo koncertnega albuma opraviti še ogromno dela za mešalno mizo.

S koncerta se je pojavilo tudi nekaj zanimivih reportaž, od katerih sta bili najvidnejši tisti, objavljeni na spletnem portalu Rock-on-net in v časniku Slovenske novice. Bolj kot ti objavi pa je bilo pomembno, da so se Prezrti vrnili v studio z namenom nadaljevati snemanje materiala za novo ploščo. V zadnjem tednu marca so tako posneli kar tri nove pesmi, med njimi tudi naslovno z zadnjega albuma, Sebi ta dan. Sicer pa od pomladnih dogodivščin velja omeniti predvsem tisto, ko so po nastopu v Klubu E3 v Žalcu nastopili še v Polzeli. Prezrti so namreč noč preživel v sobici nad lokalom, ki pa je bila tako mrzla, da so Klemnu zamrznile možganske krivulje. Boštjan Ciperle:

»Žalec, ja ... to pa je zanimiva zgodba. Prvi dan smo igrali v Žalcu, drugi dan pa v Polzeli, tako da smo se z lastnikom kluba E3 domenili, da prenočimo v neki prazni sobi nad lokalom. Bilo je kot v kakem zanikrnem motelu, saj je bila soba skoraj prazna, zametana le s klopmi, za nameček pa je bilo mrzlo kot v kaki jebeni jami. Sicer smo pili vino, da smo se malo ogreli, ampak mogoče je bil ravno to vzrok, da je Klemen okoli treh zjutraj teatralno prebudil vse dremajoče in oznanil da zapušča Prezrte. Sam se nisem kaj dosti menil za to in sem kanil kar takoj zadremati nazaj, saj taki izpadi pač niso bili nič novega. Klemen je v silnem čustvenem navalu ljubosumja ali samoljubja namreč že večkrat izrekel kakšno podobno bedarijo. No, še preden sem zadremal nazaj, smo morali Klemna prepričati, da sam pač ne more voziti, saj se ga je kar precej nalezelo, tako da ga je domov odpeljal Andrej v spremstvu Anite. Seveda se zdaj sprašujete od kje se je vzela Anita, glavni vzrok Klemnovega izpada. Naj pojasnim, da je bila Anita naša prijateljica, le da je bil Klemen prepričan, da je med njima nekaj več. Ker pa se Anita s tem očitno ni strinjala in je tisto noč

nekoliko več pozornosti namenjala Marnu, s katerim sta se zadekana grela on eni od klopic, je Romeo Klemen „popizdil“ in se sredi noči užaljeno „poslovil“ od skupine. Seveda ni potrebno omenjati, da je bil ob enajsti uri zjutraj streznjen, skesan in brez Anite že spet v Žalcu. Ves obupan in potolčen se je opravičeval, češ da ima probleme, da ne more brez glasbe, da se vrača v skupino.... Sam sem samo lagodno zazelhal in mu prikimal. Prezrte je torej zapustil za natančno 9 ur. Resnični problem pa seveda niso bili Prezrti, pač pa dejstvo, da romantični Klemen ni imel ne vem kakšnega uspeha na ljubezenskem področju - in to ga je hudo obremenjevalo. Rekel bi lahko, da je imel premalo tiste prave rokerske filozofije v sebi. Tako, kot jaz, na primer. Če je ženska za, jo nabrišem in grem. Če ni, *nikome ništa*.«

Mat' kurba

Boštjan Ciperle

Ko je Mitja Kavčič rekel, da se ne gre več, mi je to popolnoma ustrezalo. Že tako mi ni bil nikoli preveč všeč. Nekaterih ljudi pač človek ne prenaša in to brez vsakega razumnega razloga. Pa tudi v glasbenem smislu je k skupini doprinesel najmanj od vseh občasnih članov. Nasprotno pa je bil Klemnu dovolj pri srcu da smo se dogovorili, da nam po potrebi pomaga v studiu pri snemanju nove plošče. Kar je bil - ko zdaj poslušam ploščo - kar v redu dogovor, to moram priznati. Če pa me vprašate kako je sploh prišlo do njegovega odhoda, vam ne bi znal odgovoriti, ker me vse skupaj ni niti najmanj prizadelo. Je pač šel. *Adijo!*

Kakšen teden pozneje me je Zoran prosil če imam kaj časa, da bi namesto njega za en dan prevzel delo v studiu. Brez odlašanja sem ves naspidiran privolil, dobil ključ in takoj poklical ostale Prezrte s prošnjo, da pridejo v studijo in improvizirajo. To je seveda služilo le temu, da sem se bolje spoznal z opremo in se naučil z njo delati - če verjamete v palčke, seveda. Iz teh vaj se je izcimil komad *Ni greh*.

Logično, da boš izkoristil vsako sekundo v studiju zato smo se vrnili naslednji dan in posneli še demo posnetke za komada *Naj šport* in *Slika z albuma*.

Na žalost se je Klemen ponovno vrgel v objem Vešam. Na besedilo svoje sestre jim je spisal komad, ker pa še niso bile na nivoju, da bi bile vse skupaj sposobne posneti same, je Klemen pobasal Marna in mene in me naprosil, da posnamemo demo posnetek. Sicer mi ni bilo prav, a sem v imenu miru brezvoljno odigral neko posiljeno bas linijo.

Čez tri dni smo imeli sestanek glede snemanja in se dogovorili za snemanje na zadnji dan v maju, ko naj bi Marn dobil na posodo bobne s tremi prehodi. Tako smo imeli dovolj časa za poslušanje demo posnetkov in za kakovostne vaje. Z Marnom sva imela v maju preko 20 vaj samo za ritem linijo in to se je seveda na končnem izdelku še kako poznalo. Na koncu je Marn od nekod privlekel kar tri dodatne prehode, pa še dve splash čineli, tako da so bili bobni videti in slišati res masivno. Pa še snemanje je potekalo presenetljivo dobro, saj je vse komade odigral v prvo, razen enega, pa še tam je bil za to kriv narobe postavljen taktl. Tako so bili bobni posneti v dobrih sedmih urah. Za ta dosežek moram Marna prav posebej pohvaliti, saj se je izkazal z znanjem in profesionalnim pristopom, pa še denar je porabil ekonomično.

Čez nekaj dni me je poklical Miro iz skupine The Drinkers in me vprašal če želimo sodelovati na njihovi deseti obletnici. Sodelovanje sem seveda potrdil in ko smo prišli tja, je vse izgledalo super. Dobili smo kupone za hrano, dostop do zaodrja in vse ostale ugodnosti nastopajočih na dogodku. Edini (in seveda najpomembnejši) problem je bil sama organizacija nastopov. Morali bi igrati ob osmih zvečer, pa se je od nekod vzel povezovalac in nam rekel da ne bo šlo, da bomo na vrsti tam nekje okrog enih. *Tam nekje ob enih? Kdaj pa? Ob Marijinem vnebovzetju?* Ker Mirota kar naenkrat ni bilo najti nikjer smo ponovno poiskali povezovalca in mu povedali,

da smo si Trbovlje že ogledali in da so še kar lepo mestece, sicer malo preveč zakajeno za naš okus, ampak čisto OK. Nato smo mu povedali tudi, da smo kupone za pijačo že porabili, se mu zahvalili za gostoljubnost in se popokali domov.

Ne moreš si le želet'

Boštjan Ciperle

Snemanje albuma se je vleklo v nedogled. Vseeno smo julija naslov albuma soglasno spremenili v *Sebi ta dan*, določili zaporedje komadov in se sestali z oblikovalcem ovitkov ter spletne strani.

Največji vzrok za zamudo pri snemanju so seveda predstavljale Veše. Klemen jim je namreč namenjal večino svoje pozornosti, tako, da ga sčasoma še na vaje ni bilo več, kaj šele da bi se zanimal za snemanje. Na temo našega delovanja sva imela sicer kar nekaj pogovorov, a se stvari nikakor niso izboljšale. Za mene je ta projekt pomenil prelomnico v vseh pogledih, zato sem zadevo kljub velikanskemu razočaranju nad neangažiranostjo ustanovnega člana forsiral, kolikor sem mogel. Z Zoranom sva sklenila dogovor, da bo najem studia brezplačen, če bomo zadevo posneli sami. Tako smo imeli neomejeno možnost eksperimentirati s posnetki, česar pa ostali člani niso znali izkoristiti.

Ker smo bili tisti čas brez klaviaturista, nam je Mitja priporočil znanca Igorja iz Škofje Loke, katerega smo po preizkušnji hitro sprejeli medse. Med tem časom je Andrej snemal kitare, Klemen pa je postopoma in precej ležerno dokončeval vokale, ki so se na koncu tudi res izkazali za slabe. Zoran je sodil, da je to pač zaradi tega, ker sva s Klemnom v studiu zvok obdelovala sama. Tako smo se odločili, da bomo vokale posneli na novo in da se bo Klemen doma, ob klavirju, učil intoniranja. Ker Zoran ni imel časa, smo morali dobiti tudi drugega producenta.

Konec septembra smo začeli snemati glavne vokale z novim producentom. Nekaj pesmi smo morali posneti povsem na novo, ker so bili prvotni aranžmaji prenizki za Klemnovo lego vokala. Sam sem zahteval, da se na vokalih dela individualno, s producentom, a je Klemen temu nasprotoval. Na srečo se je potrudil vsaj v studiu, pa čeprav je imel zaradi tega nenehne napade glavobola, saj doma za svoj glas ni naredil praktično ničesar. Ko sedaj poslušam ploščo, vokali ponekod še vedno zvenijo precej »pop«, čeprav se mi zdi, da bi bilo brez pomoči producenta vse skupaj še precej slabše.

Zoran je ploščo pričel miksati v decembru. Če dobro pomislim, se je do takrat vznemirjenje ob nastajanju nove plošče že dodobra poglobilo, saj zaradi slabih odnosov znotraj benda tudi sam nisem našel kakšnega pametnega motiva za nadaljnjo angažiranje. Ideje so bile izživete, vedel pa sem tudi, da bo končni izdelek zelo blizu temu, kar sem imel v načrtu že od prvega dne muziciranja. A vendarle se je v mene naselila apatija in potreboval sem novo spodbudo. Normalno in najbolj pošteno bi bilo, da bi ta spodbuda prišla od glavnega akterja v bendu, od tistega ustanovnega temelja, brez katerega se Prezrti ne bi nikdar »zgodili«. A Klemna takrat že ni bilo več pri Prezrtih. Vsaj s srcem ne. In ker ni bilo vaj, naš bobnar pa je bil delaven tič, si je Marn delo našel v drugi skupini. Klemen je zatem sicer resda »shodil« z neko frajlo, pa je šel tudi ta odnos kmalu po gobe, tako da se njegovo duševno stanje ni prav nič izboljšalo. In seveda ga ni prav nič zanimalo kako potekajo zaključna dela na novi plošči.

Z novim letom se je Boštjanova osebnotna kriza samo še poglobil, saj preprosto ni našel več smisla v svojem početju. Boriti se z mlini na veter je pač vedno izguba časa in moči.

Ker je ostal praktično sam, sta si z Zoranom za nove posnetke res vzela ves čas tega sveta. Sad premišljenega in počasnega dela je bil tako slišen in viden že na daleč. Pesmi so namreč z vsako obdelavo pridobivale na širini in poslušljivosti, Boštjan pa je ob miksanju spoznaval, da se njegove sanje o »popolni plošči« v bistvu že uresničujejo. To ga je duhovno sicer nekoliko povzdignilo, tako da je dobil nekaj novega zagona, ki pa je bil - kot se je izkazalo pozneje - bolj kratke sape.

Nekje sredi marca se oglasi tudi Klemen in ga vpraša »da če bi bil kaj jezen, če bi izstopil iz skupine, oz. če bi Prezrti našli drugega pevca.« Frustrirani Boštjan mu hladno odgovori, da je v tem primeru s Prezrtimi dokončno konec, saj da skupino v resnici tvorita le onadva. Nato se pogovarjata še o možnosti, po kateri bi se Klemen pomaknil v

ozadje in bi v bendu deloval le še kot ritem kitarist ter avtor glasbe in besedil, kar pa je bilo v tistem trenutku nesprejemljivo, saj je bilo potrebno za dokončanje plošče posneti še kar nekaj vokalnih linij.

Vse, samo Prezrti ne

Boštjan Ciperle

Klemnu sem še pred njegovim famoznim klicem povedal, da nočem več sodelovati z Arhom. Da sicer ima hitrost v prstih, a če ne pozna tonov, lestvic in osnovnih glasbenih prvin, si s človekom žal ne morem pomagati. Drug problem pa je bil v tem, da sploh ni imel občutka kam kaj paše v komadu. Zato je Klemen sam poklical Andreja in ga odpustil, namesto njega pa poklical Marka Plahuto, ki pa je po premisleku odpovedal sodelovanje zavoljo pomanjkanja časa. Zatem je Klemen angažiral nekega Radota, ki naj bi bil *sploh in oh* kitarist. Po sestanku smo se dogovorili, da za *Sebi ta dan* posname solo kitaro, saj naj bi bil ta del po producentovem mnenju preslab, vendar se je na snemanju spet izkazalo, da je studio za vsakega novinca, ki *raztura*, čisto nov svet. Poleg tega sem spoznal, da tudi Rado ne pozna tonov na vratu. Med tem časom se je Klemen prisesal še k dvema minornima skupinama, tako da sva skoraj popolnoma prekinila stike. Za mene ga ni bilo več. Tudi Marn naj bi s svojo nadomestno skupino posnel spot, a sem vedel da iz te moke ne bo kruha, saj niso imeli ne managerja, ne špilov, ne komada.

Po Klemenovem klicu o izstopu iz skupine sem se nekako na silo sestal s Klemnom in Marnom. Ozračje je bilo naelektreno, ker sem jima svoje ogorčenje o njunem odnosu izlil naravnost v nedrje. Tudi Klemen se je dobro pripravil na »dvoboj« in mi povedal nekaj dobro znanih »dejstev« o svojem udejstvovanju pri drugih projektih. Na koncu sem jima povedal, da je snemanje dokončno zaključeno in da bova finalno miksanje opravila le Zoran in jaz. Pokazal sem jima tudi ovitek in ju vprašal kaj mislita narediti po koncu projekta, pa nista znala povedati nič pametnega.

No, po sestanku se dejansko ni spremenilo nič. Stvari, načrtane v moji glavi, so normalno tekale naprej. Ker je bila zadeva kmalu zmiksana, sem za vse udeležene pri snemanju posnel kopijo plošče – zato, da dobim feedback in strokovno oceno o posnetkih. Sam sem vse posnetke poslušal preko zvočnikov in preko slušalk, jih poslušal po delih in v celoti in si ustvaril dokaj ugodno sliko o vsem skupaj. Ko smo se čez dva tedna dobili na končnem miksu, smo v studiu sedeli le jaz, Klemen in Zoran! *Briljantno!* Ampak to še ni vse; Zoran namreč posnetkov sploh ni poslušal, Klemen pa je sicer »*nekaj poslušal, a je bilo časa bore malo*«, kot se je pošteno izrazil. Skratka, totalen polom, ničen odziv. Poleg tega je Klemen rekel, da ob osmih zvečer odhaja, pa čeprav sva se zmenila, da bo ostal dokler ne bomo vsega zaključili tako, kot je treba. Niti toliko se ni potrudil, da bi novorojenčka vsaj »poujškal!« Z Zoranom sva ob zori, točno leto dni po začetku snemanja, *Sebi ta dan* končno zapakirala v spodoben izdelek. Vmes se je oglasil Andrej in na papirju prinesel napisanih nekaj pripomb o plošči. Kar je bilo argumentirano, smo popravili, nekaj sem popravil še naslednji dan sam, in po 79. urah v studiu je bilo snemanje plošče zaključeno.

Iskanje založbe sem naprtil Klemnu, ki se je sicer poskusil izgovarjati na bolniški dopust (med igranjem nogometa si je zlomil prst na nogi), vendar sem mu vseeno predal ves potreben material in mu povedal, da nima kaj skrbeti, ker če ta plošča ne bo dobila založnika, ga tudi novi Rolling Stones ne bodo. Edina stvar, ki je šepala na plošči, je bil namreč Klemnov vokal, kar pa v tistem trenutku seveda ni bilo več moč popraviti.

Po dveh tednih so Klemna poklicali iz založbe Hypersound, kjer je bilo že ob prvem sestanku jasno, da bodo prav oni naši novi založniki. Med založbama Prestige in Hypersound je bila namreč *hiper* razlika, saj so se novi založniki zadeve lotili profesionalno in odločno. Povedali so nama da bomo stroške izdaje delili na polovico,

da bomo posneli videospot in da bodo zadeve okoli promocije uredili sami. Konec junija sva s Klemnom podpisala pogodbo in se dogovorila za snemanje spota za pesem *Slika z albuma*.

Ko sem Marnu povedal, da sva podpisala pogodbo z založbo je rekel, da pri Prezrtih zagotovo ne bo več igral, zato sem ga napotil k Klemnu. Sam sem šel raje na zaslužen dopust, po vrnitvi pa sem izvedel, da bi Klemen in Marn Prezrte vendarle še rada obdržala pri življenju. Seveda, stvar je bila jasna. Kot že tolikokrat prej, je Koža spet poskrbel za kruh, jedci pa so se raje kot peke lotili rezanja le-tega.

Tako je Boštjan še enkrat več na široko odprl svoje mehko srce in se odločil podaljšati življenje projektu Sebi ta dan, ki mu je požrl dobršen del živcev in časa. In če smo čisto pošteni, bi bil Boštjan zelo krivičen do samega sebe, če se ne bi lotil promocije tako obetavnega in dobrega izdelka. Vendar so kljub obetavnim obljubam, Prezrti še enkrat več zagrizli v gnilo sito resnic. V veri, da se bo založba res angažirano lotila promocije novega izdelka, sta Boštjan in Klemen sestavila raznolik kolaž slik in pikantnih podrobnosti o skupini, s katerim bi PR delavci lažje razpolagali pri svojem opravilu. Po treh tednih sta lahko žalostno ugotovila le, da o novem albumu nikjer ni bilo zaslediti niti novičke. Prav tako so bili - po nasvetu založbe -Prezrti ponovno v lovu za managerjem. Potrebno je bilo vpeljati tudi novega kitarista in bobnarja, saj se na kolebanje Boštjana Marna preprosto ni šlo zanesti, Prezrte pa je po dolgem času čakal nov nastop, tokrat na festivalu FENS 04', kamor je skladbo Slika z albuma že pozimi mimogrede prijavil Boštjan. Seveda se vam, dragi bralci, zdi nadvse čudno, da je po vseh mukah Boštjan tako velikodušno delil svojo srečo, vendar se morate zavedati, da je bil Sebi ta dan Boštjanov življenjski projekt, ki je - popolnoma naravno -, zbuja tudi na videz zadušene appetite po nekoč tako željenem dokončnem preboju Prezrtih. Iz »kome« se je zbudil tudi Klemen, ki je kar naenkrat z navdušenjem sprejemal dogajanja okoli nove plošče, ki je s svojo poslušljivostjo budila novo upanje, s kakovostjo pa obljubljala možnost novega začetka.

Labodji spev

Boštjan Ciperle

S Klemnom sva ekspresno angažirala »novega« bobnarja, Grego Koritnika, saj Marn kljub dogovoru ni dolgo zdržal z nama. In ne samo to – za nastop na festivalu FENS sva se dogovorila tudi z Martinom Bolko in Petrom A. Pircem! Slovenski *reunion* stoletja! In seveda mi je bilo na dan nastopa, ko je bil feeling spet tak kot nekoč, takoj jasno, kaj je bilo v vseh teh letih narobe s Prezrtimi. Narobe je bilo to, da smo prenehali biti klapa! Postali smo prepirajoči se fazani, ki svoje energije nismo znali obrniti v prid profesionalnemu odnosu do dela in sistematičnosti. Kriv sem jaz, kriv je Klemen, kriv je vsak, ki je narobe položil kamenček v mozaik Prezrtih. Sploh pa se celotna zgodba o skupini lahko bere kot paradoks: ob razbitju benda izdamo daleč najboljšo ploščo; po sili razmer se ponovno združimo in ugotovimo, da v bistvu prav dobro funkcioniramo skupaj; ob zatonu naših karier doživimo najlepši nastop na odru, ko nas napove Lorella Flego in na oder pridirjamo z več pozitivne energije kot kdaj koli – lučke nabijajo kot nore, snemalci skačejo okoli nas kot večče in pod odrom se zgrinja množica ljudi, zazrtih samo v nas. Res, magično je bilo tistikrat, še posebej, ker smo se po vrnitvi ponovno spet sestali jaz, Klemen, Marn in Arh, medtem ko Bolke in Koritnika ni bilo moč prepričati, da bi projekt združitve nadaljevali. Tisti večer je bil čaroben, a v resnici smo ponovno delali nekaj na silo.

Glede videospota sem izdelavo scenarija ponudil Čiwu, ker je imel v preteklosti, ko smo igrali še skupaj, kar nekajkrat pripombe glede tega, kako njegove ideje niso bile nikoli dovolj upoštevane. No, zdaj je imel priložnost, da pokaže iz kakšnega testa je v resnici. Kaj pa sem imel izgubiti, če sem angažiral starega prijatelja? Poleg tega je imel čas in voljo, da naredi nekaj za Prezrte. Uvodna scena spota naj bi predstavljala fanta z ovitimi prsti, ki v fotografski banjici razvija fotografijo punce, katero je slikal na neki predstavi in ki je imela prav

tako povite prste. V čem je bil *point*, ne bi znal pojasniti, glavno je bilo le, da je zadeva vizualno držala vodo. Za glavnega igralca smo določili Primoža Kosca, za igralko pa Metko Bolčič, ki sem jo našel nekje v Kozini. Tega, kje in kako navlečem ljudi za kateregakoli od mojih projektov sicer raje ne bi razlagal, ker se tega po navadi še sam ne spomnim. Ker si je Martin zamislil da bi imela igralka rdečo večerno obleko, sem svojo teto, ki dela na RTV-ju, poprosil če pogleda v zbirko njihove garderobe in mi priskrbi primerno obleko. Seveda mi je z veseljem pomagala.

Dejstvo je, da človeku odleže, ko izbruha ven, kar mu leži v duši ali v želodcu. Ampak dejstvo je tudi, da tistega, kar te je težilo, ne pozabiš nikoli. Med dopisovanjem s Klemnom (ob ustvarjanju spota), sva na računalnik izpisala vse svoje sovraštvo in nesoglasja. A kljub temu se odnos do Klemna z moje strani ni spremenil, ker menim, da najboljšega prijatelja naplahtaš samo enkrat, to pa je premalo, da bi korenito spremenil obnašanje. Tisti enkrat sicer pomeni dokončen prelom z iluzijo, ki si jo gojil o nekom, vseeno pa greš preko tega in svoje obnašanje le prilagodiš, nikakor pa ne spremeniš. Poleg tega sva s Klemnom glasbeno sodelovala že več kot deset let in s tem najbrž nehote pomešala privatno in poslovno življenje v zapleteno celoto. Na koncu očitno nihče od naju ni bil pravi profesionallec, sicer bi nama moralo biti že na začetku jasno, da iz moke in jajca lahko nastane le neužitna godlja. Vseeno sem sam sebi govoril, da moram potrpeti do rojstva tega zadnjega – to je bilo zdaj že popolnoma jasno – skupnega novorojenčka, nato pa naj gredo stvari v maloro, če že mora biti tako. Seveda je skelelo spoznanje, da smo vse zasrali prav zdaj, ko nam je v bistvu »ratalo.« Veliko sem se pogovarjal tudi z Čiwom, kateremu sem dejal, da moramo delati profesionalno, pa četudi gre za gradnjo zadnjega poljskega stranišča na svetu. No, Čiw mi je zatrdil, da če človek dela kot prijatelj in z navdušenjem, dela 150%, jaz pa sem mu odvrnil, da bi bilo čisto dovolj, če bi obdelal vsaj 80%, ampak na ravni, ki mu pritiče kot scenaristu, režiserju in producentu. In smo šli s Krištofom k Metki v Kozino. Seveda ji rdeča obleka ni pristajala tako kot bi morala, a smo kadre posneli, ker druge možnosti sploh nismo imeli. Profesionalci, pač.

POGLAVJE 9

BOG JE DAL ROCK N' ROLL VSEM

Izdelava spota se je zavlekla za cel mesec, kljub vsemu so bili nad končno kakovostjo spota vsi pozitivno presenečeni, saj je bila uvodna Martinova ocena zmontiranih kadrov naravnost porazna. Boštjanovo teženje k primerni angažiranosti se je torej vendarle vsaj nekje obrestovalo, kar pa ni bilo mogoče reči za Klemna. Predstavitel spota je bila sicer plodna, saj je tisti večer tudi ustanovni član dobil nov zalet in voljo do dela s Prezrtimi, vendar pa so se vse njegove besede o svetli prihodnosti matičnega benda v nekaj naslednjih dneh razblinile v ustaljeno brezvoljnost. Kot se je izkazalo pozneje, so bili pogovori tistega dni zadnji poskus oživitve že kar nekaj časa nefunkcionalne skupine, pa čeprav so Prezrti v naslednje pol leta po zakonu lastno bitne inercije uspeli dostojno privedi do konca še kar nekaj uspelih projektov. Tako lahko dan predstavitve novega videospota označimo kot dan, ko sta se Klemen in Boštjan še zadnjič odkrito pomenila o medsebojnem odnosu in o vlogi Prezrtih v njunih življenjih. Pogovorila sta se kot stara prijatelja: ob kozarcu piva, ob očitkih, ob medlo obujenem upanju na svetlo glasbeno prihodnost. Eden drugemu sta očitala odtujenost in hladnost v medsebojnem odnosu, le da je eden vse skupaj povezoval s Prezrtimi, drugi pa z osebnimi potrebami posameznika. Tisti večer je sicer kljub očitkom še enkrat več zmagal zanos nad spoznanjem, da sta v desetih letih enciklopedično vseeno dosegla status rokerjev. A dejstvo je bilo, da so bili Prezrti že kar nekaj časa hirajoči klateški pes, katerega pot je vodila samo še proti zanesljivemu koncu.

O pohabi, pozabi in prezrtosti

Boštjan Ciperle

Album *Sebi ta dan* je bil izdan 19.11.2004, vendar pa smo ob pregledu ovitka in zgoščenke ugotovili, da je prišlo do kar nekaj razlik glede na tisto, kar smo zapečatili s podpisom pogodbe. Tako naslovnica pri nekaterih primerkih plošče sploh ni bila barvno usklajena, slika na sami zgoščenki pa ni bila potiskana, ampak natisnjena – in to poleg tega, da slika sploh ni segala do skrajnega roba ploščka! Zgoščenke povrh

vsega niso bile posneti preko matrice, ampak so bile reproducirane preko navadnih CD-R medijev, kar seveda glede na plačilo ni bilo sprejemljivo. Očitno so nas kljub ugodnemu začetnemu vtisu še enkrat več ponovno naplahtali, poleg tega pa obravnavali še kot največje amaterje. Kaj naj rečem drugega kot, da so pri se tudi pri Hypersoundu izkazali za navadne polharske mamojebce, pri katerih je profesionalizem očitno vezan na ime in ne na plačilo. Vsekakor pa jim moram iskreno čestitati za zdravo neoliberalno ekonomsko miselnost.

Cvetk ob izdaji albuma je bilo še polno, saj smo bili domenjeni za tiskanje 500 kosov plošče in ne dostavljenih 350, obenem pa smo bili dogovorjeni tudi za enodnevno snemanje dodatnega spota. Seveda smo tudi močno dvomili, da bodo v promocijo res vložili obljubljenih 250 takratnih tisočakov. No, v zagovor so sicer znali povedati, da za njih takšen vložek ne bi bil rentabilen, kar pa je naravnost absurdno glede na to, da je šlo za naš denar in za naše podpise na pogodbi. Seveda smo se takoj povezali še z nekaj ostalimi skupinami, ki so že sodelovale z založbo in izvedeli tisto, kar smo že tako sumili: da so jih same obljube, da so v pol leta zamenjali že tri piarovce in da obljublajo nebesa, ponujajo pa kletno stanovanje. No, pa to slednje niti ne bi bilo tako slabo, če računamo, da nekatere družine v naši kvazi demokraciji živijo kar v avtomobilih.

Poleg založbe je seveda še vedno obstajal tudi problem z imenom KLEMEN. Če ste morda mislili, da je najin zadnji resen pogovor ob izidu spota kaj zalegel, ste se zmotili huje, kot pa če bi vtaknili zajca k dremajoči zajklji. Klemen je namreč štartal še s tretjim projektom, imenovanim Joške, začel pa se je tudi novinarsko udeleževati pri časopisu Mamut. Za nameček se je iz finančnih razlogov odločil, da bo skupini Expres pomagal na novoletnih zabavah, saj naj bi si njihov kitarist zlomil roko. Spraševal me je če bomo imeli kaj špilov in ali imam kaj proti njegovim odločitvam, v isti sapi pa je že govoril, da špilov do novega zagotovo leta ne bo, ker jih pač nisem zrihtal. Ker po izidu plošče za njeno promocijo ni naredil

nič več kot je umazanega za nohti, lahko rečem le, da sva v projekt vrgla več kot 2000 evrov samo zato, da se je na plošči potem nabiral prah.

Vseeno sem se dogovoril za promocijo plošče v Kevdru, na katero smo povabili tudi poslušalce radia Kranj. Ob dogovorjeni uri seveda Klemna ni bilo, saj naj bi bil ob istem času na nekem intervjuju in to je bila zdaj že res čista jeba v glavo. Saj ne gre toliko za to ali prideš pravočasno ali pa ne - gre za osnovno spoštovanje do svojega in tujega dela, gre za naše poslušalce. Edina uteha so bili številni slavospevi prisotnih glede plošče in ovitka, kar je seveda neprecenljivo. Da bi podkrepil promocijo plošče, sem drugi dan poklical še na Radio Kranj in se dogovoril za mini intervju. O promociji je veliko govoril tudi Klemen, ampak seveda je vse ostalo le pri besedah.

Ker nismo vadili že celo večnost, sem k kratkoročnemu sodelovanju za čas predstavitve plošče povabil Luko Veharja iz skupine Ulixes. Decembra smo bili namreč dogovorjeni za snemanje intervjuja za Videospotnice na RTV-ju, hkrati pa so nas kot glasbenega gosta gostili še v oddaji Supernova multitalents. V bistvu je tja odšel le Klemen, kateremu v družbi Playbojeve zajčice Ines Juranovič zagotovo ni bilo dolgčas. Omembe vreden je še člančič o izdaji plošče v prilogi Pilot, največje zmagoslavje pa je zagotovo pomenil intervju na Valu 202, kjer nas je uro in pol gostil Jernej Vene. V tem času smo predstavili več kot polovico komadov z nove plošče in nasploh doživeli največjo promocijsko avanturo v naših karierah.

Stvari so se torej v decembru začele odvijati po naših dolgoletnih željah in vrata velikega uspeha so se končno odklenila. Na žalost pa smo eden drugega prej že tako pohabili, da brez nog in glav seveda nobeden od nas ni več segel do kljuke.

Kronologija leta 2005

Tednik Antena zgoščenko *Sebi ta dan* ponudi kot nagrado za pravilno rešeno križanko.

Napoved za prihodnost: *Malo otroško križanko s pomočjo neke neimenovane Koprške misice med dopustom v Semedeli reši Bob Rock, ki po prejemu zgoščenske osuplo odkrije neizbrušeni slovaški glasbeni diamant. V času izdaje te knjige so Prezrti že predvozači slovitih Iron Maiden, tiskanje te knjige pa je zaustavljeno.*

Prezrti opravijo izčrpen intervju na Radiu 94 v Postojni, ob čemer se v Klemnu na novo obudi navdušenje nad zadnjo skupno stvaritvijo.

Napoved za prihodnost: *Klemnovo metanje peska v oči (zaradi česar ima Boštjan še danes rahlo krvav pogled), je tokrat resnično prekinjeno. Klemen se z vsemi silami osredotoči na Prezrte in s svojo karizmo na prvem naslednjem nastopu povzroči prvovrsten škandal. Oboževalkam namreč pokaže svojo zadnjo plat, na kateri ima vtetoviran napis PRDNEM NA TRG REPUBLIKE, kar seveda nemudoma izzove mobilizacijo Natovih zračnih sil. Prezrti se s tem nesmrtno vpišejo v glasbeno enciklopedijo Cerkelj na Gorenjskem.*

Revija Stop recenzira novo ploščo, katero ocenjevalec Miroslav Akrapovič oceni z 2/5.

Napoved za prihodnost: *Boštjan se z oceno najprej sicer sprijazni, saj je bila tako visoka ocena v njegovih šolskih letih prava redkost, vseeno pa se odloči raziskati ozadje tako sumljivega vzdevka. To nazadnje privede do še enega škandala, saj se je pod tem imenom skrival sam Akrapovič, svetovno znani proizvajalec izpušnih sistemov iz Ivančne Gorice. V resnici je namreč Akrapovič ocenjeval izpuhe konkurenčne firme v lasti*

Sebita Dana, vse to pa spretno zakamufliral v oceno komadov kot so »Mladi s sanjami«, »Kuzuc« in »Slika z albuma«.

Po pogovorih Boštjana z Andrejem Karolijem, Prezrte uvrstijo med kandidate za popevko tedna na Valu 202.

Napoved za prihodnost: Andrej Karoli se naslednje jutro zbudi z hudim moralnim mačkom nepotizma, zaradi česar nemudoma napiše odpoved in se poda med puščavnike.

Boštjan in Klemen se lotita organizacije zadnjega velikega koncerta, naslovljenega *Bela Poroka*. Boštjan uredi vse potrebno glede pihalne sekcije, medtem ko je Klemen zadolžen za ženski zborček. Pridruženi član Luka v nekaj dneh naštudira kitarske dele na kar 35. komadih. Koncert je zamišljen kot celovečerni avdiovizualni dogodek s predstavitvijo spotov in preteklih glasbenih dosežkov.

Napoved za prihodnost: Prezrti po tem veličastnem labodjem spevu dokončno razpadejo.

Bela poroka

Boštjan Ciperle

Odločil sem se, da grem do konca. Kontaktiral sem Jureta Longyko in se ponudil, da nastopimo v oddaji Izštekani. Brez večjih problemov sva se dogovorila, da mu pošljem zgoščenko, nato pa bomo videli kako in kaj. Medtem so intenzivno potekale priprave na Belo Poroko, pri čemer sva s Klemnom dokončno presekala še zadnjo vez normalnosti, katera naju je vezala s Prezrtimi. Ko sem namreč ugotovil, da s pevkami sploh ni vadal besedil (in to z izgovorim da bomo »že kako«), se mi je dokončno razjasnilo, kar sva oba vedela že vsaj kakšne pol leta ali več – da ustvarjalne kemije med člani skupine preprosto ni več. Kot strela z jasnega je z mojih oči odpadla zadnja preluknjana plahta

slepila, da »mogoče po pa še šlo.« V tistem trenutku, v besedah »bomo že kako, « mi je bilo kristalno jasno, da tudi mega uspešnica ne bi več zakrpala Prezrtih v enovit, zdrav organizem. Ne vem sicer, zakaj je bil ravno tisti trenutek tako poseben, da me je dokončno soočil z neizbežno resnico, a dejstvo je, da me je tisti Klemnov stavek dokončno prizemljal - in osvobodil obenem. Sedaj sem vsaj vedel, da se bo tudi ta nori vrtiljak kmalu ustavil.

Po novi zaušnici je že tako napeto ozračje naelektrila še bitka s časom. Ker nam je šlo že za nohte, smo morali imeti vaje skoraj vsak dan, vseeno pa je bil problem uskladiti vaje s pihalci in back vokalistkami. Na koncu smo imeli pred generalko eno samo skupno vajo. In tudi na to je Klemen zamudil, ker mu je crknil avto. Seveda vam do sedaj še nisem omenil, da je Klemen stanoval dolga dva kilometra stran od prostora za vaje. Poleg tega sem organiziral tudi intervjuja na radiu Triglav in televiziji DTV, kamor sem poslal kar Klemna. Ta se je seveda na veliko pridušal, saj gospodu pač ni bilo pogodu odpeljati se na televizijo in spregovoriti nekaj lepih besed o našem delu. Ko smo postavljali oder za generalko, je Klemen spet telefoniral, da pride uro kasneje kot je bilo dogovorjeno. No, takrat sem pa kar jaz naredil rez, pobral svoje stvari in se pospravil iz dvorane. Oder so nato nekako postavili sami.

Vzdušje pred koncertom je bilo napeto, poleg tega smo bili premalo uigrani za dober nastop. To se je videlo pri vseh članih. Medtem ko sem jaz letal naokrog po še zadnjih opravih, so ostali v zaodrju veselo popivali.

* * *

Ko pride človek na oder in vidi množico ljudi, ki naj bi domnevno prišla poslušati samo tebe, dobiš sicer brezmejno moč nad celotnim dogajanjem, vseeno pa te tudi najboljša publika ne more spreobrniti v boga. Koncert je potekal po pričakovanjih, brez večjih

vrhuncev, saj sta se poznali kronična neuigranost in slabo ozvočenje, pa tudi sam prostor je bil premajhen, da bi se zvok lahko normalno razvil. Poleg tega je bilo med opazovanjem poslušalcev jasno, da nam po vseh teh letih zvočno vendarle ni uspelo resnično prodreti v zavest ljudi; razlika v navdušenju med igranjem lastnih skladb in priredb je bila namreč boleče očitna, kar je seveda pomenilo, da so ljudje prišli v večini na koncert prišli poslušati priredbe in ne Prezrtih. Taka je bila pač žalostna resnica. Lahko bi celo rekel, da me je ta nastop, to *razsvetljenje*, dokončno zdramilo in mi dalo dokončno potrditev, da tako pač ne more iti v nedogled.

Koncert je bil zaključen in seveda je bilo treba prostor pospraviti. Ampak kdo? Jaz sem svoje pospravil, Klemnova kitara pa je tam ležala še vsaj tri dni. Ob pregledu financ sem ugotovil, da je bilo prodanih samo 68 kart, in to kljub temu, da je bilo na koncertu vsaj 200 ljudi, če prištejemo še nekaj akreditiranih novinarjev. Seveda se mi ni zdelo pošteno, da je Klemen delil karte kar vsepovprek, saj če obiskovalec ni bil voljan prispevati tistega ubogega tisočaka za nas, potem tudi jaz ne bi bil voljan nuditi mu štiriurno zabavo. Neko vrednost smo pa vendarle pridobili v vseh teh letih!

Na koncu se je izteklo tako, da sva morala tako jaz kot Klemen iz svojega žepa prispevati po 200 zdajšnjih evrov za pokritje vseh stroškov. In to seveda ni bilo prvič, plačati iz svojega žepa – to se je namreč zadnje leto dogajalo neprenehoma.

Prezrti niso bili več zmožni vzdrževati samih sebe in zato je dokončno nastopil čas, da se jih pokoplje.

Amen.

POGLAVJE 10

TO JE KONEC, KAKRŠNEGA POZNAMO

Izštekani

Boštjan Ciperle

Večino stvari glede Prezrtih sem razčistil, ostali so le še posnetki, katere sem že pred časom poslal na Izštekane. Po telefonskem pogovoru z Juretom Longyko, ki mi je dejal, da mu je zadeva všeč, sem dobil še uradno potrditev o kakovosti našega zadnjega albuma. Jure mi je namreč napisal e-mail z naslednjo vsebino:

»Prisluhnil sem albumu, ki je izšel za Hypersound. Moram reči, da mi je stvar precej všeč. Duhovito, mestoma zelo poetično, glasbeno solidno, produkcijsko na zavidljivi ravni. Fajn. Me zanima.«

Ko sem videl, da je zadeva resna, sem vso zadevo predal Klemnu, saj sem sam uradno že zaključil celotno sago s Prezrtimi. Poleg tega me je zanimalo, če morebiti v Klemnu vendarle še tli iskrica resničnega veselja do glasbe.

Zadeva je bila milo rečeno smešna; Prezrtih uradno sploh naj ne bi bilo več, Jure pa se je resno ogrel za nastop v Izštekanih, v eni od najbolj prepoznavnih slovenskih radijskih oddaj. Sam sem sicer dokončeval še nekaj komadov, katere smo imeli namen posneti že prej, vendar je šlo bolj zato, da bi dokončali kar smo že začeli in da bi imeli ob morebitnih poznejših izdajah plošč nekaj bonus materiala. Na koncu je res sledil klic Jureta Longyke s povabilom, da nastopimo v Izštekanih.

To je bila seveda priložnost na katero smo čakali vse svoje življenje, a za obnovitev naših profesionalnih (in osebnih) razmerij je bilo že prepozno, saj se je v vsakem od nas že dodobra zaredil črv egoizma in trme. Tako sem na Klemnovo vprašanje *Ali smo zmožni izpeljati Izštekane?* na videz povsem ravnodušno odgovoril, *»da naj mene to ne sprašuje in da naj se glede tega posvetuje z drugimi t.i. člani.«* Pizda, kako sem takrat preklinjal svoje samoljubje! Kako srčno sem si v resnici želel tega nastopa! Saj smo bili konec koncev le skupina glasbenikov, ne pa podjetje, ki bi moralo zapreti svoja vrata

zaradi nelikvidnosti. Bog ve, kaj vse bi se še lahko izcimilo iz nas po tem *mega* nastopu!

* * *

Klemen se je dogovoril, da nastop preložimo za en teden, na 22.4. 2005, hkrati pa je Jureta povprašal, katere skladbe bi želel da igramo v oddaji. Nato je poklical mene, mi predstavil dejstva in me vprašal, kaj bi lahko naredili. Odgovoril sem – spet precej ravnodušno – , da bom pomagal, a le, če bomo imeli vsaj 20 vaj, saj se bodo komadi v akustični različici precej spremenili. Seveda je Klemen že v stoto dejal *da ne rab'no tolk vaj* in sva kaj hitro zaključila pogovor. No, vseeno sem se čez tri dni prikazal v Cerkljah, kjer smo se po milijonih let ponovno zbrali v popolni postavi. Najprej je šlo kar v redu, ko pa smo igrali *Sebi ta dan*, je počilo. Najprej Kavla sploh ni vedel kaj udarjati na tipke, nato pa je še Klemen prijavil, da bomo celotno zadevo zvišali za kvinto. Ko sem ga vprašal čemu, je odgovoril, da se v studiu pač ne more dreti in da se mu zdi *da tako bolj paše*. OK, takrat sem popustil z opozorilom, da tu pač nismo zato, da bi se učili komade, ampak potem smo se spet spričkali pri vaji za *Mladi s sanjami*. Tokrat sem jaz predlagal da nekoliko dvignemo vokalno linijo, a nismo prišli do nobenega sklepa, ker smo z vajo končali. Fantom se je pač zdelo, da imamo časa še vsaj »sto let«. Po vaji sem takoj oddrvel domov, ker se mi je zdelo škoda prerehati se z nekom, ki nima pojma o zadevi in ki kot muha tišči skozi okno, medtem ko ima meter stran na voljo odprta vrata.

Vaja čez dva dni je odpadla zaradi *višje sile*, karkoli naj bi to že pomenilo, nato pa je odpadla še naslednja vaja, ker je imel Marn zagovor seminarja. Klemen je sicer rekel, da bi lahko imeli vajo brez Marna, ampak zadevo sta odpovedala tudi Luka in Mitja. Takrat mi je počilo do konca in Klemnu sem preko elektronske pošte poslal naslednje sporočilo:

»Ali mi lahko pošlješ komade, katere bomo igrali, da jih vsaj sam povadim, če že skupaj ne bomo znali. Tako jih bom znal vsaj jaz.

Saj glede na frekvenco vaj in časa ki si ga vzamemo, bomo imeli očitno pred nastopom le še eno ali dve vaji.»

Name se je takoj sprožil plaz obsodb, češ da »vlečem surlo«, sam pa sem na to odgovoril z novim sporočilom, ki je hkrati pomenil tudi predzadnjo »delovno« korespondenco med menoj in ustanovnim članom Prezrtih:

»Če me rabiš kot basista za nastop v Izštekanih, sem ti na voljo, a tokrat bom prišel kot človek, ki se ne bo vtikal v delo in ne bo kakorkoli negativno vplival na priprave na koncert. Za tem dogodkom se razidemo brez obveznosti za naprej. Kaj se bo dogajalo s posnetki se bomo pač še dogovorili. Sam jih bom v vsakem primeru zmiksals in uredil na lastno pest, tako kot sem uredil 10 letnico in spote v DVD obliki. Komade, ki so delno posneti, se posname do konca. To bom naredil zastonj. Kar pa bo producent računal za miks, ne bom sofinanciral. Še vedno sem za to, da se komad "Ti moraš biti srečna" pošlje na FENS, ker mislim, da ima možnosti za izbor. Glede prijavnine se bomo dogovarjali. Če boš za nastop vzel drugega basista, tudi prav.

Obstaja tudi možnost, da se razidemo za nedoločen čas in se ponovno združimo, ko bomo spet čutili pravo energijo oz. menili, da imamo še kaj za povedat'. Lahko pa skupino dokončno razpustimo, jo vrnemo v prafaktorje in jo pustimo zobu časa. Kako bo z prostorom za vaje ali uporabo studia v druge namene, se bomo še dogovorili. «

Seveda sem s tem dopisom nekako pustil odprte še vse možnosti za zgladitev starih sporov, kajti Izštekani so budili novo upanje in upanje, kot gotovo že veste, umira zadnje. No, Klemen ni dolgo odlašal z dokončnim odgovorom na vso kalvarijo, saj mi je odpisal še v istem dnevu. In ta odgovor je dokončno razkril, da so bile sanjarije o uspehu Prezrtih žive le še v mojem srcu. V vseh drugih članih Prezrtih so namreč te sanje že zdavnaj umrle.

»Lej, stvar je definitivno tok delč, da je morala vseh čist na psu in mislm da nima sploh smisla da delamo Izštekane, ker energije ne bo,

kar je razumljivo glede na situacijo. Sm tud govoru že z ostalimi in se strinjajo, da nima smisla. To se bom jest že z Longyko pomenu in mu pač povedal, da je višja sila pršla vmes, da smo zašli v krizo glih v tem času in sem prepričan da bo štekal. Stvari za nazaj ne bom pogreval, pač vsak mava svoj pogled na vse skup, ampak dejstvo je, da morva nehat en družga obremenjevat s tem bendom, k je škoda cajta in živcev obeh. Ti si zasluži tako zasedbo k bo loh k s tabo delala, jest pa tud. Mislm da je treba Prezrte pokopat, da nima smisla da se karkol naprej vleče. Zarad mene lahko obdržiš ime in furaš dalje če se ti zdi, da je že kaj na imenu zgrajenega, tega ti ne mislim kratit. Mislm pa, da je najbl fer, da rečemo da se sporazumno razhajamo oz. prekinjamo z delovanjem zarad različnih pogledov na nadaljni razvoj. Mislm, da nekej v tem stilu loh tud damo v javnost. Glede FENSA je po moje brezpredmetno da prijavljamo karkoli. Jest sm zihr, da je ta stvar koristna za vse nas, ker se bomo vsi počutil razbremenene in upam, da se bojo s tem tud osební odnosi med nami sčasoma popravli, kar bi blo sploh kul. Glede financ pa mislm, da je stvar počiščena, pošteno sva oba vlagala, in mislm da ni kakšnih finančnih obveznosti več (razen jest osebno mam dolg do pihalcev, kar bom zrihtal), če se motim, mi sporoč. Aja, pa kot vidš, tle zrav nima veze s kero bejbo sm al pa ne, tle so problemi v osnovnem dojemanju vsega. Pač različna sva si, pa jest vseen spoštujem tvoj način dela, sam ga ne morem furat. Glede osebnega napada nate al krkol - tu sm marskakšno težko besedo slišal od drugih, k je pršla iz tvojih ust in definitivno sm tud jest kakšno kdaj reku, ampak to je pr obeh posledica nezadovoljstva, za katerga pač nisva kriva. Ne morva iz svoje kože in zadn cajt je, da sva se tega zavedla. Jest upam, da ti rata naprej delat tko kot boš hotu in da ostaneva v čimboljših odnosih. Če maš cajt dons al pa jut, bi blo fajn da se dobiva, da še na 4 uči kej rečeva. Če se strinjaš, bom obvestu založbo, pa Longyko, pa javnost, da se razhajamo.«

Izštekani (CODA)

Klemen je obvestil Jureta Longyko in ostale člane, da projekt Izštekani ne bo izpeljan, in da je skupina uradno razpadla. Obvestilo za javnost in medije je bilo objavljeno 9.4. 2005, torej na isti dan, kot je bil pred 35 leti objavljen razpad skupine The Beatles. Jure je sicer predlagal, da bi zadevo prespali, a je Klemen ponudbo zavrnil. Vseeno je urednik Izštekanih Prezrtim poklonil zadnjih petnajst minut slave, saj je pred pričetkom nameravane oddaje omenil, da so napovedani gostje razpadli tik pred dogovorjenim nastopom.

»Najbolj spoštujem skupine, ki delujejo deset ali več let, in so še vedno skupaj v isti zasedbi. To namreč pomeni, da jim je uspelo uskladiti medsebojne interese in vse podrediti glasbi. Nam je uspelo skupaj prebiti dvanajst let, v katerih smo dosegli veliko. Seveda veliko premalo. Naj bo ta knjiga v poduk ne samo glasbenikom novega rodu, temveč vsem, ki se na tej strani alp ukvarjajo z glasbo. Zavedati se morajo, da namreč vedno piha tudi nasprotni veter. Vprašanje je samo, s kakšno vrsto moči so ga sposobni premagati. Prezrti so se vetru upirali individualno in to je bilo za preboj naprej seveda veliko premalo. Tudi ni dovolj, da korakaš samo naravnost, kajti levo in desno od tebe se lahko odkrivajo najlepše gore, katerih pa v svoji zaslepljenosti sploh ne boš opazil.« *

Boštjan Ciperle * iz pisma ob predstavitvi projekta »Prezrti«

Prezrti odšli v zgodovino

Skupina Prezrti, ki je lani jeseni objavila album Sebi ta dan, je na začetku pomladi počila po šivih in razpadla. **Klemen, Koža, Luka, Mitja in Boštjan** so se odločili, da po petnajstih letih prenehajo delati skupaj in s tem povzročili nekaj težav **Juretu Longyki**, ki

je z njimi načrtoval aprilsko oddajo Izštekani. Za predzadnji aprilski petek načrtovana oddaja je tako odpadla, Prezrti pa so v opravičilu zapisali, da ne bi bilo pošteno do nikogar, če bi bil njihov zadnji nastop prenašanje, da je vse v redu, potem pa bi se razšli.

PTICA

Koža / Čiw / Prévert

*Že dolgo več ti ne verjamem, ptica ti debeloglava,
roka željna je udarca, ko jezik je na dnu kozarca.*

*Ptica, ki prepeva v moji glavi in mi pravi da te ljubim
in mi pravi da me ljubiš, jutri zjutraj jo zadavim!*

*A vsak večer, ko prideš, draga,
domov zadeta, vsa pijana,
še vedno vsakič vso te umijem,
v odejo toplo te zavijem.*

*In te velike modre očke,
ki naju gledajo z medvedkom v roki,
lažem jim, ko si vsa pokozlana,
„veš, mamica je spet bolana“.*

*Ptica, ki prepeva v moji glavi in mi pravi da te ljubim
in mi pravi da me ljubiš, jutri zjutraj jo zadavim!*

POGLAVJE 11

PREDZADVNJI SPEV

Boštjan je v letu po razpadu skupine uredil vse arhive in tako je bilo, vsaj kar se tiče obrtniškega zaključka Prezrtih, vse urejeno hitro; drugače pa je bilo po čustveni plati. Da bi lahko mirno spal in da si ne bi česar koli očital, je nekaj koncertov izdal še na nosilcu DVD ju in jim dodal odlomke iz intervjujev in videospote. Vmes so Prezrti dovolili tudi javno uporabo skladbe Mladi s sanjami, ki jo je stranka Lista za mlade leta 2007 vrtela na shodih pred lokalnimi volitvami, leto pozneje pa so dobili še povabilo, da zaigrajo ob zaprtju združenega doma v Cerkljah. Na vabilo so se odzvali v originalni zasedbi, kot kvartet, in nastopili s skladbama Živela svoboda in Ptica. Nato pa je Prezrte tudi Boštjan dokončno »pospravil« v svoj spomin in se posvetil poklicni karieri v svojem podjetju. A po desetletju in več se je začela približevati letnica, ki bi hipotetično pomenila, da igrajo že 30 let. In če Oto Pestner že desetletja vedno znova lahko čaka toliko let, kaj ne bi Prezrti enkrat samkrat čakali pol časa manj.

2021

Boštjan Ciperle

Ne vem ali je bil kriv covid in z njim povezano »mutirano« družbeno stanje, ampak v začetku leta 2021 mi je v glavo šinilo, da bi bili lepo, da bi proslavili 30. obletnico nastanka skupine. Zаметki skupine sicer segajo že v prelom med letoma 1990 in 1991, a ker so Prezrti pod tem imenom uradno nastali leta 1993, sem se nekako odločil, da bi bilo najprimerneje za zaokroženo obletnico izbrati leto 2023. Seveda me je pri odločitvi o jubilejnem koncertu gnalo tudi to, da sem se podzavestno bal, da če ne bomo projekta izpeljali zdaj, ko sem se ponovno »ogrel« za stvar, je ne bomo nikoli.

Marca sem tako najprej obudil spletno domeno prezrti.net, v naslednjih mesecih pa je stvar dozorela do te mere, da sem zakupili spletni prostor, na katerem bo domovala nova spletna stran skupine. Osnovna ideja je bila, da bi vse multimedijske predstavitve in spletne strani obudil v izvirni obliki, ker pa časovno in tehnično to ni ravno

mačji kašelj (še posebej za »junca« na tem področju), sem sklenil, da bom prenovljene spletne strani in multimedijske predstavitve objavljal mesečno, in sicer na rojstni dan člana v tistem mesecu.

Septembra 2021 je bila tako za uvod obujena multimedijska predstavitev *Prve plovbe* v originalni obliki iz leta 1997, oktobra 2021 (na moj rojstni dan) multimedijska predstavitev *Malih ljubezni* v originalni obliki iz leta 1999, novembra prva spletna stran v originalni izvedbi iz leta 2000 (ta mesec praznuje Klemen Teran), decembra pa še druga spletna stran v originalni izvedbi iz leta 2001 (ta mesec rojstni dan praznuje Gregor Koritnik). Januarja 2022 je bila obujena tretja spletna stran iz leta 2002 in to na dan, ko je svoj štirideseti rojstni dan praznoval Boštjan Marn.

Ob vsaki ponovni obuditvi spletne strani sem preko promocije po mailih in na facebooku nekako »tipal utrip« članov in bivših ljubiteljev skupine, da vidim, kakšen je kaj odziv in da bi tako dobil vpogled v to, če bi bilo za načrtovano obletnico kaj interesa tudi pri ostalih.

2022

Boštjan Ciperle

Glede na to, da sem imel februarja namen obuditi spletno stran naše desetletnice in glede na to, da posneti koncert ob razpadu skupine nikoli ni ugledal luč sveta, sem se določil, da ga objavim na spletu. Dodal sem še posnetke iz zaodrja in kolaž slik, iz »naftalina« pa rešil vse stare posnetke in jih s pomočjo Vida Frantarja digitaliziral in povečal na 1080p. Kar je bilo uporabnega je bilo torej digitalizirano, dodal pa sem še podnapise, verzijo karaoke in na koncu vse skupaj prenesel na Youtube. S tem se je ustvaril kompleten arhiv 126 posnetkov.

Vse potrebno je bilo torej »na dlani«, naslednji korak je bil predstaviti idejo o koncertu Klemnu. A po prvem obisku Klemna po kar dolgem času sem po njegovem mlačnem odzivu uvidel, da čas še

ni pravi. Ljudje se skozi leta spreminjamo in se moramo o nadaljnjih korakih odločati modro, sicer lahko naredimo več škode kot korist in glede na to, da je bil Klemen ob najinem pogovoru več ali manj »odsoten« v komunikaciji, ni šlo riniti z glavo skozi zid.

Med nadaljnjimi pripravami (sam sem bil namreč trdno odločen, da koncert izpeljemo) se mi je po glavi motalo še veliko stvari in idej. Ena izmed njih je bila, da bi bilo dobro posneti spremljevalne vokale za skladbo *Ti moraš biti srečna*. Nekako me je to »morilo« že od samega začetka in zdaj se mi je idejno vse skupaj končno poklopilo. Se je pa vse skupaj za nekaj mesecev zamaknilo, saj aranžmaja za bekvokale zaradi zasedenosti pisca aranžmajev nismo mogli narediti pred poletjem. Vmes sem zato raje oblikoval ovitek za zgoščenko izbranih komadov, nekakšen kronološki Best of Prezrti ter se odločil da bo naslovljena *Iztrgane smetišču zgodovine*. Ovitek sem skupaj z ostalimi ovitki prejšnjih plošč objavil na portalu Discogs, moje delo pa je končno obrodilo sadove tudi pri ostalih ustanovnih članih, tako da se je v »brainstorming« glede obletnice z veseljem vključil tudi Čiw. Ja, v tistih mesecih sem prekipeval od idej in energije, saj se je v meni nenadoma z vso silo prižgal ogenj po dostojni zaokrožitvi našega dela.

V arhivih sem našel še eno skladbo, za katero ob prvotnem snemanju nismo vedeli kam jo vključiti, skozi proces priprav na obletnico pa je ideja o končni verziji dozorela: namen skladbe bi bil prikazati glasbeni razvoj skupine, zato bi bil v uvodu riff iz sound-checka na vajah, nato bridge v stilu prvega obdobja skupine, po refrenu bi sledil progresiven del, ki bi se nato iztekel v daljšo inštrumentalno pasažo, ki bi ponazarjala prehod skozi predor z lučjo na koncu tunela. Za ta novi koncept je bilo potrebno na novo posneti klaviature in kitare ter celoten instrumentalni del, zato sem prosil Luko in Mitjo, če bi mi priskočila na pomoč. Mitja je v snemanje privolil takoj, Luka pa je sodelovanje zavrnil, a mi priporočil Črtomira Potočnika. Črt je bil nad zasnovo navdušen in se takoj lotil dela. V maju so bili vsi kitarski deli posneti in skladbo sem naslovil *Zadnji ples*,

saj je bilo mišljeno, da bo na ploščku, na katerem bodo skladbe postavljene v kronološkem vrstnem redu, tudi zadnja.

Ob pregledovanju arhivov se mi je porodila tudi ideja, da bi objavil vse demo posnetke neobjavljenih skladb. V celoti je bilo možno obuditi 22 skladb, le eni je manjkala konec, ker je za časa originalnega snemanja zmanjkalo kasete. Osnovna ideja je bila z pomočjo AI izvleči vokal iz skladb ter preko midi zapisa izboljšati zvoke obstoječih instrumentov in na novo posneti bas.

Pri pripravljanju posnetkov za t.i. Best of bilo odločeno, da se na novo zmiksajo komadi *Dol do Kokre*, *Ti in tvoj zadet izgled*, *Terana za župana* in *Ti moraš biti srečna*. Za slednjo sem se dogovarjali, da bi na novo posneli spremljevalne vokale z Nežo Buh in Manuelo Brečko, a do realizacije takrat ni prišlo. Se pa je med projektom obuditve demo posnetkov kot strela z jasnega prikazal Zoran Urbanč (v Slovenijo se je vrnil iz tujine, op.p.) in beseda je dala besedo, tako da je začel s polno paro začel sam snemati kitare za skladbe, pri katerih le te še niso bile posnete. Po vrnitvi na Filipine je Zoran v svojem studiu na Filipinih opravil tudi končni miks zgoščenke.

Sočasno sem čedalje pogosteje navezoval stil s Klemnom in za 45. rojstni dan smo mu »ponovno aktivni« člani podarili pesmarico s skladbami pri katerih je sodeloval Klemen kot avtor besedil ali glasbe. V njo smo dodali še vse akorde in povezavo do spletne strani, USB ključek, na katerem so bile vse skladbe v MP3 obliki, zraven pa še pijačo Amaro 18 ter celoto poimenovali *Vse cvetke in marjetke*.

Nekaj dni po tem me je Klemen poklical in me prosil, če se sestaneva. Kljub temu, da sva se v zadnjih letih oddaljila, so besede kar bruhale iz njega. Bil je evforičen in hkrati razočaran, lahko bi rekel da kar razdvojen. Melanholično mi je zaupal, da je zanemaril samega sebe v več ozirih in mi zapel verz iz *Ma d'da*: »... ker ko dam, takrat šele zares dobim, kar si sam najbolj želim.« Omenil mi je smrt Akija Rahimovskega, s katerim smo si delili oder na Bledu in pridal da se »pajek počasi bliža, lahko da pride že danes, morda jutri, vsekakor pa je z vsakim dnem bližje.« Skratka, povedal je, da želi biti zraven, ko bo

prezrti labod za svojih 30 let zadnjič zagrulil in se ob zadnjem plesu iztrgal smetišču zgodovine. »Lizunski« Teran je očitno spoznal, da potomcem lahko pusti živ spomin na svoj lik in delo in predlagal sem mu, da njegovo vlogo kitarista prevzame tretja oseba, da bi se lahko osredinil zgolj na čustveno podajanje verzov. Začutil sem tudi, da se mu je s tem s srca odvalil velik kamen, saj so zanj tako odpadle »naporne« priprave na sam koncert. Aja, pa skoraj sem pozabil - uspelo mi je tudi, da sem ga prepričal, da napiše besedilo za *Zadnji ples*. Očitno je v meni je res gorel ogenj in v svoji odločenosti *da se bo zgodilo*, mi je uspelo tudi to.

Ko so Prezrti končno uskladili termine za snemanje spremljevalnih vokalov za skladbo Ti moraš bit srečna (kolebali so med Manuelo Brečko, Evo Muškon, Apolonijo Šterk ter Severo in izbrali Manuelo), so skladbo posneli in zmiksali v studiu Grabnar. Julija so ob odličnem vzdušju posneli še Zadnji ples, katero snemanje so zaključni dan proslavili kot v dobrih starih časih, le da jih je tokrat domov odpeljal taksi. Jeseni so se zbrali še v kulturnem domu Predoslje in za Zadnji ples s pomočjo drona posneli videospot, ki so ga nato zmiksali s pomočjo filtra rotoscope, s katerim so dosegli pravi evergreen učinek. Mesec zatem je nastala še čisto nova spletna stran, dokončan pa je bil tudi končni miks skladb za kompilacijo Iztrgane smetišču zgodovine.

Trideset

Kdaj: 25. 2. 2023

Kje: Kulturna dvorana Ignacija Borštnika v Cerkljah

Kdo: Prezrti

Vstopnice po simbolični ceni 10€ so bile razprodane že teden dni pred izvedbo koncerta. Ker so Prezrti stroške koncerta v celoti pokrili s sponzorskimi prispevki, so se odločili, da denar od vstopnic namenijo v dobrodelne namene, in sicer podružnici Glasbene šole Kranj v Cerkljah ter Cerkljanski godbi. V zahvalo so od glasbene šole dobili možnost uporabe vseh glasbil, ki jih šola uporablja pri svojih učnih programih, kar je sam koncert samo še bolj popestrilo.

Ob osmih zvečer je štartala prva predskupina, Posebni gostje, sledili so še rokarski »dinozavri« Incident, in ob 21.15 se je začelo zares. V zvočnikih je zadonel glas Ota Pestnerja in njegova skladba 30 let, na velikem zaslonu je ura odštevala čas do vstopa na oder in ko se je čas iztekkel so vse luči ugasnile. Obiskovalci so v temi poslušali posnetek prvega intervju na radiu Gama MM, nato pa je se je oder razsvetlil in koncert se je začel s skladbo *Živela svoboda*. A na odru se niso pojavili originalni člani Prezrtih, pač pa so skladbo imitirali otroci članov Prezrtih: Patrik Kovač na bobnih, Tara Ciperle na basu, Svit Bolka na kitari in Gaber Teran vokalno, medtem ko so jo Prezrti v živo igrali v zaodrju. Občinstvo je bilo seveda najprej zbegano, ko pa so ugotovili za kaj gre so bili navdušeni in ob izteku skladbe se je že začelo huronsko vpitje »Prezrti, Prezrti! Hočemo Prezrtel!«. Člani originalnega benda so se v zaodrju po koncu skladbe spogledali, prevel jih je smeh in utrnile so se solze sreče. Z nekaj besedami in še toliko več pogledi so v hipu spremenili prvotni načrt in se odločili, da koncert dejansko začnejo s skladbo *Zadnji ples*. V tistem trenutku so se počutili kot odraščajoči mulci na začetku svojih karier, le da jih je tokrat spremljal ponos, kateri se je v njihovih srcih

izgradil v vseh tridesetih letih, odkar so prvič skupaj odigrali prve akorde.

Vsi skupaj so podali roko na roko in ustvarili stolpič iz dlani, ki so ga ob glasnem »wooooow« skupaj dvignili visoko v zrak in si zaželeli, da bi ta trenutek trajal za večno. Ko je želja postala sidro v njihovih srcih, so še enkrat pozorno prisluhnili klicem obiskovalcev in se postavili v vrsto. Nato so še zadnjič, tako kot prvič, stopili na oder.

Ko po Tišini se krokar oglasí,
bučen veter lučko raztroši.
Odplesat zadnji ples si šel,
za spomin pa še „Labodji spev“.

